

OVER LEVEN

Meer downloads op:

www.horse-shoe.nl

en:

www.ijslandse-saga.nl

Veel leesplezier!

Tonny Buijs

TONNY BUIJS

OVER LEVEN

Met tekeningen van:

MARCIANA TIMMERMANS

HORSE-SHOE Publishing Elden

Speciale dank gaat uit naar:

Bonny Donders
Paul Teunissen
Floris Verheul
Henk van Rheede
Alex van Strijp

Copyright:

Tekst: Tonny Buijs, 2005.

Tekeningen: Marciana Timmermans, 2005.

Omslag, opmaak en lay-out: Tonny Buijs, 2005.

Duiveltje van omslag en titelpagina: detail van het grote glas-in-lood-raam van de Hallgrímskirkja in Reykjavík.

Songteksten:

pag 11; Take Away My Pain; John Petrucci; 1997

pag 12; Take Away My Pain; John Petrucci; 1997

pag 42: ...And Justice For All; Hetfield, Ulrich, Hammett; 1988

pag 64 - 65: Sabbath Bloody Sabbath; Black Sabbath; 1973

pag 83: The Spirit Carries On; John Petrucci; 1999

pag 87: Fatal Tragedy; John Myung; 1999

Uitgegeven door: HORSE-SHOE Publishing Elden 2005

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de copyrighthoudende en de uitgever.

NUGI: 222

ISBN: 90-803589-5-9

Ter nagedachtenis aan: OMA BOOTJE

*sprankelende zonnestraal
verbrijzeld door een donderwolk
liet alleen mijn lichaam leven*

Jürgen

PLOTSSELING SCHREEUWT DE STILTE HET UIT

TARJA GIERSBERGEN

WINSCHOTEN

GRONINGEN

■ 14 november 1982

▲ 13 september 1999

ONZE DOCHTER, ZUS EN VRIENDIN

Met elkaar nemen wij op vrijdag 18 september a.s. om 11.00 afscheid van Tarja in de Lucaskerk, Westersteeg 5 te Groningen, waar zij op de begraafplaats aldaar haar laatste rustplaats zal vinden. Na afloop is er gelegenheid elkaar te ontmoeten in café "De Schuit" (aan de overzijde van de kerk).

Correspondentieadres:
Familie Giersbergen
Van Stadelaan 33
9021 AG Groningen

INHOUD

1. AAN HET LOCH
 2. DE PROFESSOR
 3. HET ONTWAKEN
 4. HET DAGBOEK
met fragmenten uit Tjitskes aantekeningenschrift
 5. WRAAK IS ZOET ALS BLOED
 6. TJITSKES BRIEF
 7. HET LOGBOEK
 8. WRAAK
 9. PIETER-PAULUS / VADER
 10. DE ONSCHULDIGEN
 11. HET FEESTJE / HET BLOEDBAD
 12. DE DOOFPOT
 13. DE ONTMOETING
 14. DE BEGRAFENIS
 15. HET PLAN
 16. TRANSFUSIE
 17. HET AFSCHEIDSBRIEFJE
 18. GITTA
- EPILOOG

HOOFDSTUK 1

AAN HET LOCH

Hoog verheft de Dodenrots zich boven het water. Als enige in zijn omgeving heeft dit harde gesteente duizenden jaren van erosie overleefd. Wind, water en ijs konden hem tot nu toe niet klein krijgen, maar niets bestaat voor eeuwig. Het uitzicht vanaf de top is prachtig, toch zijn er slechts weinigen die er ooit van genieten. De klim ernaar toe is lastig en niet geheel zonder gevaar. Weliswaar begint driehonderd meter hiervandaan - daarginds bij dat bosje - het wandelpad dat naar de Dodenrots leidt. Vijftig meter verder al is pad het goede woord niet meer. De route gaat verloren over losliggende keien. Geen wonder dat er niet veel mensen komen, en zeker geen volwassenen. Eenmaal aan de voet van de Dodenrots verdwijnt het pad helemaal. Wat rest zijn vage klautersporen want kinderen uit het nabijgelegen dorp beklimmen de rots met enige regelmaat. Zij trotseren het laatste gedeelte dat geheel is overgroeit met taaie stekelige struiken naar de top. Trouwens, officieel is het verboden de rots te beklimmen. Er zijn in het verleden “ongelukjes” gebeurd.

De dag sterft. De laatste zonnestralen, die de hele dag gevangen zaten in een web van miljarden waterdruppels, staan op het punt definitief opgeslokt te worden door de duisternis. Aan de oever van een Schots meer zit een eenzame jongen. Met een treurige blik staart hij over het water. Grijs golven rollen uit de mist aan en aan. De regelmaat van het klotsende water brengt rust en werkt haast verdovend. Dan - als in trance - blijven zijn ogen voor de zoveelste keer hangen bij de uit het koele landschap oprijzende rots.

Een aantal jaren geleden werd het levenloze lichaam van de dorpsdronkaard aan de voet van de Dodenrots gevonden. Zijn schedel was verbrijzeld en zijn beide armen en linkerbeen waren gebroken. De officiële doodsoorzaak luidde: “dood door val van een rots”. In een dronken bui had de al wat oudere man de rots willen beklimmen en zou, wellicht door alcohol overmand, met noodlottige gevolgen zijn uitgeleden.

Echter, er werd in het dorp gefluisterd. Het was niet bekend dat de dronkaard - eerder - ooit de rots had beklommen. Het was zeker niet zijn gewoonte. De stemmen gonsden. Veel dorpelingen vermoedden dat de dronkaard in elkaar was geslagen door bepaalde lieden uit de eigen jeugd. Om precies te zijn: door dat stel hangjongeren dat zich altijd bij de kerk ophield. Was het gewoon voor de lol, omdat ze zich verveelden? Of omdat ze dronken waren, of onder invloed van pillen en hasj? Hoe dan ook, die zuipschuit zal zich het slachtoffer hebben gevoeld van zinloos geweld, niet wetende hoeveel plezier hij hen verschaft met zijn smeekbeden, angstgeschreeuw en pijnkreten. Nee, geweld voorziet wel degelijk in een behoefte, is het geen uitlaatklep, dan verdrijft het toch zeker voor even de verveling. Om hun misdaad te verbergen zouden ze het ontzielde lichaam onderaan de rots hebben gelegd. Zo leek het alsof hij gevallen was.

Het geval bleef het dorp bezig houden. En net toen het geroezemoes leek te verstommen werd een tweede lijk gevonden. De zestienjarige zoon van O'Connor werd eveneens levenloos onder aan de voet van de Dodenrots aangetroffen. O'Connor junior stond bekend als de leider van het ruige stel jongens en meiden van de kerk. Vaker wel dan niet verkeerde hij onder invloed van verdovende middelen. Het lag voor de hand om te veronderstellen dat hem hetzelfde was overkomen als de dronkaard, “onder invloed van de rots gevallen”. Het was bepaald vreemd, zo bleek uit de lijkschouwing, dat de jongen voor de val broodnuchter was geweest. En daarom gonsde het opnieuw. Je mocht het niet zeggen, maar iedereen dacht het: zelfmoord. Zelfmoord door gewetenswroeging. Hoewel er nooit een afscheidsbrief werd gevonden.

Zelfmoord. Het woord dook steeds weer op in Jürgens hoofd. Die jongen van O'Connor had het aangedurfd. Jürgen dacht dat O'Connor zo met schuldgevoel overladen moest zijn geweest dat deze het niet meer zag zitten. Die kloppartij, het in elkaar rammen van een weerloze man, had

uiteindelijk zijn invloed op de jongen gehad. Wat had hem in godsnaam bezielde die dronkaard te raken? De pillen, de alcohol? Het gevoel de sterkste te zijn? Het fantastische gevoel iemand te kunnen vernederen? Ja, logisch met zijn vijven tegen een. Had het hem een kick gegeven die dronkenmans botten te horen kraken? Zo'n eerloze slappeling verdiende het toch gewoon?

De dagen na de misdaad begon het te dagen bij O'Connor. Zijn geweten, dat toch ergens aanwezig bleek te zijn, begon te knagen. Wat hij en de anderen gedaan hadden was fout, vreselijk fout. Op het laatst kon hij er niet meer tegen. Hij had zijn eer verloren en schande over zichzelf en zijn familie gebracht. Het mocht dan niet hardop worden uitgesproken in het dorp, hij kon het voelen, zag het in hun ogen. Misschien had een van de anderen zich versproken. Of ze zien het gewoon aan me, dacht hij. Schuldig, schuldig, schuldig....! Het stond met grote letters op zijn voorhoofd geschreven. Plots was hij een vreemdeling in hun midden. Hij was gebrandmerkt en wist dat het dorp niet vergat en zeker niet vergaf. Het enige dat restte was een vlucht. Hij had de rots beklommen en was gesprongen. Het was niet eens moeilijk geweest.

De mensen in het dorp wisten het best. Maar naar buiten werd gezwegen. De vier mededaders werden met de nek aangekeken. Doodgezwegen. Het duurde dan ook niet lang of ze verlieten het dorp, op zoek naar rust in de grote stad. De herinnering zou ook hen blijven achtervolgen.

Enkele regels zetten zich vast in Jürgens hoofd. En hoe meer de woorden zich herhaalden, des te vastbeslotener hij werd.

*“you took away my hero
will you take away my pain?”*

Zelfmoord. Vandaag niet. Niet nu met deze mist, in deze treurnis. Het zou leuk zijn nog eenmaal de zon te zien schijnen, om nog een laatste keer haar warmte te voelen. Morgen misschien – en anders een andere dag, wanneer de vogels vrolijk floten. Wellicht had hij dan de moed.

De volgende ochtend beklom Jürgen de Dodenrots. Het viel hem niet zwaar. Hij had een duidelijk doel voor ogen. Hoe afschrikwekkend dat doel ook was, voor Jürgen betekende het een bevrijding. Hij zou verlost worden van alle knagende gevoelens die hem van binnen verteerden. Hij zou bevrijd worden van het waarom. Het waarom, dat aan hem vrat. Het waarom, waar hij nooit een antwoord op zou krijgen. Het noodlot, dat zou het zijn. Noodlot, dat was nog het beste antwoord geweest. Maar daar ging de pijn niet mee weg.

Jürgen had de top bereikt. Dit was het dan. De jongen ging zitten in kleermakerszit. Nog eenmaal bekeek hij de omgeving. Op het water dreef rusteloos een felle baan van licht. Dit is dus het laatste dat ik zal zien. Het woelige water, waarboven een paar zilvermeeuwen scheerden. Vandaag is het goed, dacht Jürgen. Het is een mooie dag. Zijn blik gleed over de heuvels die het Loch omsloten. Deze donkere gedrochten konden vast heel wat verhalen vertellen. Spoedig zou er een nieuw hoofdstuk volgen.

Jürgen zweeg. Zijn gedachten raakten leeg. Op een beeld na. In trance stond de jongen op. Zijn hoofd vulde zich met beelden van zijn vriendinnetje. Ja. Ze was mooi....., geweest. Zij was de moeite waard om voor te leven....., geweest. Zij waren gelukkig geweest, totdat het noodlot toesloeg en zijn leven na een korte overweldigende periode zonder gevoel en emotie doorging. Waarom? Nou gewoon, dit was wat de Nornen voor hem in petto hadden. Het Noodlot.

Hij stond nu aan de rand van de rots. Honderdvijftig meter lager rolden golven over de gepolijste keien. Het zou best een smak geven. Het resultaat was echter voor honderd procent zeker. Springen en de dood kwam aangevlogen. Zijn besluit stond vast. Met kloppend hart haalde hij voor het laatst een diepe teug lucht. De laatste woorden in zijn gedachten:

*“Without you in my life.
Soon I'll be knocking at your door.”*

Met het gezicht van zijn vriendin haarscherp voor de geest waagde Jürgen de laatste stap.

Uit het niets verscheen een vleermuis. De jongen die wilde sterven, werd gebeten. Scherpe tandjes boorden zich in Jürgens hals. Speeksel en bloed mengden zich. Van schrik en pijn deed de jongen een stap terug, struikelde

en viel op zijn hoofd. De zon beschreef zijn boog aan de hemel, en terwijl een zwak schijnsel van de maan het Loch verlichtte, lag Jürgen nog steeds bewusteloos op de rots.

In het hotel begonnen Jürgens ouders zich ongerust te maken. Het eten was al uren geleden opgediend en buiten was het al geruime tijd donker. Bovendien kenden ze hun zoon. Ze zagen hoe hij leed. Zagen hoe hij zijn best deed zijn verdriet te dragen. Ze zagen ook dat het de jongen zwaar viel, dat het hem niet lukte. Ze wisten dat hij steeds verder afgleed, ondanks hun pogingen hem te helpen. Wanneer hadden ze Jürgen voor het laatst zien lachen? Dat was zeker voor het ongeluk geweest. Dat ongeluk waar ze het zelf ook heel moeilijk mee hadden.

Zelfs deze vakantie, bedoeld om enigszins bij te komen, had de pijn niet kunnen verzachten. Niet bij Jürgen en ook niet bij hen. Het was wellicht ook niet de juiste bestemming. De hele vakantie door was het triest weer geweest. Loodgrijze wolken brachten nu al dagenlang miezelregen, een natte nevel die niet wenste op te lossen. Het landschap oogde leeg, somber. Hier ging de wereld gebukt onder een grauwe deken. De weinige mensen op straat keken nors; de plaatselijke bevolking was het grijs zo langzamerhand ook goed zat. Het gevoel van eenzaamheid nam hierdoor bij de familie alleen maar toe. Het was niet de juiste plaats voor neerslachtige geesten. Het zou misschien beter zijn geweest als ze naar het zonnige Spanje waren afgereisd.

Jürgens ouders vonden dan nog steun bij elkaar. Wanneer een van hen er door zat, dan vond die troost bij de ander. Jürgen echter verkoos de afzondering en raakte totaal in zichzelf gekeerd. De eens zo opgewekte en vrolijke jongen die met iedereen goede maatjes was, was verdwenen. Niet alleen figuurlijk maar nu ook letterlijk.

“Ik ga hem zoeken,” zei Jürgens vader. “En wanneer ik hem binnen een uur niet gevonden heb, dan waarschuwen we de politie.”

“Ik ga met je mee,” zei zijn vrouw. “Je denkt toch zeker niet dat ik in mijn eentje op onze jongen blijf wachten, dat kan ik op dit moment niet aan. We leggen een briefje op zijn kamer dat we hem aan het zoeken zijn en dat hij in het hotel moet blijven.”

Even later verlieten ze het hotel en liepen het pad af dat naar het meer leidde. De duisternis was alom. De wind gaan liggen. Miljoenen *midges*,

kleine monsterlijke mugjes, zwermden om hen heen. Beten in ieder bloot stukje huid waar ze maar bij konden. Jürgens ouders merkten niets van deze kwelgeesten. Waar was hun zoon? Had hij een ongeluk gehad, of was er iets ergers gebeurd? En wat dan... Het was alsof er een taboe op rustte, zowel bij Jürgens vader als moeder spookte *het* woord door hun hoofd.

Het was zijn vader die het tenslotte durfde uit te spreken. Het uur zoeken was uitgelopen tot twee. Het gillen van Jürgens naam in de nacht had geen antwoord opgeleverd, alleen een paar meeuwen verschrikt. De oevers van het meer waren verlaten.

“Zelfmoord, zou Jürgen zelfmoord hebben gepleegd?”

“Man, zeg dat nou niet, doe niet zo gek. Zoiets zou onze jongen nooit doen.”

Maar Jürgens moeder wist diep in haar hart dat hij er in deze toestand best toe in staat zou zijn.

“Ik denk dat hij allang bij het warme haardvuur in het hotel zit en zich afvraagt waar wij zolang blijven.” Het was de laatste strohalm waaraan Jürgens moeder zich vastklampte. Zijn vader had de moed reeds opgegeven.

Vader stortte compleet in toen Jürgen nergens in het hotel te bekennen was. Moeder vond nog de kracht de politie te informeren. Morgenvroeg, bij het eerste licht zouden ze een zoektocht starten. In de donkere nacht had het toch geen zin. Jürgens moeder verkeerde in een dilemma. Zij wilde Jürgen gaan zoeken, maar eigenlijk kon zij haar man op dit moment niet in de steek laten.

Zij bracht hem met enige moeite naar bed. Een forse dosis slaappillen deed de rest. Daarna verliet Jürgens moeder opnieuw het hotel. Zij kon haar zoon, die misschien een ongeluk had gehad, toch niet aan zijn lot overlaten? Ze voelde de nachtelijke kou die door haar jas trok. Ze huiverde en dacht aan Jürgen die wellicht ergens bewusteloos lag, terwijl de kou in zijn botten kroop.

Nee, zij mocht geen tijd verliezen. Het mocht niet baten... Ze vond haar zoon niet. Ondanks dat zij verscheidene keren langs de Dodenrots was gelopen. In de nacht was het smalle paadje ook niet te vinden. Tenminste niet voor degenen die het pad niet kenden.

De Schotse politie hield woord. Bij het krieken van de dag reden drie politie-wagens het hotelterrein op. Twee speurhonden werden uit de voorste wagen gehaald. Het waren deze honden die Jürgen zouden vinden. Als bezetenen bleven ze onderaan de rots staan blaffen. Hun begeleider wist genoeg. Twee agenten in uniform klommen als het weerlicht omhoog. Jürgens moeder

volgde hen op de hielen.

Een van de agenten verzocht onmiddellijk om een ambulance toen hij Jürgen zag liggen. De ander constateerde dat de jongen nog leefde. Jürgens moeder stond ontgoocheld te kijken. Wilde zich het liefst op haar zoon storten, maar zag in dat dat niet ging. Haar zoon leefde, maar zag er slecht uit. Jürgens gezicht en handen zaten onder de rode vlekjes. Dat waren de stille getuigen van het bezoek van de *midges*. Zijn huid zag bleek als was en had een paarse ondergloed, alle kleur was uit zijn lippen getrokken. Waarschijnlijk was hij in de koude nacht onderkoeld geraakt. Dat was niet het ergste. Uit Jürgens hals sijpelde bloed. En zijn hoofd lag in een vreemde houding. Zou zijn nek zijn gebroken? Het achterhoofd was flink gezwollen en zijn haren waren rood en plakten van het bloed. Onderaan een flinke kei, net naast Jürgens hoofd, lag een plas geronnen bloed. Hoogstwaarschijnlijk was dat de steen waar hij met zijn hoofd op was gevallen. Maar hij leefde tenminste en zijn moeders hart maakte een vreugdesprongetje.

De ambulance arriveerde. Met enige moeite beklommen twee verplegers de rots. Het was verdraaid lastig om de brancard tussen hen in mee te torsen. Een van de agenten schoot te hulp. Met vereende krachten bereikten ze de jongen. Heel voorzichtig, de gewonde jongen had waarschijnlijk nekletsel, werd Jürgen op de brancard gelegd en stevig vastgebonden. Jürgen kreunde en opende een moment zijn ogen. Zijn ogen ontmoetten voor een ogenblik die van zijn moeder. Ogen waarin liefde te lezen was.

De hoofdverpleger vond het onverantwoord om Jürgen per ambulance te vervoeren. Hij verzocht daarom om een helikopter. Ook die was zeer snel ter plaatse. Even later waren Jürgen en zijn moeder op weg naar het ziekenhuis van Edinburgh. Jürgens vader lag nog verdoofd door de pillen op bed in het hotel. Een vriendelijke agente vertelde hem toen van het gebeurde. Daarop pakte Jürgens vader behoorlijk opgelucht de koffers en vertrok zo snel mogelijk ook naar de Schotse hoofdstad.

In Edinburgh verstreken de dagen. Eerst waren Jürgens ouders hoopvol geweest. Hun zoon, zo leek het, herstelde voorspoedig. Jürgen had gelukkig niets ernstigs aan zijn nek. Blijvende gevolgen van zijn onderkoeling zou hij ook niet overhouden, de muggenbeten waren een lachertje en de

hoofdwond genas zeer voorspoedig. Daarentegen bleef de wond in zijn hals bloeden. Niet hard maar wel gestaag. En wat de artsen ook probeerden, die wond - de beet van een of ander dier - bleef open. Ook bleef Jürgen bewusteloos en de artsen vreesden dat hij zou wegglijden in een coma.

Jürgen reageerde nog wel op prikkels van buitenaf. Wanneer zijn vader of moeder zijn handen paktten of hem voorzichtig op het voorhoofd kusten, kreunde hij lichtjes en trilden zijn oogleden. Er was contact. Maar het leek of de jongen van binnen opgesloten was. Gevangen zat in een zwarte kooi. Na tien dagen begon zijn situatie te verslechteren. Het was de eerste keer dat Jürgen een bloedtransfusie kreeg. De halswond was en bleef open, waardoor hij veel bloed verloor. Jürgen begon te draaien in zijn bed, kreeg last van zijn keel en lichte koorts. Allereerst dachten de artsen dat het een reactie was op het toegediende bloed. Misschien verdroeg zijn lichaam het vreemde bloed niet. De koorts ging niet weg en een paar dagen later begon Jürgen speeksel op te geven. Soms liep het met straaltjes uit zijn mond. De artsen konden ook deze speekselvloed niet stoppen en stonden in eerste instantie voor een raadsel.

Rabiës. Dokter Murdoch kreeg ineens een ingeving. Het kwartje viel en de dokter vroeg zich af waarom hij daar niet eerder aan had gedacht. Misschien omdat de ziekte in Europa zo zeldzaam geworden was? Waarschijnlijk zou hij nu te laat zijn.

Zoals de dokter verwachtte kreeg Jürgen nu krampen. Heftige en zeer pijnlijke krampaanvallen. Jürgen kon haast niet meer slikken. Als hij het probeerde werd hij onmiddellijk daarna afgestraft met een aanval van kramp in zijn mond-, keel- en halsspieren. Zelfs in zijn bewusteloze toestand probeerde hij het niet meer. Gelukkig lag hij aan een infuus waardoor hij water en voedsel kreeg toegediend. Toch was het een aflopende zaak. Nog even en het lichaam van de jongen zou verlammingverschijnselen gaan vertonen.

De dood waarnaar hij zo verlangd had, zou hem alsnog komen halen.

Maar dokter Murdoch gaf niet op. Hij zou proberen het hondsdolheidsvirus bij de jonge Nederlander te vernietigen. Dagelijks spoot hij de jongen in met het vaccin van Pasteur. Toen de dood op het punt stond toe te slaan, sloeg het vaccin aan. Het leek erop dat Jürgen de virusaanval te boven zou komen. Spoedig was zijn toestand zo stabiel dat hij af mocht reizen naar Nederland. Daar werd hij voor verdere behandeling

opgenomen in het Rijnstate ziekenhuis te Arnhem, waar ze een speciale afdeling hebben voor vreemde, in het buitenland opgelopen ziektes. Het was een zaal die normaal gesproken volledig met Azië- en Afrika-reizigers gevuld was.

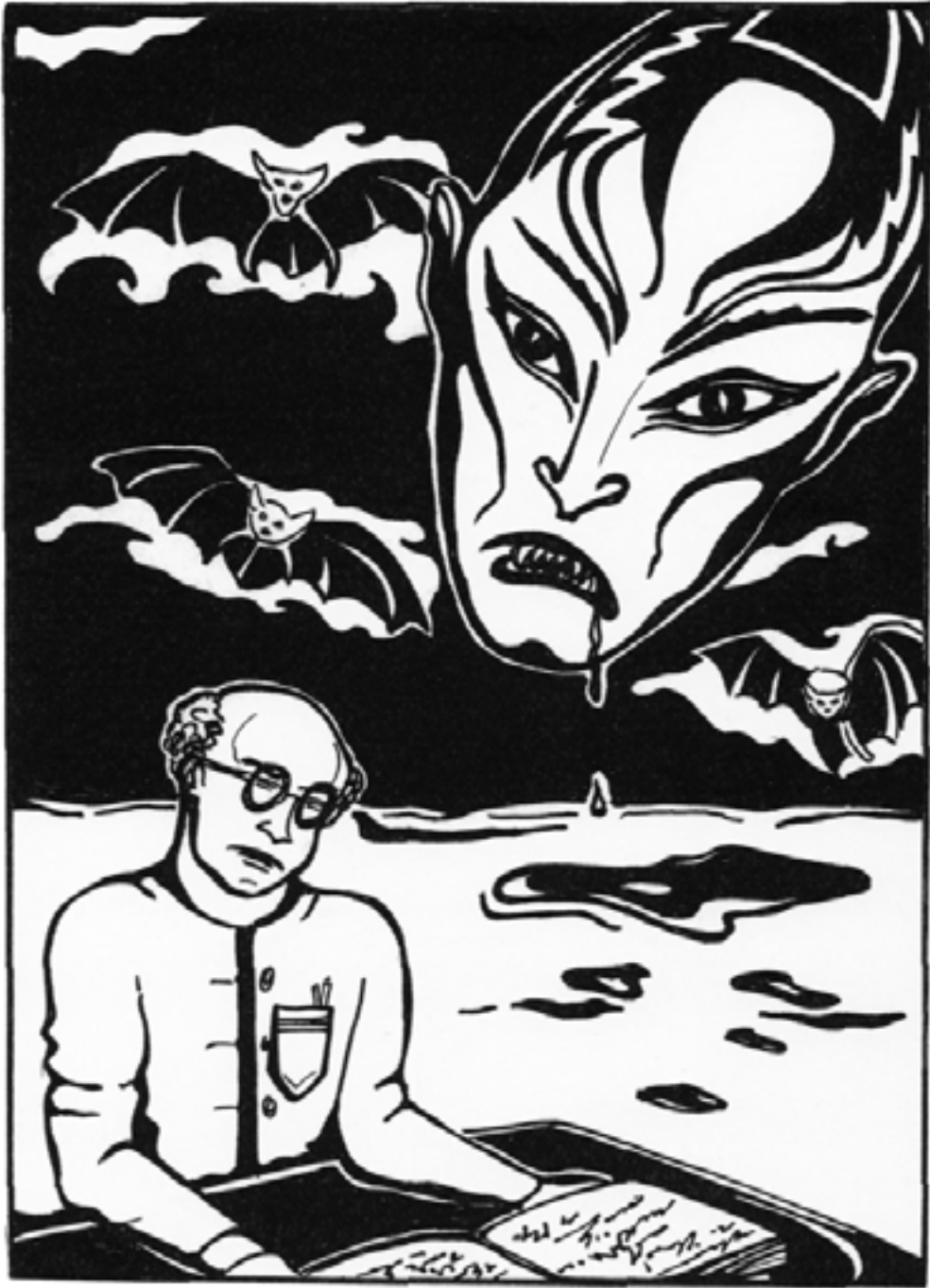
De eerste drie dagen zette de genezing goed door. Het leek er zelfs op dat de halswond aan het dichtgaan was. Toen kwam de omslag. De artsen van het Rijnstate ziekenhuis keken er met ontzetting naar. Wat ze niet meer voor mogelijk gehouden hadden, gebeurde. De gezonde kleur van Jürgens huid verdween. Deze werd bleek en zelfs licht doorschijnend. De lippen trokken opnieuw paars weg. Het waren tekenen van bloedarmoede. Maar hoeveel bloed de artsen ook toedienden, het hielp niet. Zo nu en dan kreeg de jongen over zijn hele lijf hevige krampaanvallen. Met een van pijn vertrokken gezicht, spartelde hij dan rond in zijn bed. Niemand kon Jürgen op zo'n moment helpen. Zelfs het inspuiten van spierverslappers hielp niet. De medische staf stond voor een raadsel.

Deze toestand van Jürgen duurde op de kop af een week. Toen werd het vreemd rustig. Uitgemergeld en akelig uitgedroogd lag hij in zijn bed. Zijn pols was nauwelijks te voelen. Zijn hartslag verbazingwekkend laag. Zijn hersenactiviteit nam echter niet af. Scans lieten zien dat de jongen, die lichamelijk nauwelijks nog bestond, in zijn hoofd druk doende was.

Die zondagavond was Jürgens pols- en hartslag helemaal weg. Lichamelijk gezien was hij dood. Zolang er echter nog activiteit in de hersenen was, kon de dokter Jürgen niet doodverklaren. Deze status quo hield twee dagen aan. De inmiddels uitgeputte ouders waren aan het ziekenhuisbed van hun zoon in slaap gevallen. Moeder had zich half in bed getrokken en lag enigszins comfortabel. Haar man zat rechtop in een ongemakkelijk stoel. De vermoeidheid was zo groot dat hij in deze onmogelijke houding toch in droomloos slaapland was aangeland.

Moeder werd als eerste wakker. Een ijzingwekkende kreet verstoorde de rust van de stille nacht. Vader werd wakker en was sprakeloos. De toegesnelde verpleegsters wisten niet wat ze zagen. De bijdehandste zag dat Jürgens moeder een toeval dreigde te krijgen en schoot te hulp. Maar ook zij had geen verklaring voor het lege bed.....

Jürgen was verdwenen.

HOOFDSTUK 2

DE PROFESSOR

Wat er aan vooraf ging.

Hier werk ik. In dit diep in de Highlands van Schotland verborgen laboratorium doe ik m'n onderzoek. Het is niet zo dat het geheime lab onvindbaar zou zijn. Integendeel, zou ik haast willen zeggen.

Vroeger, in de boeken die ik las, hadden misdadigers hun bergplaatsen verstopt in geheime gangen met nog geheimere kamers. En de geheime diensten van de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten hadden hun onderzoeksruimten en martelwerkplaatsen bij voorkeur op een onbewoond eiland of achterin een grot of zelfs in een holle vulkaan. Ik heb dat altijd stom gevonden. Het moet toch verdacht voorkomen als er steeds auto's en mensen naar de schuilplaats gaan, en dat die vervolgens ineens verdwijnen. "Hé Karel, er gaan de laatste tijd wel erg veel boten naar dat verlaten eiland. En vorige week landde er zelfs een helikopter." Nee, zulke schuilplaatsen blijven nooit lang geheim. Dat weet iedereen, zelfs James Bond, en daarom doen de Verenigde Staten bijvoorbeeld ook geen moeite meer dit soort plekken te verbergen.

Wij hadden het beter voor elkaar. Tenminste, tot voor kort was ik daar zeker van. Ons lab, waar ik hoofd van ben, ligt bovenop een heuvel. Het is een groot landgoed waar een statig wit landhuis op staat. Het is van verre te zien. En niemand vindt het vreemd dat er regelmatig auto's en bezoekers langskomen. Wij hebben niets te verbergen. Dat imago streven wij na.

Het landgoed is groot, zoals gezegd. Er liggen heidevelden en bossen omheen. Niets vreemds. Onze burens, niet de minsten, zijn de koningin van Engeland en haar zoons die hier graag mogen jagen. Nee, niemand kon iets vermoeden. Zelfs het hoge hek om het terrein doet niet vreemd aan en de loslopende rottweilers wekken ook geen argwaan. Je mag toch zeker je eigendom wel beschermen?

Edoch, dit is niet de enige beveiliging - al zou ik het hek en de honden niet als een al te serieus obstakel voor kwaadwillenden willen bestempelen. Verstoep in bomen en onzichtbaar tussen rotsen hangen videocamera's. Vierentwintig uur per dag overzien ze het hele terrein. Geen muis kan onopgemerkt bij het landhuis komen. De bewakers die de camera's controleren, hebben het idee dat ze naar natuurfilms zitten te kijken. Hele saaie, dat moet ik toegeven.

Het huis zelf is beter beschermd. Gepantserd glas, overal. Niemand komt daar door naar binnen. Op alle deuren zit een pasjessysteem. Er zijn verschillende pasjes voor de verschillende delen van het gebouw. Er zijn maar een paar mensen die overal mogen komen. Ikzelf, het hoofd van de bewaking, een aantal van mijn onderzoekers en natuurlijk m'n charmante assistente. Dat verrekte wijf.

Niemand kon vermoeden dat op dit normaal ogende landgoed geheim onderzoek werd gedaan. Zeker het volk in het dorp beneden niet. En toch ging er iets mis. Onbegrijpelijk.

Je vraagt je vast af met welk onderzoek ik mij bezighoud en waarom het zo in het geniep moet? Het soort onderzoek dat ik doe, vinden veel mensen nogal eng. Van die milieu-activisten zeg maar. Van dat soort groepjes als: Guardian Angels of Mother Earth (GAME) en Herders van onze Aarde. Mijn onderzoek richt zich op genetische manipulatie en dat soort dingen. Och, universiteiten en andere overheidsinstellingen houden zich daar ook mee bezig, maar die arme onderzoekers zijn gebonden aan regeltjes. Dit mag niet en dat moet zo. Op die manier kan ik niet werken. Zij zijn gebonden aan zogenaamde ethische regels opgelegd door overheid en maatschappij. En waar die onderzoekers ook voortdurend last van hebben is geldgebrek.

Onderzoekers bij grote multinationals hebben het al beter. Dat wil zeggen: meer geld en minder toezicht. Een nadeel is, dat ze snelle jongens boven zich weten die alleen geïnteresseerd zijn in een zo groot mogelijke winst. Echte zakkenvullers zijn het. Commerciële broddelaars - en een stelletje beginnelingen - die een slaatje willen slaan uit hun nietsontziende poging ons voedsel te verknoeien. Wie zit er nu in hemelsnaam te wachten op de gemanipuleerde maïs en soja die ze nu leveren? Beginnerswerk, ze kunnen vast wel beter. Alleen, dat levert ze vast geen geld genoeg op. "We helpen de honger de wereld uit met onze verbeterde maïs." Stelletje hypocrieten, alsof ze niet weten waarom er honger in de wereld is..... Bah, zakkenvullers zijn het, zonder 'n greintje interesse in fundamenteel wetenschappelijk onderzoek.

Wat me ook verbaast, is dat de mensen op straat het pikken. De domme massa wordt bedrogen, krijgt rotzooi op hun bord, en ze heeft het niet eens in de gaten. De grijze muizen worden door die voedselgiganten besodemieterd - hun gezondheid staat op het spel, maar ze slapen rustig door. Soms vraag je je af of ze niet beter verdienen. Dacht je dat ik ook maar een gemanipuleerde aardbei zou nemen? Nee toch zeker. Overigens, dat herinnert me eraan dat het morgen woensdag is, dan komt er weer een verse lading. Het water loopt me nu al in de mond.

Wat ik zeggen wilde: Ik, professor Lind, James Lind om precies te zijn, die jarenlang - en niet onverdienstelijk al zeg ik het zelf - aan de universiteit van Toronto heb gewerkt, heb nu de totale vrijheid. Ik heb volledig carte blanche gekregen van de organisatie waarvoor ik werk. Geld bijvoorbeeld is geen probleem. Binnen de organisatie wordt gefluisterd dat ons onderzoek wordt gefinancierd door Smartie Yates: de grootste computernerd ter wereld, en - een niet onbelangrijk detail - degene met de meeste centen op onze aardkloot. Mijn laboratorium schijnt niet eens het enige te zijn dat door hem wordt gefinancierd. Toch zijn ook dit maar geruchten. Misschien werken wij direct, of indirect wel voor een of andere geheime dienst van een groot land. Dat ligt me niet zo, maar hé, wat maak ik me druk, zolang ze maar betalen en ik doen kan wat ik wil. Uit naam der wetenschap en vooruitgang.

Goed, waar houden wij ons mee bezig? Allereerst met kloneren natuurlijk. Koeien, schapen en geiten; het is voor mij een koud kunstje. Wat wordt gefluisterd is dat Smartie Yates zichzelf zou willen klonen. Hij zou dat bijzonder handig vinden. Kortom, ik houd me dus bezig met experimenten om mensen te klonen. Het verkrijgen van onderzoeksmateriaal vormt geen probleem. Onze mensen "verkrijgen" alle benodigde embryo's en foetussen uit aangesloten ziekenhuizen. Al zou ik baby's nodig hebben, een fluitje van een cent.

En het probleem (zo zou je zeggen) van draagmoeders - onze kleintjes moeten tenslotte ergens in opgroeien - is slechts schijn. Onze mensen betalen meisjes en vrouwen uit de Derde Wereld genoeg om een baby van ons instituut te willen baren. Na de geboorte van het kind hoor je overigens niets meer van de moeders. Zonde van het geld, toch?

Kloneren is één. Waar ik me ook mee bezighoud en dat vind ikzelf het leukste is genetische manipulatie. Ik breng DNA van het ene organisme - kan van een plant, dier of bacterie zijn - in bij een ander organisme. Daarbij klooi ik maar wat aan. Ik vind het bijzonder spannend wat mijn tovenarij, mijn scheppende werk, - ik zou het haast kunst willen noemen, kunst van de

nieuwe God - iedere keer weer zal opleveren. Na elk experiment kan ik niet slapen van de spanning, zo nieuwsgierig als ik ben.

Over Goden gesproken: ik ben niet religieus. Religies leiden alleen maar tot ruzie en gestoorde fanaten. Natuurlijk geloof ik wel in een God. Iets in de trant van de natuurvolken met hun sjamanen. Iemand moet tenslotte de wereld om ons heen ooit gecreëerd hebben. En ik voel het als mijn plicht - nee, het *is* mijn plicht - en een ode aan die God om zijn werk voort te zetten en te vervolmaken. Daarom creëer ik, daarom schep ik nieuwe wezens.

Ik heb het altijd al gehad. Vroeger moest ik het al weten. Wat gebeurt er als je een vlieg een vleugel uittrok? Het resultaat kon ik best voorspellen, maar ik wilde het zeker weten. Ik wilde het met eigen ogen zien. Dus trok ik zo'n beestje een vleugeltje uit. Het diertje zoemde heftig protesterend en tolde als een gek in het rond. Wat als ik nu ook zijn andere vleugeltje uittrok? Daarna was mijn nieuwsgierigheid bevredigd.

Het lag voor de hand dat ik met mijn intelligentie en m'n nieuwsgierigheid wetenschapper zou worden. Ik blonk uit in alle vakken die ik volgde. De universiteit van Toronto wilde me graag hebben, toen ze mijn eerste resultaten met het klonen van kikkervisjes zagen. Destijds was ik de eerste en lange tijd de enige die dat kon. In Toronto moest ik me braaf bezighouden - regeltje zus, regeltje zo - met genetische manipulatie: het nieuwe onderzoeksgebied. Ik wilde meer. Maar mocht het niet.

Toen werd ik in een café benaderd door een uiterst verzorgd uitziende man. Glad geschoren, snel kapsel, dure zonnebril en tot in de puntjes gekleed. Duur pak - iets Italiaans, zonnebankbruin en omgeven door een duur luchtje. Hij bood me een kans, een unieke kans. Ik liet hem niet lopen. Ik ben niet gek. Hoewel illegaal, ik kon al mijn ambitie bevredigen. Deze gentleman bood me de kans om ongehinderd te kunnen spelen met het leven zelf. Ik hoefde slechts te verhuizen naar Schotland.

Het is - onder ons gezegd - niet de eerste keer dat mij een interessant voorstel werd gedaan. Een oude kennis van me werkt nu voor een of andere schimmige afdeling van de CIA. Wat dacht je dan, dat zij geen onderzoek verrichten? Goed, die collega heeft het in zekere zin ook goed voor elkaar. Mogelijkheden te over. Ze wilden mij daar ook...; eigenlijk genoot ik de voorkeur boven die niet nader te noemen persoon. Ik werk echter niet graag met lieden zoals hij. Hij is best intelligent. Hoogst intelligent zelfs, bijna zo slim als ik. Ik mag hem echter niet. Destijds al tijdens onze studie. Die man had vreselijk foute ideeën. Meer succes bij de meiden ook, trouwens. Slijmbal. Hij houdt zich nu vast bezig met het nagaan van de mogelijkheden van

genetische manipulatie wat betreft biologische oorlogvoering. Het is niet moeilijk om het pest- of pokkenvirus enigszins te veranderen. Wat dacht je van de terugkeer van de Zwarte Dood in een iets andere vorm? Of geknoei met Ebola (in verzwakte vorm) of Anthrax, moeilijk kan het niet zijn. En ik maak me sterk als ze al niet zoiets hebben. Ik hoop alleen dat ze het niet per ongeluk laten ontsnappen, zoals met dat SARS-virus laatst. Geloof je nou echt dat dat virus uit zichzelf is gemuteerd om over te kunnen springen van die rare katten op de mens? Ligt het niet veel meer voor de hand dat een stel Chinese wetenschappers heeft zitten slapen na een paar experimenten en een paar potjes heeft laten openstaan?

Toch ging er iets mis. Xander is weg. Mijn lievelingsdiertje en een van mijn meer geslaagde experimenten. Weet je wat mijn favoriete dieren zijn? De meeste mensen vinden ze nogal eng. Ik niet, ik vind ze fascinerend. In het donker vangen ze uiterst precies hun prooi. Het zijn perfect aan de duisternis aangepaste jagers.

Dat is niet de enige reden. De engste film die ik in mijn jeugd heb gezien, ging over Dracula. De graaf die tijdens zijn leven vele slachtoffers op staken spietste en in rijen langs de weg liet opstellen. Dat was het engste niet. De geschiedenis zit vol malloten die op de meest gruwelijke wijze mensen om zeep hielpen, tot miljoenen toe.

Nee, het engste vond ik, dat die graaf - die onsterfelijk wilde worden en zich van God afkeerde nadat zijn geliefde was vermoord - zich zo charmant kon voordoen en je vervolgens leeg zoog met die vreselijke tanden van hem, waarna je een van de zijnen werd. Ik heb heel wat nachten wakker gelegen, omdat ik ervan overtuigd was dat onze buurman een vampier was. En wanneer de lange takken van de eik voor ons huis opgezweept door de wind tegen mijn raam klopten, dacht ik dat ie me kwam halen. Nachten heb ik trillend onder de dekens doorgebracht. Toen mijn moeder die man uitnodigde voor een kopje koffie kon ik een week lang niet naar school van angst. Daar ging mijn laatste bescherming.

Daarna haalde ik stiekem wijwater en stal hosties uit de kerk. Ik draag ook altijd een opvallend zilveren kruis aan een ketting. Klagen dat ik deed als mijn moeder te weinig knoflook in het eten deed; niet te zuinig. Ik was ook vaste klant bij de Shoarmazaak. Een super-broodje-kebab-speciaal; ik kan ze niet meer luchten of zien.

Het allermooiste vond ik dat de graaf zich kon veranderen. In een vleermuis nota bene. En laat dat nou net mijn lievelingsdier zijn. Bij Xander experimenteerde ik met onsterfelijkheid. Dat leek me een leuke vondst in verband met die Dracula films.

Wat ik met Xander deed? Simpel gezegd het volgende: ik bracht DNA van een reuzenschildpad - die meer dan 150 jaar oud kan worden - in bij een eikel van een hoefijzer vleermuis. Ik hoopte dat de vleermuis die geboren zou worden - Xander dus - veel ouder zou worden dan de gebruikelijke vijftien tot twintig jaar die staan voor een vleermuis. Welbeschouwd is dat voor zo'n klein dier al een zeer respectabele leeftijd. Maar goed, ze verslapen dan ook het merendeel van hun leven. En stel dat ik in mijn opzet zou slagen, wie weet kon ik dan ook mensen wel veel ouder laten worden. Het onderzoek had dus nog maatschappelijk belang ook.

Het experiment met Xander slaagde wonderwel. Het beestje was al twee jaar oud toen het er nog als een jonkie uitzag. Het verouderingsproces was duidelijk vertraagd. Dat belooft veel voor de mensheid!

Voor het zover is, moet ik er eerst wel wat kinderziektes uit halen. Zo was Xander bijzonder agressief en bloeddorstig. Hij slaagde erin om de chimpansees waarmee ik ook experimenteerde en die naast hem in een hok zaten op een nacht volledig te verscheuren. Je kunt je voorstellen: zo'n bloeddorstig mens is niets. Alhoewel... Mijn toenmalige assistent was niet blij toen hij de rotzooi op mocht ruimen, het was volgens hem niet de eerste keer dat het zo'n troep gaf. En toen hij ook nog 'n aantal ongepaste opmerkingen over mijn deskundigheid plaatste, was het over en uit. Niet lang daarna maakte hij geen deel meer uit van onze organisatie - dat zul je begrijpen - en ontstond, met alle gevolgen van dien, de noodzaak een ander hulpje te vinden.

Ook was Xander nogal sloom - behalve als ie eten kreeg. Dat heeft hij vast van die schildpad meegekregen. Het beest was bijna te lui om te vliegen en als hij het probeerde, vloog ie zoals een dronken automobilist rijdt.

En dan nog iets. Xander was ook overdag actief. Opereren zijn soortgenoten alleen 's nachts - al kun je daar eigenlijk niet meer van spreken; Xander is namelijk het enige exemplaar van een nieuwe soort - Xander kon, als hij wilde, vierentwintig uur per dag ronddartelen. Als hij maar niet zo verrekte lui zou zijn geweest.

Nu is Xander weg. Het is te erg voor woorden. Dat het heeft kunnen gebeuren! Mijn beste experiment weg, vermoedelijk dood. Waar ik blij om ben is dat de schuldige zijn verdiende loon heeft gekregen. Van de aardbodem verdwenen, net als mijn Xander. Als m'n mensen tenminste hun werk vakkundig hebben gedaan. Ik heb weer een vacature te vervullen.

HOOFDSTUK 3

HET ONTWAKEN

*Darkness imprisoning me
all that I see
absolute horror
I can not live
I can not die
trapped in myself
body my holding cell*

..... *left me with life in hell*

Hetfield, Ulrich; 1988

Inktzwart is de duisternis die me omringt. Vaag dringen geluiden tot me door. Klanken. Geroezemoes, stemmen. Ik weet dat ik word opgetild. Ze verplaatsen me. Wat doen ze met me? Ze moeten me laten liggen. Ik probeer mijn ogen te openen. Ik vind niet de kracht. Ik schreeuw. Pijn. Jullie doen me pijn! Maar het dringt niet door. Ik gil, maar het is alleen in mijn hoofd. Mijn hals. Het brandt. Mijn God die pijn. Gelukkig glijd ik verder weg. Dieper de duisternis in. Voor even verlost.

Opnieuw dringen stemmen tot me door. Ze lijken bekend. Klinken vertrouwd. Weer probeer ik mijn ogen te openen. Wit. Overal wit. Witte uniformen en een gezicht. Bekend. Wat kijkt ze lief. Ik verzet me maar zak weg. Weg uit deze wereld.

De pijn. Intens. Bij tijden ondraaglijk. Ik worstel, schop en sla. Zoek naar een bevrijdende houding. Tevergeefs. Ik verander. Ik voel het. De kwelling overheerst. In mijn wereld is niets dan duisternis. Mijn hals, hij brandt. Duizenden naalden steken me. Teveel. Hellepijn. Ik verlies mijn bewustzijn.

Honger. Mijn God wat schreeuwt mijn lichaam. Droog. Mijn mond is droog. Slap. Ik probeer een been op te tillen. Hetgeen mislukt. Ik probeer te schreeuwen. Zonder geluid. Voedsel. Iemand moet mij eten geven. Ik kan niet weg. Te slap. Ik verhonger, voel me zo leeg. Opnieuw probeer ik te schreeuwen. Vergeefs. Ik krijg geen reactie.

Gek. Ik hoor een vreemde stem in mijn hoofd. "Eten, ik heb voedsel nodig. Haal het." Dwingend. De stem wordt steeds luider en dwingender. Ik verzet me. Maar ik heb zo'n honger. En de stem eist. Ik wil wel, ik moet wel, maar kan het niet. Het lichaam is krachteloos.

Krachtig is het gevoel. Levensvocht stroomt plots overdadig door mijn aderen. Voor even geen honger meer. De stem is weg. De pijn in mijn hals wordt minder. Voldaan kruip ik de duisternis weer in. Het went. Al weet ik dat het niet goed is. Het zou beter zijn me te verzetten.

Het knagende gevoel is terug. Honger. Gekmakende honger. Ziedende honger. "Eten," eist de stem. Ik lig hier. Kan me niet bewegen. De duisternis is dieper dan ooit. Mijn wereld verder weg dan ooit. "Eten," dwingt de stem. Ik voel dat ik verander. Mijn lichaam staat op zijn kop, keert zich binnenste buiten. Maar het ergste is voorbij. Ik voel de stukjes op zijn plaats vallen. Ik ben een vlinder. Die honger. Verschrikkelijk..... De stem.... Heftiger..... Honger. Gekte. Ik verander. Kan het niet langer stoppen. Verzet is zinloos.

De stem neemt het over. Geeft commando's. Mijn lichaam reageert. Wordt bestuurd. Ik sta op. Voel de macht. Open mijn ogen. Pijnlijk wit licht. Silhouetten. Duisternis. Ik strompel naar die donkere vlek. Open het raam. Ik spring..... Zweef..... En vlieg weg in de vochtige warmte van de nacht. De honger vreet. Ik moet me voeden. Ik zoek: PROOI.

**STOPTREIN KNALT OP GEPARKEERDE AUTO
MACHINIST KOMT MET DE SCHRIK VRIJ**

AALTEN - Het zit de spoorwegen ook de laatste tijd niet mee. Nu weer knalde de stoptrein Aalten - Winterswijk op een op de spoorbaan geparkeerde auto, waardoor opnieuw een treinstel voor de reiziger verloren is gegaan. De grote vraag is: hoe is de auto, op meer dan 250 meter van de spoorwegovergang, op de spoorbaan terecht gekomen?

“Ik moet een afslag te vroeg naar rechts hebben genomen,” verklaarde de heer A. van C., eigenaar van het stuk schroot dat rest. “Toen ik merkte dat ik niet meer naar links en rechts kon sturen met mijn karretje (waarschijnlijk vanwege de rails), ben ik uitgestapt en moet ik in deze droge sloot in slaap zijn gevallen. Normaal gesproken rijd ik deze route met de ogen dicht.”

“Hobbelde de wagen niet, toen u over de bielzen reed?”

“Ach, dit is (zucht, was...) het nieuwste type Mercedes. Die hebben een zodanige wegligging en schokdemping dat ik er niets van heb gemerkt.”

De politie heeft de man ter ontnuchtering meegenomen naar het bureau. (DKE)

**AUTOFRONTAAL
TEGEN EEUWENOUDE
BEUK**

door: Toine Buitenhuis

Onverklaarbaar noemde de politiewoordvoerder het ongeluk dat gisteravond plaatsvond. Dit stuk van de weg Ede - Arnhem is goed verlicht en kaarsrecht. De jonge bestuurder moet, of onwel zijn geworden, of straalbezopen zijn geweest. Er bestaat slechts een minieme kans dat lijkschouwing de oorzaak kan achterhalen indien het een hartaanval of iets dergelijks betrof. “Laat ik het zo zeggen,” zei de agent, “er zijn nog maar weinig complete onderdelen over en ook de auto is total-loss. En kijk eens naar die boom, is het niet zonde?”

De Datsun Sunny, eens het paradepaardje van zijn bezitter, is een wrak. De agent durft er een maandsalaris op te zetten dat er drank in het spel is. “Ik heb het vaker gezien.” De uitslag van het bloedonderzoek wordt vandaag nog verwacht.

HOOFDSTUK 4

HET DAGBOEK

Fragmenten uit het dagboek en aantekeningenschrift van Tjitske Kamerling.
Of wat er aan vooraf ging.

Politiedistrict Fort-William

Bewijsstuk 37A: Dagboek
 37B: Aantekeningenschrift

Gezonden door de politie van Zuilen (Nederland) aan het hoofd van politie
in Fort-William (Schotland).

Lief dagboek,

Morgen is het zover. Voor het eerst naar het V.W.O. in Zuilen. Wie had dat ooit gedacht? Ik in ieder geval wel. Ik had echter niet gedacht dat pa de schooldirecteur kon ompraten. Die man zei dat ik de capaciteiten niet had voor het V.W.O. Dat zullen we nog weleens zien! Ik moet en zal dat V.W.O.-diploma halen, anders kan ik later niet studeren. En studeren zal ik, dat is mijn diepste wens, mijn enige drijfveer. Ik weet dat ik het daarvan moet hebben, van m'n motivatie.

Aantekening:

*Bijna niemand wil het,
het is niet lekkerder, niet gezonder en niet goedkoper
het zit vol risico's voor mens en milieu
en zonder het te weten (omdat we het niet mogen weten?!!) krijgt iedereen
het door zijn strot geduwd.*

*Frankensteinvoedsel, het ligt bij een ieder op zijn bord.
Frankensteinvoedsel, waarom bestaat het? Is het de macht van geld?*

Lief dagboek,

De eerste schooldag - nog geen echte - zit erop. Ik heb Bart eindelijk weer eens gezien. Met geen woord hebben we het over vroeger gehad. Hij kon mijn nieuwe - vlotte - uiterlijk wel waarderen (allemaal voor het goede doel) en gaf me goede raad: "zorg dat je het eerste jaar goed start, zorg dat je de basis van alles doorhebt. Daar heb je in alle volgende klassen plezier van. Vooral als je er hard voor moet werken." En als ik hulp nodig had, kon ik bij hem terecht. Is dat niet aardig? Hard werken was ik sowieso van plan. Voor hem schijnt het V.W.O. geen probleem te zijn. De ene negen en tien na de andere, en dat zonder veel te blokken. Mazzelaar.

Belangrijk. Opletten!!

Verschil klassieke veredeling versus genetische manipulatie.

Bij klassieke veredeling kunnen alleen hele sets van genen van rassen of nauw verwante soorten met elkaar worden gecombineerd. (Wel een rottweiler kruisen met een teckel maar niet met een ijsbeer of vlinder.) De mogelijkheden om te combineren zijn dus van nature beperkt.

Bij klassieke veredeling geldt ook dat er een compromis wordt gesloten. Een veredeld gewas dat een hogere opbrengst geeft, heeft minder overlevingskansen buiten de akker bijvoorbeeld omdat het gevoeliger wordt voor droogte of ziekten. Kortom ze zijn goed op een vlak, maar kwetsbaar op andere (het compromis).

Bij genetische manipulatie kun je in genensets knippen en plakken wat je wilt. Soortgrenzen doen er niet meer toe, zodoende kun je de meest fantasievolle en onnatuurlijke combinaties maken. Je gaat voorbij aan grenzen die de natuur stelt. Nu kun je dus wel erfelijk materiaal inbrengen van een

havik bij een krab of omgekeerd.

**LET WEL: ZONDER TUSSENKOMST VAN DE MENS HADDEN
DIE GENEN NOOIT UITGEWISSELD KUNNEN WORDEN!**

Een compromis wordt omzeild. Je kunt een sterk gewas maken dat ook nog een hogere opbrengst geeft. Dit is dus heel gevaarlijk omdat het gewas ook buiten de akker zijn gang zal kunnen gaan en natuurlijke variëteiten van datzelfde gewas kan verdringen (door concurrentie), of bestuiven (waardoor er op "natuurlijke" manier vermenging optreedt) zodat de natuurlijke soort, die zich in miljoenen jaren heeft aangepast aan zijn leefomgeving, in korte tijd kan verdwijnen.

Lief dagboek,

*Vandaag vroegen ze weer of ik lid wilde worden van Greenpeace. Er is zo'n actie-clubje op school. Ze dachten dat ik daar wel bij wilde horen. Het lijkt me trouwens best leuk, maar het past niet in het grote plan. Ik word nergens lid of donateur van. Zelfs niet van het Wereld Natuur Fonds. Later zal iemand dit soort dingen natrekken. En wie weet wordt het een reden om mij niet aan te nemen. Nou, zo gemakkelijk zal ik het de **vijand** niet maken.*

Het wordt zwaar op school. Morgen twee proefwerken en voor volgende week staan er zelfs vier gepland. Gelukkig zijn mijn cijfers goed. Alleen wiskunde..... Dat iemand dat ooit uitgevonden heeft. Het is fijn dat Bart me hiermee helpt.

Ik zal maar weer gaan leren.

Lief dagboek,

Mijn ouders beginnen zich zorgen om me te maken. Van boer Geurts hoorden ze dat ik niet vaak meer bij hem langskom om op Thunder te rijden. Ze vroegen of ik niet wat rustiger aan kon doen met school. Dat kan niet. Ik moet blijven. Vandaag kreeg ik weer een zeven terug voor wiskunde. Joepie!! Die drie dagen blokken met Bart hebben goed geholpen. Het is wel zwaar. Ma en pa hebben eigenlijk wel gelijk. Ik zie Thunder de laatste tijd niet veel meer, terwijl ik best zin heb om weer eens een flink eind over de hei te draven. Morgen proefwerk Frans. Dus vandaag zal het niet gaan, zucht. Volgende week dan maar een keer.

Aantekening:

Wat zeggen de voorstanders van genetische manipulatie?

De oogsten - vooral in barre streken - zullen veel rijker zijn. Bovendien zullen er bij de productie veel minder bestrijdingsmiddelen en kunstmest nodig zijn. Met andere woorden: Frankensteinvoedsel helpt de honger de wereld uit!!!!

Laat me niet lachen. Wat een drogreden! We verbouwen nu al voedsel genoeg om de wereldbevolking te kunnen voeden. Het probleem is hoe het eten wordt verdeeld. En dat heeft weer te maken met politiek, macht, geld en grote bedrijven (waarschijnlijk diezelfde voorstanders van genetische manipulatie).

Overdenksel: hoe kunnen we het eten in de wereld eerlijker verdelen?

Trouwens: het is gebleken dat op akkers met genetisch gemanipuleerde maïs en soja juist meer bestrijdingsmiddelen worden gebruikt. Het milieu lijdt er dus verschrikkelijk onder.

Lief dagboek,

Het zoveelste schandaal omtrent genetische manipulatie op het Journaal. Die multinationals leren het ook nooit. Het enige waar ze aan denken is zoveel mogelijk geld verdienen. Nu is er weer een partij genetisch-gemanipuleerde maïs terecht gekomen in een normale partij. Dit is door heel Europa verkocht als zaaigoed! De veranderde erfelijke rotzooi zit daardoor nu in het hele ecosysteem. En wie weet krijgen we het daar nooit meer uit. Wie weet wat de gevolgen zullen zijn?! Gesponsorde wetenschappers zeggen dat er niets aan de hand is. Wacht maar tot ik zelf geleerd ben. Dan zal ik ze leren. Volgens mij hebben ze met opzet die partijen gemengd. Kunnen ze later zeggen: "het zit nu toch al in het systeem, dan kunnen we net zo goed doorgaan." Allemaal politiek van die hebberds. En onze verantwoordelijke landsbestuurders? Die doen alsof hun neus bloedt, of worden betaald. Het is nog net als vroeger.

(Noot: zie Roep uit de Kauwenhoek)

Weet je wat blijkt? De genetisch gemanipuleerde gewassen die nu op de velden staan, zijn juist ontwikkeld om bestand te zijn tegen onkruid-

bestrijdingsmiddelen! Boeren kunnen nu zoveel gif spuiten als ze willen, hun gewas heeft er immers geen last van. Hun plantjes gaan er niet van dood, alle andere planten – en dieren? – wel. En spuiten doen ze: twee tot vijf keer zoveel zonder dat de opbrengst ten opzichte van vroeger toeneemt. ABSURD!!!! En het gif hoopt zich allemaal op in de bodem, spoelt uit en verspreidt zich door de hele omgeving.

Lief dagboek,

Ik ben over!!!! En met een heel mooi rapport. Ik ben bijna de beste van de klas. Die slungel met zijn bril was me net de baas. Heerlijk, acht weken vakantie. Ik zal Thunder eens flink verwennen. Al gaat het schoolwerk voor mij gewoon door. Ik mag van Bart zijn boeken lenen uit het tweede jaar. Daarmee begin ik alvast de komende weken. Heb ik mooi een voorsprong als de school weer echt begint.

Noot:

Een deel van het dagboek is uit het politiedossier verdwenen. Het volgende speelt enkele jaren later. De aantekeningen lopen – in chronologische volgorde – wel gewoon door.

Lief dagboek,

De sollicitatie ging voortreffelijk. Volgens mij maakte ik op de heren een verpletterende indruk. Een dagje naar zo'n schoonheidssalon heeft toch zijn nut. Aan mijn kennis omtrent genetische manipulatie twijfelden ze niet. Dat hadden ze vast al nagetrokken. Ze vroegen hoe het met m'n Engels stond want als alles goed gaat, word ik de persoonlijk assistent van professor Lind zelf! Hij schijnt tegenwoordig in Schotland te werken. Ik kon ze in onvervalst Amerikaans duidelijk maken dat m'n Engels geen probleem was. Dat half jaar bij Bart in de States kwam goed van pas. Zo zie je maar weer, op een gegeven moment past alles in je leven als een puzzel in elkaar.

Ze hadden in de hotelkamer, waar het sollicitatiegesprek plaatsvond, zo'n raar spiegelraam hangen. Vast een spiegel waar je vanaf de achterkant doorheen kunt kijken. Het zou me niet verbazen als daar wat

grote jongens achter hebben gezeten. De hoge heren en mensen van de beveiliging die een oogje in het zeil houden, zeg maar. Misschien was zelfs de professor wel aanwezig. Tenslotte moet degene die aangenomen wordt - ik dus - nauw met hem samenwerken.

Het was een goede dag vandaag. Ik geloof vast dat ik naar Schotland mag.

Aantekening:

Ze maken nu ook planten die zelf gif aanmaken tegen insecten. Hoef je inderdaad niet meer te spuiten. Maar als ik die planten opeet, dan krijg ik toch ook dat vergif binnen? Lijkt me niet gezond. En weet je wat de ellende is? Ik weet niet in welke producten ze die rotzooi stoppen! Kan ik dat ijsje nou wel of niet eten? Ik wil veilig voedsel! En weten wat ik eet!!

Lief dagboek,

Ze hebben gebeld. Ik ben het geworden. Volgende week al stap ik in het vliegtuig naar Edinburgh. Nog zes nachtjes slapen en dan begeef ik me in het hol van de leeuw. Dan zal blijken waar professor Lind zich tegenwoordig werkelijk mee bezighoudt.

Aantekening:

Die betere oogsten in de Derde Wereld laten nog wel even op zich wachten. De grote Westerse bedrijven willen alleen snel geld verdienen en laten de Derde Wereld - dat is duidelijk - links liggen. Het enige dat de bedrijven en hun onderzoekers zeggen is dat de risico's van genetische manipulatie voor mens en dier zo klein zijn. Ik geloof er geen mallemoer van. Waarom worden er geen onafhankelijke onderzoeken uitgevoerd; door betrouwbare mensen? Wie houden zich eigenlijk bezig met dit soort onderzoek? Universiteiten, die grote multinationals natuurlijk, maar vast en zeker ook allerlei schimmige organisaties. Moet ik eens navraag naar doen.

Lief dagboek,

Met een geblindeerde limousine werd ik afgehaald van het vliegveld van Edinburgh. Ik voelde me net een filmster of de maîtresse van een gangster. Genietend van het ruige Schotse landschap gleden we over de wegen.

Je weet hoezeer ik de pest heb aan auto's, ik moet echter toegeven dat dit leuk was. Ik vond het ook spannend waar ze me heen zouden brengen. Dat het zo'n mooi landhuis zou zijn, had ik niet verwacht. Ik had gedacht dat een opvallend huis als dit - het is bijna een kasteel - teveel in de gaten zou lopen. Het tegendeel is waar. Slim bedacht van deze organisatie.

Goed nieuws!

Bedrijven worden verplicht op hun voedselproducten te zetten of ze die Frankensteinrotzooi erin doen. Kan ik eindelijk kiezen wat ik eet!

Lief dagboek,

Langzaamaan win ik het vertrouwen van die gluiperd van een professor. Die man is kjerewiet. En ideeën dat ie heeft, en hoe ie eruit ziet! Hij heeft een achterlijk groot zilveren kruis om zijn nek hangen en de godganse dag loopt ie aardbeien te eten. Binnenkort krijg ik een pasje dat toegang geeft tot alle ruimten. Tot alle steriele betegelde laboratoria met dat vreselijk witte TL-licht. En zelfs tot zijn persoonlijke laboratorium. Ik kan haast niet wachten daar eens rond te neuzen, want tot dusverre lijkt het er erg op dat dit onderzoeksinstituut zich braaf aan de regeltjes houdt en geen gekke dingen doet. Maar als je de professor zo hoort praten, dan is hij met hele rare zaakjes bezig. Ik brand van nieuwsgierigheid!

Belachelijk

De regeltjes voor op de etiketten - zit er wel of geen genetisch gemanipuleerd spul in? - zijn zo vaag dat ik verdorie nog niet weet waar ik aan toe ben! Je kunt alles op zo'n etiket zetten, zolang het geen leugen is. Maar dat wil dus nog niet zeggen dat je er wijzer van wordt, dat je erop kunt vertrouwen en niet wordt beduveld. Je wordt gemanipuleerd en zeg niet dat je het niet weet! Het zou beter zijn als ze dan maar helemaal geen etiketten zouden plakken. Is de macht van die voedselproducenten zo groot? Of zijn onze regeringen zo slap of dom? Waarom gaat de verspreiding van die rotzooi in ons eten - en ons hele milieu - gewoon door? Eten, één van de basisbehoeften van de mens! Daar neem je toch geen risico's mee? Heeft men niet geleerd van BSE? Ze gooien nu ook al enorme hoeveelheden genetisch gemanipuleerde maïs en soja door diervoer. Ik ben gelukkig vegetariër, maar toch.

Lief dagboek,

Deze organisatie experimenteert zelfs met mensen! Vanmiddag vond ik in de computer van de Prof een lijst met draagmoeders. Nou ja! Je kunt wel raden uit welke landen die arme vrouwen komen. Tegen het geld dat de organisatie biedt zullen ze vast geen nee kunnen zeggen.

Wat ik vreemd vond, was dat er achter een rijtje namen een kruisje stond. Mislukte experimenten? Voordat ik dat uit kon zoeken, hoorde ik iemand aankomen. Net op tijd keerde ik terug in mijn kantoor. Geen vijf seconden later kwam die gladjanus van een bewaker informeren of alles goed was. Toeval?

De waarheid is boven.

De bedrijven die gemanipuleerd zaaigoed (mais en soja) verkopen dat bestand is tegen een bepaald onkruidverdelgingsmiddel, verkopen (als enige) zelf dat bepaalde bestrijdingsmiddel. De perfecte koppelverkoop!! De ideale manier om snel geld te verdienen. Een oude truc die steeds opnieuw door slimme managers wordt uitgevonden. Zijn die boeren dom of zo? Dit doorziet toch ieder kind? En dit alles terwijl niemand die rotzooi wil en de opbrengst niet eens groter wordt. Ben ik gek???

Een paar risico's van genetische manipulatie:

- *Je weet niet wat de bijwerkingen, de kinderziekten en onverwachte bijverschijnselen zijn, kortom de gevolgen zijn onvoorspelbaar.*
- *Door het kruisen met niet gemanipuleerde planten kunnen door de mens ingebrachte eigenschappen worden doorgegeven op de klassieke - zeg maar natuurlijke - manier. De nakomelingen van deze kruisingen kunnen een concurrentievoordeel krijgen, daardoor gaan woekeren en zo de oorspronkelijke soorten verdringen.*
- *Nuttige insecten worden ook gedood door het gif dat wordt aangemaakt door de plant zelf (onder andere: lieveheersbeestjes en vlinderrupsen, en vervolgens de vogels die van deze dieren leven). Zogenaamd schadelijke insecten worden door de grootschalige toepassing van deze methode sneller immuun voor het gif, zodat je weer terug bent bij af.*
- *Stel dat de ingebrachte genen om bestand te zijn tegen bestrijdingsmiddelen terechtkomen in het onkruid dat je wilt bestrijden (schijnt al gebeurd te zijn). Wat dan?!*

Lief dagboek,

Gelukt. Ik heb het pasje en heb eens wat rondgeneusd in de vertrekken van de Prof. Zoals ik al had gedacht is hij inderdaad met vreemde experimenten bezig. Wat ik daar aantrof! Compleet zielige dieren - die proefkonijnen. Er waren zelfs chimpansees bij! Kun je je voorstellen, proeven te doen op onze naaste familie in het dierenrijk? Op die lieve intelligente dieren? Verschrikkelijk vind ik het en vanzelfsprekend hebben ze er geen toestemming voor. Verder vloog er in een ruim hok een soort van vleermuis. Kennelijk het favoriete diertje van de Prof.

Maar ik heb ze in de tang. Als ik er in slaag de dieren te bevrijden, mee naar buiten te smokkelen en aan de pers te laten zien, dan weet de hele wereld dat er illegaal door grote rijke bedrijven wordt geëxperimenteerd. Hopelijk wordt dan de hele genetisch manipulerende industrie verboden en om zeep geholpen. Al blijft het illegale circuit natuurlijk bestaan. Daar zal ik tegen moeten blijven strijden.

Ja, de wereld en ik zijn gek. Wat ik nu weer heb gelezen. Een boer wiens planten door stuifmeel van die Frankensteinplanten zijn bevrucht, en het zaad daarvan wilde gebruiken om te zaaien (zoals hij altijd zijn eigen zaaigoed gebruikt), moet geld aan die fabrikant van dat Frankensteingewas betalen. Omdat hij met hun product aan de haal ging! Het lijkt mij logischer dat die fabrikant moet betalen voor milieuvervuiling. Ze zeiden toch dat die rotzooi zich niet over de velden van anderen en in de natuur kon verspreiden!? Moeten we nog meer bewijs hebben? Is die rechter omgekocht? Het zou me niets verbazen.

Lief dagboek,

Ik denk dat het hoofd van de beveiliging me in de gaten heeft. Die vent duikt overal plotseling achter me op. Vandaag kon ik me nog net redden. Ik snuffelde wat in de papieren die op het bureau van de professor lagen, toen die lange geniepigerd ineens achter me stond.

"Aan het snuffelen dame," zei de bewaker op triomfantelijke toon. Waar ik de tegenwoordigheid van geest vandaan haalde weet ik niet. Zonder een spier te vertrekken en zonder blikken of blozen slaagde ik erin hem te vertellen dat ik de nietmachine zocht. Stomtoevallig vond ik die een halve tel later ook nog! Al geloof ik niet dat hij overtuigd was.

Gelukkig droop hij af en kon ik uitblazen. Daarom lief dagboek wil ik snel handelen. Voordat het niet meer kan. Bewijs heb ik genoeg. Vanavond of anders morgen..... de professor moet gestopt worden.

P.S.

Voorlopig zal ik je niet meer schrijven. Het is gevaarlijk je hier in mijn appartement te houden. Ze zullen het eens in hun hoofd krijgen om het te komen doorzoeken! Ik stuur je samen met m'n aantekeningenschrift naar m'n ouders. Hopelijk tot snel.

Apeldoornse Courant

MOTORRIJDER VERONGELUKT

van onze correspondenten

Afgelopen zaterdagavond eiste de N314, de weg tussen Zutphen en Apeldoorn, zijn volgende slachtoffer. Een twintigjarige man uit Nedel verongelukte dodelijk toen hij met zijn motor in een slip raakte en tegen een boom vloog.

“Hij is in deze flauwe bocht de macht over het stuur verloren, of misschien blokkeerde zijn voorwiel en is hij vervolgens weggeleden,” aldus de ter plaatse zijnde agent.

De ongeluksplek werd goed afgeschermd met een bovenmaats windscherm. “Waarom is dat?” vroeg ik de agent.

“Het is absoluut geen plezierig gezicht, mevrouw.” En vervolgens: “Het is in ieder geval een eenzijdig ongeluk.”

“Drank?”

“Daarover kan ik op dit moment geen uitspraak doen. Vanzelfsprekend nemen we een bloedmonster.”

Dit is het vijfde dodelijke ongeval in twee jaar tijd op deze in de volksmond inmiddels als Dodenweg bekend staande route.

HOOFDSTUK 5

WRAAK IS ZOET ALS BLOED

*I have no need for moonlight,
you're wrong to trust in sunlight,
for I exist not just in storms,
but in life itself in so many forms.*

To leave you cold

Hensley; 1972

Het is nacht. Windstil. De kerkklok in de verte galmt nog na. Het is twaalf uur geweest. De honger groeit. Eenzaam tussen de mensen loop ik m'n patrouille. Vrijdagavond, uitgaansavond. Ik ruik de alcohol in hun adem. Hoor hun dronkemansgelach. Lach maar, weet dat de jacht geopend is. De honger vreet. Ik wandel met ze mee. Met de andere eenzamen. Volg ze van het café naar waar naar toe. Het is een slechte avond. De eenzamen gaan naar huis. Te voet. Het rommelt in mijn maag. Ik moet me voeden. Eventjes nog, dan vallen er onschuldige slachtoffers. Dat mag niet, dat zou het einde zijn.

Mij rest slechts een ding: wraak. Maar ik heb zo'n honger. Het beest in me ontwaakt. Neemt het over. De razernij begint. Onschuldigen gaat heen.....! Ren. Ik beheers me. Het kost kracht de controle te handhaven.

Prooi.

Ze struikelt over de drempel van de discotheek. De opgepompte anabolenreus aan de deur is te laat. Ik niet. De portier kijkt verschrikt. Is het mijn snelheid? Doorziet hij me? Ik vang haar op. Dranklucht slaat me tegemoet. Met moeite tilt ze haar hoofd op. Haar onflatteuze laag make-up is doorgelopen. Het masker is gevallen. Veertig jaar schat ik. Verlopen. Een aanfluiting van zichzelf. Prooi.

"Dank je wel," kweelt ze. "Uitgerekend zo'n charmante jongen als jij moet me opvangen. Van alle mannen." Speels lonkt ze naar de portier. Ik laat haar los. Ze wankelt drie stappen en gaat weer neer.

"Het gaat best," zegt ze, terwijl ik haar overeind help. Ik bied aan haar naar huis te brengen. "Dat zou je wel willen, he." De honger groeit. Ze slaat het aanbod niet af. "Het zou fijn zijn als je me naar de auto bracht." Prooi!!

Ik help haar de autosleutel in het contact te steken. "U zou eigenlijk niet moeten rijden mevrouw," zeg ik.

"Ach wat, die paar wijntjes," zegt ze met overslaande stem. "Die doen me niks. Ik rijd er zelfs beter door. Bovendien is het een rustige weg, en niet ver. Ik red het best. Tot ziens, enne bedankt."

Walging.

"Tot ziens."

Prooi.

Ik volg haar. Geruisloos. Ik ga met de uilen. Daar is een flauwe bocht. Bomen. Ideaal. Ik versnel. Haal haar in. Dan laat ik mijn ware gedaante zien.

Schrik, angst, paniek. Blokkerende remmen. Geen macht meer over het stuur. De wagen - Mercedes oud type, zonder airbag - schiet rechtdoor. De lindeboom kraakt. De voorruit versplintert. Haat overweldigt me. Bloed. Honger. De geur van voedsel. Het beest wint. Gulzig drink ik. De jacht is geslaagd. Alweer. Er bestaat nog gerechtigheid.

Eenzaam zwerf ik verder. In de verte klinken de eerste sirenes. De duisternis slokt me op.

"JUSTICE IS DONE"

HOOFDSTUK 6

TJITSKES BRIEF

Brief van Tjitske Kamerling aan haar ouders.

Beste mam en pap,

Het gaat fantastisch met me. Ik sta op het punt de voorpagina van alle kranten en zelfs het nieuws op CNN te halen. Ik zal binnenkort een milieuschandaal onthullen dat z'n gelijke niet kent. Het is echter gevaarlijk. Daarom zend ik jullie uit voorzorg m'n dag- en aantekeningenboek. Als jullie voor volgende week dinsdag niets van me horen, dan is er iets gruwelijk misgegaan en ben ik waarschijnlijk voor een goede zaak gestorven. Geef in dat geval 'n kopie van beide boeken aan Bart Veenstra en de originelen aan de commissaris van politie in Zuilen.

Hopelijk tot snel.

Jullie Tjits

Kort na de verdwijning van Tjitske werden het dagboek en het aantekeningenboek door haar doodongeruste ouders - volgens haar instructies, in de bijgevoegde brief - overgedragen aan de Commissaris van politie van Zuilen en omstreken.

HOOFDSTUK 7

HET LOGBOEK

Uit het onderzoeksverslag van een natuurfotograaf die zeldzame slechtvalken mocht fotograferen “ergens” aan de noord-kust van Schotland.

- 06.00 Word weer gebroken wakker, drie dagen slaap ik al in dit schuiltentje en het went niet. Vogels zitten rustig bij het nest en lijken de zon te koesteren na drie dagen regen.
- 07.00
- 08.00 Alles rustig.
- 09.00 De twee jongen worden onrustig en beginnen om voedsel te bedelen. Het mannetje vliegt op en gaat op jacht. Het gaat als de voorgaande dagen.
- 10.00
- 11.00 Situatie voorspelt weinig goeds voor de foto's. Heb alleen de gebruikelijke saaie nestfoto's nog niets spectaculairs of speciaals.
- 12.00
- 13.00 Mannetje keert terug met 'n geslagen duif; jongen verslinden hem gulzig. Nu gaat het vrouwtje op jacht.
- 14.00
- 15.00 Foto's met de jongen en de duif zijn waarschijnlijk redelijk, tenminste als het flitslicht ver genoeg reikte, enigszins tegenlicht.
- 16.00
- 17.00 Vrouwtje keert terug; ook met een duif. Jongen lijken na korte tijd verzadigd. Vrouwtje eet de rest op.
- 18.00
- 19.00 Mannetje op jacht.
- 20.00 Op nest alles rustig.
- 21.00 Mannetje keert zonder buit terug, heeft waarschijnlijk zijn vangst elders verslonden.

22.00 Weer een dag voorbij. Hoe saai kan het leven van een natuurfotograaf zijn?

////////////////////////////////////

06.00 Oh, m'n arme rug. Het belooft 'n mooie zonnige dag te worden. Op het nest is alles normaal.

07.00

08.00

09.00 Je kunt er de klok op gelijk zetten; jongen beginnen te bedelen om voedsel. Dit keer vliegt het vrouwtje op.

10.00 Er ontstaat lichte sluierbewolking die het licht tempert. Perfect voor de dia's! Als er maar eens wat gebeurde!

11.00

12.00 Vrouwtje keert nu al terug. Met een kraai. Schiet een rolletje vol, het beste tot nu toe. Op het nest wordt alles rustig.

13.00

14.00

15.00 Ik schrik op. Moet even zijn ingedut. Grote opwinding rond het nest. Jongen piepen onophoudelijk. De ouders krijsen, kijken nerveus om zich heen en hippen onophoudelijk van het ene op het andere heen. Kan de aanleiding voor hun gedrag niet ontdekken. Knip wel drie rolletjes vol. Opmerkelijk gedrag. Na een half uur wordt het rustig, heel rustig. Ook ik heb moeite mijn ogen open te houden.

16.00

17.00

18.00 Weer 'n hoop gekrijs op het nest. Ik ben te laat!!!! Beide jongen zijn uit het nest verdwenen. Ik ontdek ze aan de voet van het klif. Morsdood, verpletterd, doodgevallen!? Wat is er gebeurd? Nu kan ik het wel vergeten. De jongen dood en nu zullen de ouders het nest wel verlaten en gaan zwerven. Mijn kans op een spectaculaire foto is verkeken. Ouders blijven verslagen bij het nest zitten. Voor de vorm neem ik wat foto's.

19.00 Een uur verstrijkt, de oudervogels blijven. Weet niet wat te doen. Inpakken? Nog een nachtje hier doorbrengen? Plots gaan de vogels opnieuw te keer. Een vreselijk gekrijs. Ik volg hun blik en zie de aanleiding voor hun gedrag. Een vleermuis.....!?!

Onbeholpen cirkelt de vleermuis - overdag! - rond. De slechtvalken verliezen hem geen moment uit het oog. Plots een aanval. De vleermuis (!!!!!) valt de valken aan.....

Onophoudelijk ratelt de sluiters. Rolletje na rolletje jaag ik er doorheen. Dit is spektakel, dit is sensatie. Gedrag dat nooit te voren is vastgelegd. Deze dia's worden winnaars!

Even plotseling is het voorbij. De zwarte - vreemde - maar ik ben geen kenner - vleermuis dwarrelt weg. Gewond zo lijkt het. De valken zijn niet ongeschonden uit de strijd gekomen. De vleugel van het vrouwtje lijkt gebroken en ze mist veel veren. Het mannetje heeft een diepe wond op zijn hoofd en rug. Ze bloeden hevig. Het vrouwtje heeft een flinke snee boven haar rechterpoot, ook die bloedt.

20.00

21.00 Het wordt donker. Ik blijf komende nacht hier.

22.00

////////////////////////////////////

- 06.00 Onrustige nacht. Heb liggen woelen en naar het tentdoek liggen staren. Vragen tolden door m'n hoofd. Waarom valt een vleermuis valken aan? Hoe gaat het met de valken? Heb om 02.00 naar buiten gekeken. Kon in de duisternis de vogels niet zien. De beide valken zitten er nog. Op het nest alsof er niets is gebeurd. Plots steken twee koppies over de nestrand; de jongen!?!?!? Ik kijk in de afgrond beneden me..... De jongen die voor dood aan de voet van het klif lagen, zijn verdwenen. Ik begrijp er niets van. Heb ik dan gedroomd? In dat geval heb ik afschuwelijk veel rolletjes in mijn slaap volgeschoten.
- 09.00 De jongen bedelen om voedsel. Hee, beide oudervogels kiezen het luchtruim. Ze kruisen langs de rotsen van het klif, langs het nest en langs m'n schuiltent. Ik krijg ze prachtig in de zoeker. Nieuwsgierig kijken ze - "dwars" - door het tentdoek. Ik heb altijd al gedacht dat ze wisten dat ik er was. Maar ze schonken er geen aandacht aan. Tot nu toe. Steeds nadrukkelijker vliegen ze langs me heen. Opgewonden krijsend. Alsof ik nog niet genoeg mooie foto's gemaakt heb. Vreemd gedrag. Het lijkt wel of ze me willen aanvallen.....

10.00
11.00
12.00
13.00
14.00
.....

LIJK GEVONDEN

Vissers deden afgelopen dinsdag een gruwelijke vangst. Ze zaten achter de barbeel aan in de rivier de Spean toen ze ter hoogte van Creag Meagaidh iets zwaars haakten. "Het was iets groots," verklaarde de heer Duncan. "Dat voelde ik meteen, alsof ik de hele wereld eraan had. Ik trok, en trok en toen kwam het boven water."

"Ik bleef er zowat in," zei Marlin, zijn vismaat.

"Opeens verscheen dat hoofd met die holle uitgevreten ogen en die slierten haar die over het gezicht vielen. Ik krijg er nog koude rillingen van als ik eraan terugdenk."

"Direct hebben we de politie gebeld. Zij haalden het lijk van een vrouw uit het water. Het was onherkenbaar verminkt en had betonnen schoenen. Bedoeld om nooit meer gevonden te worden. Toen ze haar aan wal brachten, kropen de palingen uit haar buik. Die hadden zich te goed gedaan aan haar ingewanden. Dat wil je niet zien. Ik ging meteen over m'n nek."

"Het gebit van de tot dusver onbekende jonge vrouw is vakkundig verbrijzeld, waarschijnlijk met een voorhamer. Tandartsgegevens kunnen dus niet helpen bij de identificatie," aldus een politiewoordvoerder. "Dit is het werk van grote jongens. We zullen moeite hebben die te pakken. Maar ze maakten een fout: we hebben het lijk ontdekt, en de forensische wetenschap staat voor niets."

Eenieder die een jonge vrouw - tussen de twintig en vijfendertig jaar - in zijn omgeving mist, wordt verzocht contact op te nemen met de politie in Fort-William.

DOL GEWORDEN VLIEGEND BEEST IN KIRTORNY

Van onze plaatselijke correspondent

Nadat Kirtorny dagenlang was geteisterd door een dol geworden vliegend *BEEST*, lijkt de rust door kordaat optreden van boer O' Connel weergekeerd.

"Noe, da beest da vloog mien noar de keel; en dan hije oan mien 'n kwaoie," aldus O' Connel. "Ik pakte mien heuivork en toen ie weer kwam, mepte 'k 'm zo uut de locht. Effe lag ie nog te trekken en stroomde ur 'n golf bloed uut zien bek. Een stank! Niet te geleuve. Daarna had ie ut gehad en zag ik dat ut 'n vlêrmuus was. Moar wel 'n aparte. Ik heb ut beest aan iedereen in de pub loaten zien. Moar niemand had ooit zoiets gezien. Toen zei deze Sproetenkop hier noast me: "Woarum hoal je die neef van je d'r nie bij?" 'K sloeg mien veur de kop. Da'k doar nie eerder an gedoacht had."

O' Connel, haalde zijn neef, de kleine O' Connel uit de grote stad erbij: een zelfverklaard vleermuisexpert. Lang heeft hij de vleermuis - "Het is wis en waarachtig een vleermuis, maar wel een aparte." - niet kunnen onderzoeken.

Een verlengde Mercedes met geblindeerde ruiten reed voor. Vier mannen, breed in de schouders en smal in het middel, en met strakke zwarte pakken aan stapten uit. Daarachter verscholen liep een "miezerig klein ventje" in een witte stofjas. "Ministerie van Gezondheid," sprak deze, waarna hij een geplastificeerd kaartje flashte. Voordat O' Connel, zijn neef en de nieuwsgierigen in de pub het goed en wel beseften, waren ze de vleermuis kwijt en waren de heren in hun zwarte wagen verdwenen.

"Zo'n vleermuis had ik nog nooit gezien," stamelde de kleine O' Connel. Hoe dan ook: Kirtorny lijkt sinds het koelbloedige optreden van boer O' Connel verlost van zijn DVB - Dol geworden Vliegend Beest.

Het blijft een vreemde zaak. Want het is de lezer ongetwijfeld bekend dat wij geen Ministerie van Gezondheid kennen. Althans, niet onder deze naam.

Ik citeer wederom O' Connel: "Mien oud-tante Betsie zou zeggen: "Hier zit 'n luchie oan....."

Wordt ongetwijfeld vervolgd.

HOOFDSTUK 8

WRAAK

Knagend. Rommelend. Het beest meldt zich. Opnieuw. Ik kan er niet tegen vechten. Weet dat het zinloos is. Probeer het! Zaterdagavond. Ook 'n goede avond. Een feestje, slap geouwehoer.

Dronkemansgelach.

"Rijd jij, rijd ik?"

"Ik natuurlijk, vijf Jack Daniëls doen me niets."

Ik wacht. Observeer. Weet dat ik succesvol zal zijn. Het is een makkie.

Andere stemmen.

"Kijk je wel een beetje uit?"

"Altijd."

"Ze noemen het niet voor niets een dodenweg."

"Vanwege die paar bomen? Het zal mij niet gebeuren; ik tril niet eens. Zal ik eens over die balk lopen?"

Strompelend, struikelend, waar zijn m'n voeten? PROOI!

"Zie nou wel niets aan de hand."

Wat een zelfkennis.

Het leren jack wordt aangetrokken. De voet trapt. De motor ronkt.

"Ajuus"

Het vizier klapt dicht. De wielen draaien.

Geruisloos. Zwevend. In de nacht. Heerlijk. Plots duik ik voor hem.
Altijd hetzelfde. Schrik, paniek. De tweewieler zwabbert. Duikelt,
gaat over de kop en boort zich in een boom. Vlammen.

De prooi? Waar?

Gelukkig. In de struik. Zijn laatste restje leven; ik zuig het uit
hem. Zalig. Ik neem de tijd. En verdwijnt in alle rust.

"LOSER LOST HIS LIFE"

SPOKEN IN MYBSTER

Van onze verslaggever.

De bewoners van Mybster beginnen zich ongerust te maken en voelen zich onveilig. Reden voor de onrust is de aanhoudende verdwijning van vee en huisdieren. 's Nachts janken de honden onophoudelijk.

“Ze maken je knettergek met hun gehuil,” aldus een man die anoniem wenst te blijven.

“Ik raak er helemaal gespannen van,” zegt mevrouw Villegen, en ze laat haar trillende handen zien.

Niemand heeft een plausibele verklaring voor het fenomeen. Wolven, zoals enigen opperen, zijn uitgesloten. “De laatste wolf hier hebben we in 1817 uitgemoord,” zegt een deskundige.

Alleen boer O' Scary weet het zeker.

“Wis en waarachtig, zeg ik je: het is een dolende geest. Ik heb hem gezien in de nacht dat m'n kippen verdwenen. De hond sloeg aan en ik ben gaan kijken wat er aan de hand was. In het maanlicht (het was volle maan; de redactie) zag ik hem lopen: een jonge man in donkere kleding. Zijn ogen gloeiden als kooltjes, vier kippen hingen om zijn nek. Ik riep naar hem. Hij reageerde niet. Toen liet ik de hond los die als een gek stond te grommen. Dat laffe mormel durfde niet. Hij bleef stokstijf naast me staan. Toen verdween de gedaante onverstoord in de duisternis. Daar liep een dode jonge man, omhuld door de schaduw van de nacht. Ik zeg het je...”

Aldus ooggetuige O' Scary. Geest of niet: niemand in Mybster slaapt nog rustig.

FOTOGRAAF VERMIST

DKE - De bekende natuurfotograaf Rowan Powell wordt

HOOFDSTUK 9

PIETER-PAULUS / VADER

PIETER-PAULUS

Je leest het weleens in de krant: graven vernield of grafstenen omvergetrokken op 'n kerkhof in dat en dat plaatsje. Een enkele keer worden begraafplaatsen beklad met hakenkruizen en dat soort onzin. Dat betreft dan Joodse begraafplaatsen en de daders moet je waarschijnlijk zoeken onder dronken baldadige neo-nazi's of onder fundamentalistische volgelingen van de alwijze Allah (het is uitgesloten dat die dronken waren). Dat is niet zo moeilijk. Raar is het wel dat er nog steeds van die malloten rondlopen.

Wie die andere graven vernielt, is wat lastiger te beoordelen. Een groepje dronken tieners dat niets beters te doen heeft? Vaak wel denk ik. Maar er is nog een andere groep: die van Satanisten.

Laat ik mij eerst even voorstellen. Mijn naam is Pieter-Paulus en ik ben vijftien jaar. Aan die naam kan ik ook niets doen, die heb ik maar gekregen. Ouders, je zou ze wat. Mijn achternaam zal ik je besparen. Je zou nog denken dat ik van adel was, terwijl mijn vader gewoon patholoog-anatoom is. Je weet wel, zo iemand die in lijken boort en zaagt om te onderzoeken waaraan iemand is overleden. Om nog even terug te komen op mijn naam; gelukkig noemt iedereen me Pieter, of nog korter Piet. Een gewone naam voor een gewone jongen, zoals ik.

Al zou je het niet verwachten, ook gewone mensen als jij en ik kunnen betrokken raken bij zeer ongewone gebeurtenissen. Wie had ooit kunnen bedenken dat *zoiets* in ons dorp zou gebeuren! Ik weet nu niet goed waar ik dit verhaal moet beginnen. Bij Gitta, het Gothic meisje uit m'n klas, of bij mijn vader die thuis aan de keukentafel over zijn werk vertelt. Van het een komt het ander. Laat ik maar bij mijn vader beginnen. En - o ja, voordat ik het vergeet. Ik ben een liefhebber van Dracula films. Van horrorfilms in het algemeen eigenlijk. De verhalen over die onsterfelijke graaf echter - die aan het eind steevast het loodje legt - vind ik het mooist. En dat was dan weer de reden dat ik in gesprek kwam met de mooie Gitta.

Mijn vader dus. Hij kwam die avond buitengewoon laat terug van zijn werk. Mijn moeder, die ongeduldig had zitten wachten met het eten, eiste een verklaring.

“Had je niet kunnen bellen, moet je de aardappelen zien, helemaal verpieterd. Waarom ben je zo laat? Dat ben je anders nooit!”

Je zou haast denken dat mijn moeder dacht dat m'n pa was vreemd gegaan met zijn secretaresse in een of ander goedkoop hotelletje.

“Ik mag er niet over praten schat,” zei m'n vader, “orders van de politie.”

Nou, orders van de politie. Dan ken je mijn moeder niet.

“Ik heb niks te maken met wat die halve zolen zeggen. Hebben ze die dief van Pieter-Paulus' mountainbike al te pakken? Nee, zeker, hè. 'Nee mevrouw, dat heeft geen prioriteit,' imiteerde mijn moeder treffend de agent die de aangifte behandeld had. Waar betalen we in hemelsnaam belasting voor?” Om haar woorden kracht bij te zetten hief ze haar gebalde handen ten hemel. “Om dat stelletje lapzwanen te betalen? En nou willen ze jou verbieden om over je werk te praten! Ach, kom nou toch. Is er in het dorp soms een moord gepleegd? Ik kan zwijgen als het graf, als je dat maar weet.”

De monoloog was ten einde en even voor de goede orde: mijn moeder is de grootste flapuit van het dorp. Een grotere roddeltante bestaat er niet. Pa weigerde vervolgens (verstandig) over zijn werk te praten. Ma werd er behoorlijk kriegelig van - dacht vast dat er een gifmengster in de buurt bezig was - en de stemming aan tafel werd er niet beter op.

Doorgaans vertelt mijn vader mij zaken over zijn werk wanneer m'n moeder er niet bij is. Deze keer echter, terwijl ma de een of andere flutserie op televisie bekeek, hield hij zijn kaken stijf op elkaar. Geen woord over de politiezaak. In plaats daarvan vroeg hij mij ongeïnteresseerd hoe het op school ging. Zoals altijd ging dat goed en bijna had ik hem verteld van Gitta. Omdat pa er niet met zijn gedachten bij leek, hield ik over haar m'n mond. Waar dacht hij in vredesnaam aan? Je zag hem gewoon piekeren en dat was niets voor m'n vader.

Een week lang verliep ons leven weer als vanouds. Pa op tijd thuis, gezelligheid aan tafel. We praatten over koetjes en kalfjes en ik vertelde over Gitta; sinds kort m'n vriendin die ik van school kende. M'n moeder werd er zichtbaar nerveus van.

“Je moet haar maar gauw eens meebrengen, Pieter-Paulus.”

Pa keek er volgens mij heel wat nuchterder tegen aan. Hij dacht vast dat het kalverliefde was. Dat het zo weer over zou zijn. Echter, wat mij betreft

mocht het nog wel even duren.

Die vrijdagavond echter was het weer raak. Pa te laat thuis, ma op de kast. En dit keer schoot ze uit haar slof.

“Zie nou wel, je pleegt overspel met die blonde stoot van een secretaresse van je. Jij vuile bedrieger!”

Ma kijkt teveel televisie. Dat zal het zijn..... Al moet ik pa nageven dat hij een bloedmooie secretaresse had aangenomen. Dit keer moest pa met een verklaring komen. Hij vertelde over een paar geheimzinnige sterfgevallen die de laatste tijd bij ons in de buurt hadden plaatsgevonden. En dat hij echt niet meer kon loslaten.

“Sterfgevallen,” krijste m’n moeder haast. “Welke sterfgevallen dan? Zover ik weet zijn er in het dorp de laatste tijd drie mensen overleden (en mijn moeder wist alles wat er in het dorp gebeurde, zoals ik al zei). Die ouwe van Jansen, die man was - God hebbe z’n ziel - 96 jaar oud en zo arm als een kerkrat. Naar wat ik gehoord heb, heeft zijn rikketik het begeven. Die man is zeker niet vermoord.

Even denken, dan heb je die gozer van Lenferinck.....”

Even keek m’n vader op. Geschrokken? Ma merkte het niet en vervolgde onverstoort.

“..... twintig jaar, net z’n rijbewijs. Die is zo zat als ’n aap - als ik mevrouw Tobias moet geloven tenminste want zij is zo’n roddelaarster - tegen een boom gereden. In een klap morsdood. Niks geen moord.”

Raar dacht ik nog....., hoe roddelaarsters over elkaar denken. Zou ma echt niet in de gaten hebben dat ze van hetzelfde slag is als mevrouw Tobias?

“En dan heb je nog mevrouw..... Ach, hoe heet dat mens ook alweer? Dat sherry-vrouwtje. Zo noemt mevrouw Tobias haar tenminste.”

Moeder dacht diep na, denkrimpels verschenen op haar voorhoofd en zonder dat ze er besef van had, trommelde ze met haar vingers op het tafelblad.

“Hoe heet dat gescheiden vrouwtje achter in de Dorpstraat ook al weer.....?”

Pa was niet genegen te helpen en ik wist niet over wie ze het had.

“Van Zeulen..... het sherry-vrouwtje is daar een vriendin van.

Mevrouw van Reusekom, zo heet ze.”

Onnavolgbaar zoals het geheugen van mijn moeder werkt.

“Die Van Reusekom schijnt verdwenen te zijn. In de auto gestapt en niet meer teruggezien. Is zij soms vermoord?” En dat vragende keek ze mijn vader indringend aan.

Met een wanhopige blik in de ogen wendde pa zich tot mij.

“Het zou best kunnen, weet je,” vervolgde mijn moeder. “Mevrouw Tobias zegt dat ze haar ex - die van Van Reusekom natuurlijk, en niet haar eigen ex-echtgenoot -, bij haar deur heeft zien rondhangen. Het zou niet de eerste keer zijn dat een ex-vriendje zich belazerd voelt en zijn voormalig vriendinnetje koud maakt.”

Nu wist ik het zeker. Ma kijkt teveel televisie. *Koud gemaakt*, dat zeg je toch niet!

“Vreemd is het wel, want naar ze zeggen heeft die man het zelf uitgemaakt. Dat lijkt ook wel logisch, want zij is daarna gaan drinken.”

Even was het stil.

“Hebben ze hem al opgepakt?” vroeg ze aan m’n vader.

“Daar kan ik niks over zeggen,” antwoordde hij.

Dat was voor m’n moeder voldoende.

“Zie nou wel, die man heeft zijn ex-vriendin vermoord.”

Zo eenvoudig trekt mijn moeder conclusies. Tevreden liep ze naar de huiskamer voor haar dagelijkse portie soap. Ik bleef alleen achter met m’n vader die plotseling begon te vertellen. Pa weet namelijk dat ik mijn mond kan houden.

VADER

“In zekere zin heeft je moeder gelijk,” zei vader.

Oké, dacht ik, wonderen gebeuren zo af en toe.

“Twee van de doden zijn inderdaad die jonge jongen en die dronken lellebel. Beiden zijn omgekomen bij wat ze dan noemen een eenzijdig verkeersongeluk, veroorzaakt door alcoholgebruik. Dat heeft politie-onderzoek uitgewezen.”

“Dat zijn toch gewoon allemaal routineklusjes,” zei ik. “De politie heeft elk weekend wel van deze zaken. Waar hebben ze jou dan voor nodig?”

“Ze hebben zeker hulp nodig - of die van mij moet komen, weet ik niet. Misschien kunnen ze beter een bioloog en een jager inschakelen - en zelfs daar kom je er niet mee, want er zijn altijd nog die letters.”

“Zo begrijp ik er niets van,” zei ik.

“De feiten,” zei pa, “zijn: de stoffelijke overschotten zelf bevatten weinig bloed. Rond de lichamen echter ligt genoeg om een muur mee te verven. En het is niet alleen afkomstig van de klap van het ongeluk. Toch is zelfs die hoeveelheid bloed veel te weinig om een volwassen lijf mee te vullen. De grote vraag: waar is het bloed gebleven?”

Vervolgens: beide lichamen

Zeg toch gewoon doden, dacht ik.

“..... vertonen bij de hals enorme wonden. Die wonden kan de politie niet verklaren - ze komen niet overeen met de aard van het ongeluk, en daarom hebben ze mij erbij gehaald. Volgens mij zijn die wonden ontstaan door de beet, of beten, van een of ander dier. Vandaar die bioloog. De politie echter wil dit niet geloven, want

“Dan lijkt het me vrij duidelijk,” onderbrak ik mijn vader. “Die twee rijden zich ladderzat te pletter. Een of andere wolf of lynx, of weet ik veel wat voor dier, ruikt zijn kans, deelt een paar beten uit en likt het bloed op. Afschieten dat beest en de zaak is gesloten.”

“Je laat me niet uitpraten, Pieter-Paulus, want, ik zei: de politie trof ook letters aan. Geschreven in bloed.....”

Even zocht pa naar woorden.

“..... het is zo goed als uitgesloten dat de doden - voordat ze echt dood waren zeg maar - in een uiterste poging die tekst - letters - gemaakt hebben. Ten eerste: na de klap van het ongeluk is het waarschijnlijk dat ze beiden op slag dood waren. Ten tweede: de letters werden enkele meters bij de lijken vandaan gevonden. En ten derde: het zijn dezelfde beginletters, alleen wordt het woord - als het al 'n woord is - langer. Het is niet aan te nemen dat al de slachtoffers onafhankelijk van elkaar hetzelfde willen schrijven.”

“Waarom niet,” bracht ik daar tegenin, “als je net voordat je de pijp uitgaat allemaal hetzelfde vreselijke dier ziet, wil je zijn naam misschien opschrijven - voor de achterblijvers, zeg maar. En wat bedoel je trouwens met *al* de slachtoffers, er zijn er toch maar twee?”

“De letters vormen geen deel van een naam van een bekend dier. Ook niet het begin van een Latijnse naam. Let wel: zou je denken dat die tuthola van een sherryvrouwtje ook maar een Latijnse dierennaam kent?!”

Nee, dacht ik, daar moest ik pa gelijk in geven. Even hield pa zijn adem in, pauzeerde een moment alsof hij een groot geheim ging verklappen.

“Verder, er zijn meer slachtoffers. De politie is in haar archief gedoken en heeft foto's van eerdere fatale verkeersongelukken bekeken. Er doken twee eerdere “verdachte” ongelukken op. Bij nadere bestudering bleef een zaak over (in de buurt van Arnhem) die verband houdt met de onze: alcohol, beten, weinig bloed *en* twee letters. Het andere ongeluk (in de buurt van Ede; een dag voor het ongeluk in Arnhem) laten we buiten beschouwing. Die persoon had zich echt onherkenbaar in de puin gereden, bovendien werden er geen letters in de buurt aangetroffen.”

Een heuse seriemoordenaar, dacht ik enthousiast. Spannend!

“Ik ben nu wel nieuwsgierig naar de letters,” zei ik.

“Dat begrijp ik,” zei vader. “Bij het eerste lijk, de letters: PE. Bij het tweede lijk, de letters: PETRI.. De vijfde letter leek half afgemaakt en was moeilijk te onderscheiden. Het is echter een U want bij het derde lijk stond: PETRUCC. De betekenis voor ons is onduidelijk. Kennelijk wil de moordenaar zijn handtekening achterlaten. Het baart de politie ook zorgen dat het woord langer wordt. Is dat een teken dat de moordenaar zich steeds zekerder gaat voelen, dat hij sterker wordt? En dit is alles wat ik tot nu toe weet.”

“Dus,” vatte ik samen, “we hebben te maken met een seriemoordenaar die op ’n beestachtige wijze bezopen mensen leegdrinkt en een tot nu toe onbegrijpelijke boodschap achterlaat.”

“Ja, we hebben te maken met een beestachtig mens.”

“Ik kan begrijpen dat je dit niet tegen ma wilde, kon of mocht vertellen. Dit is de sensatie *en* de roddel van de eeuw voor ons dorpje. Ik wed dat ze meteen naar de telefoon zou zijn gerend; mevrouw Tobias bellen. Als je haar zou zeggen dat het geheim moest blijven, zou op de een of andere manier morgen het hele dorp ervan weten.”

“Yep, zeker weten,” zei vader. “En wat je net zei Pieter, *moordenaar*, dat is wellicht niet juist. Misschien duikt die persoon pas op als het ongeluk is gebeurd en heeft hij het niet veroorzaakt.”

“*Right*,” zei ik, “zo lust ik er nog wel een. Hoe komt het dan dat hij elke keer eerder is dan de politie? Toeval?”

“Dat,” zei vader, “is ook zo’n raadsel.”

DE ONSCHULDIGEN

Het is te laat. Ik kan het niet stoppen. Niet meer. Oh, die honger. Ik krijg de zintuigen van het beest. Wanhopig zoek ik - als je daar nog van kunt spreken - de omgeving af. De geur van alcohol. Het trekt me aan als een magneet. Prooi en alcohol, alcohol en prooi. Ze zijn onafscheidelijk. Maar niet iedereen is een prooi. Niet de onschuldigen. Nee, niet de onschuldigen. De honger. Te groot. Ik ben de controle kwijt. Er zijn geen onschuldigen meer. Iedereen is prooi.

HONGER

WAAS, ROOD, DE GEUR VAN KOPER.

GEWELD, LUST, GENOT.

PANIEK

PIJN, GEKRIJS, DE GEUR VAN ANGST.

RENNENDE STAPPEN

HYSTERIE

DOOD

Ik ontwaak. Verzadigd. Zo vol dat ik bijna moet kotsen. Plakkende kleren. Misselijk keer ik terug in mijn lichaam. Vol afschuw kijk ik om me heen. Bloed, overal druipt het levensvocht. Lichamen liggen verward. Gebroken. Kruizen zijn besmeurd. Onschuldigen - dood. Het meisje leeft nog. Ze kreunt. Ik loop naar haar toe. Aanschouw haar opengereten hals. Ik wil haar optillen, iets voor haar doen. Dat moet, dat hoort. Maar ik kan het niet. Ik ga. Dit is niet goed. Oh, nee.

Ik zie de jongen. Ongedeerd. Verscholen achter de heg. Zie hem komen. Hij gebruikt haar mobiele telefoon. Hopelijk is hij niet te laat. Het meisje....., hij moet het meisje redden. Zij mag niet sterven. Ik moet hier weg. Ik draai me om. Laat voor de laatste keer mijn ogen over de dodenakker glijden. De kerk lijkt dreigender dan ooit. Ik kijk naar het kruis. Naar de letters. Rood. Nat. *Petrucci Rules*. Het teken van het beest. Ik verdwijn in de nacht.

"SCHULDIG"

HET FEESTJE / HET BLOEDBAD

Ofschoon ik goed kon opschieten met Gitta, ik mocht haar zelfs mijn vriendin noemen - we hebben sinds twee weken officieel verkering - moet ik toegeven dat ze ook een duistere kant had. Ze had iets vreemds. Dat maakt een relatie spannend, dat weet ik ook wel. En ik moet er ook gelijk bij zeggen dat Gitta lang zo extreem niet was als veel van haar vrienden. Op die vrienden had ik het niet zo. Het was een clubje waar ik me niet thuis bij voelde. De muziek bijvoorbeeld die ze draaiden: om depressief van te worden. Toen ik aan Herbert, - de Hoektand - zoals hij in het wereldje bekend stond, vroeg, of hij dat nou ook had, antwoordde hij: "Het is juist de bedoeling van die muziek om een zwaargeestige, depressieve sfeer op te roepen." Vreemde vogels om muziek te draaien met de bedoeling er depressief van te worden. Bij Gitta in de cd-kast vind je groepen als Anathema, My Dying Bride, Sisters of Mercy, Paradise Lost, Nightwish, After Forever, Morbid Angel, Black Sabbath en meer van dat spul. Het is duistere muziek. Vaak voorzien van occulte teksten die met een sinistere grafstem - of door een soort kirrende operazangeres - over het publiek worden uitgestort maar in alle gevallen worden omlijst door trage, galmende ritmes en breed uitwaaierende gitaren.

Ook de kleding die ze dragen: lange gewaden, het liefst in een donkere kleur. De - meestal - lange haren zijn zwart geverfd en de huid is gebleekt. Daar kan Michael Jackson nog een puntje aan zuigen. Volgens Gitta hebben ze ook hun eigen rituelen..... Er zijn er zelfs een paar bij - en volgens haar zeggen is Gitta daar nooit bij geweest - die zwarte missen opdragen. Of ze dat op het feestje dat zich afspeelde bij onze kerk ook hadden gedaan, weet ik niet. Want ik was, godzijdank, te laat. Ik weet wel dat er zich een donkere en ongenode gast aandierende. Mijn oma zei het al: "Wie Satan zoekt, zal het beest vinden." Het oude mens kon het weten. Ze heeft haar knieën versleten met knielen in de kerk.

Herbert, die zijn hoektanden had laten verlengen en bijpunten, werd slachtoffer van zijn eigen geloof. Hij had vast niet gedacht dat zijn eigen slagaders

nog eens opengereten zouden worden door een bloeddorstig monster met echte tanden. Herbert de Hoektand stierf op het feest met een zacht gereutel. Hij wilde best gillen, ware het niet, dat voor hij er erg in had, zijn luchtpijp al open lag. Bloedend lag de Hoektand op de grafzerk van een of andere baron die hier vroeger de baas speelde. Hij rust in vrede (overigens schijnt zijn graf leeg te zijn). Herbert lag er bij als een mensenoffer wiens hart was uitgerukt. Herbert stierf. Ik keek in zijn ogen, die eerst nog niet begrijpend staarden, daarna zag ik ze verglazen. Deze, zoals hij zichzelf graag noemde, Mean Motherfucker, was dood.

En Ozzy zong op de achtergrond met een hoge, ijle en schelle stem:

*The gates of life have closed on you
And now there's just no return*

*Where can you run to,
What more can you do?*

Snel als het weerlicht raasde de gedaante door. Overal hoorde ik gesmoorde kreten. Een wervelwind joeg over het kerkhof. Het besef van tijd was ik kwijt. Het schouwspel voor me speelde zich razendsnel af. De beelden in mijn hoofd echter voltrokken zich in slow-motion. Voor mijn gevoel zat ik er uren. Zoveel gebeurde er. Wat moest ik doen? Wat kon ik doen? Mijn God... Mijn God. Paniek maakte zich van me meester. Beheers je, verman je. Anders wordt het je dood, flitste het door me heen. Het lukte. Op zich was dat al ongelooflijk. Ik durfde nauwelijks te kijken. Als de gestalte mij toch eens in de gaten zou krijgen! Dan was het afgelopen. Toch voelde ik me niet echt bang voor deze moorddadige gek. Daarvoor bonkte mijn hart teveel en joeg het bloed te snel door de aderen. Vluchthormonen raasden op oorlogssterkte. Brachten mijn lichaam in gereedheid voor de ultieme daad: overleven.

*No more tomorrow
Life is killing you*

Waar was Gitta? Ik zag haar schuilen achter een bosje coniferen - grafbomen die menig kerkhof sierden. Verdwaasd keek ze gespannen naar hetgeen zich voor haar afspeelde. Al haar vrienden en vriendinnen werden een voor een voor haar ogen afgeslacht. Op de achtergrond speelde de cd-speler. De kaarsen voor de sfeer hadden niet beter geplaatst kunnen zijn. De eerste

nevels kropen de dodenakker op en onttrokken menig zerk aan het oog. Een ding kon niet duidelijker: de satanisten kregen hun trekken thuis.

*Dreams turn to nightmares
Heaven turns to hell
Burned out confusion
Nothing more to tell*

Ik kon proberen Gitta's aandacht te trekken. Om samen met haar te vluchten. Haar enige overgebleven vriend, die gelukkig te laat voor het feestje was gekomen. Voor m'n voeten vond ik een paar steentjes. Op het moment dat de gestalte in een mistflard verdween, wierp ik er een naar Gitta. Op nog geen meter afstand viel deze achter haar. Ze reageerde niet. Ook niet op de volgende twee. Stokstijf staarde ze. Zachtjes floot ik. Zonder resultaat. Zou ik harder durven fluiten? Zou ik mijzelf daarmee niet verraden? Of Gitta?

Op het kerkhof was het doods. Kennelijk was de wervelwind uitgeraasd en waren de slachtoffers dood. Ik wachtte twee minuten. Toen kon ik me niet langer beheersen. "PSSST GITTA, HIER DEZE KANT." Ze hoorde me fluisteren en draaide haar hoofd. We moeten hier weg, zei ik overdreven articulerend. Verbaasd keek ze me aan. Alsof ik een vreemde was. Toen gleed een blik van herkenning over haar gezicht. Ze stond op om naar me toe te lopen. Open en bloot. Een droge tak knapte onder haar voeten. En plots was de gestalte daar.

Ik zag hem komen. Een beest, een buitenproportie gegroeide vleermuis..... Zou Dracula dan toch bestaan? vloog, liep, zweefde op haar af. Oh, nee. God. Niet haar..... Gitta zag het gevaar niet aankomen. Ze keek naar mij. Naar de plaats waar ze veilig dacht te zijn. Een glimlach - of verbeeldde ik me dat maar? - gleed over haar bleke gezicht. Ze had werk gemaakt van haar uiterlijk, zag ik nu. Haar gezicht was wit geschminkt, haar lippen vuurrood, haar ogen met zwart aangezet. De gestalte was vlak achter haar..... en veranderde.

Weer kon ik mijn ogen niet geloven. De vleermuis veranderde in een jongen en weer terug. Het ging vliegensvlug en het bleef doorgaan. Steeds iets langer bleef de jongen zichtbaar. Maar jongen of niet, de gestalte greep Gitta vanachter. Lange vingers gleden door Gitta's ravenzwarte haar - zij hoefde het niet te verven zoals haar vrienden - richting haar nek. Daar vonden ze houvast en met een beet lag haar nek open. Dit was het einde. En ik sloot de ogen. De gestalte vermoordde mijn vriendin voor mijn ogen op nog geen vijftien meter afstand.

Het maakte nu niet meer uit, wat er met mij zou gebeuren zei een stemmetje in mijn hoofd. Of ik ook te pakken zou worden genomen, of niet. Wat was nu nog het nut om door te gaan? Het was misschien zelfs beter als het ook mij te pakken zou krijgen. Ik dwong mijzelf te kijken en opende mijn ogen. Daar stond de jongen. Hij keek me recht aan. Dwars door de heg heen, waarachter ik me nog steeds verborgen hield. Hij zag me. Hij hield Gitta in zijn armen. Haar lange zwarte jurk hing als een tafelkleed om haar heen. De jurk die haar zo sierlijk had omgeven was zijn gratie kwijt. Haar hoofd hing vreemd los van haar romp. Rode sporen liepen over haar witte gezicht. Haar ogen gesloten.

Nogmaals keek de jongen me aan. Zijn gezicht sprak boekdelen - of verbeeldde ik me ook dat? - het leek alsof hij zich wilde verontschuldigen. Daarop legde hij Gitta voorzichtig neer in het gras en verdween. De gestalte stapte een mistbank in en ik zag hem niet meer terug.

Zo snel ik kon, liep ik naar Gitta. Ik keek naar haar levenloze lichaam. Op dat moment was ik ervan overtuigd dat ze dood was. Ik knielde bij haar neer en pakte haar rechterhand vast, die verborgen was in een lange, zwarte, satijnen handschoen en die nog warm aanvoelde. Plots kreunde ze..... Ze leefde nog. Ik keek haar aan en zag haar oogleden knippen. Eventjes keek ze me aan. Droevig keken haar blauwe ogen. Hulp had ze nodig! Er moest een ambulance komen! Gelukkig herinnerde ik me dat Gitta gewoonlijk een mobieltje bij zich had. Ik tikte het alarmnummer 112 en vertelde dat er ambulances nodig waren op het kerkhof van Nedel. Daarna verbrak ik de verbinding. Ik wachtte op de aankomst van de ambulances.

Toen ik sirenes hoorde naderen, veranderde ik van gedachte. Ik moest hier weg! En snel ook. Wie zou mij geloven? Kon ik het zelf wel geloven? Was het niet een horror nachtmerrie waaruit ik ieder moment kon ontwaken? Het leek me beter dat voorlopig niemand van mijn aanwezigheid wist. Ik boog voorover en gaf Gitta teder een zoen. Een kus die naar bloed smaakte, daarna liet ik haar hand uit de mijne glijden. Waar ik het vandaan haalde weet ik niet, maar voor de zekerheid veegde ik de telefoon schoon. Er mochten eens vingerafdrukken op staan. Nog een laatste keer gleden mijn ogen over Gitta en zelfs nu leek haar gezicht te lachen. Ik mompelde dat hulp onderweg was en dat ik haar zo snel mogelijk in het ziekenhuis zou opzoeken. Vervolgens verdween ook ik in de mist.

HOOFDSTUK 12

DE DOOFPOT

Je kon erop wachten en ik zag de vette koppen in de krant al voor me: SLACHTPARTIJ OP KERKHOF en SATANISCHE SEKTE AFGEMAAKT. Niemand zou echter kunnen bevroeden wat er werkelijk was gebeurd. Ik was getuige - de enige getuige - maar van hetgeen ik heb gezien, kan ik niet zeggen wat het was. Let wel: ik kan het zelf bijna niet geloven, en bevatten al helemaal niet. En daarbij: wie zou mij geloven als ik ze vertelde wat ik gezien meende te hebben?

Gitta zou het kunnen geloven. Zij heeft HET gezien voor ze zelf het laatste slachtoffer werd. Mijn vader vertelde, toen hij van zijn werk thuis kwam, dat ze nog leefde. "Het is op het randje en ze verkeert in een diepe coma, maar haar toestand lijkt stabiel."

Ik zou het m'n vader kunnen vertellen. Ik zou hem kunnen zeggen dat ik de mysterieuze moordenaar die ze zoeken, bezig heb gezien. Het openrijten van de hals en het drinken van het spuitende bloed. Het klopte precies met wat pa me had verteld. En toch betwijfel ik, of hij me zou willen geloven. Willen misschien wel, maar dan toch zeker zonder overtuiging.

Vreemd genoeg stond er de eerste drie dagen niets van in de krant. Kennelijk had de politie opdracht gegeven de zaak stil te houden. Daarna was de sensatiepers niet meer tegen te houden. Ze filmde de omvergetrokken en met bloed besmeurde zerken met hun lange telelenzen. Dat was voor hen de enige manier, want kerk en kerkhof werden door agenten verder hermetisch afgesloten. Dat op zich zorgde voor nog meer vermoedens, giswerk en wilde fantasieën, en leidde tot tal van vragen. Waarom werd de plaats zo goed bewaakt? Snel volgden de berichten over slachtoffers. De ouders van Gitta's vrienden wilden hun zonen en dochters begraven. Dus vroeg de pers hoeveel doden er waren en daaropvolgend: hoe ze waren gestorven. Het werd de mensen - in Nederland en wellicht ook over de grenzen - duidelijk dat zich hier een enorm drama had afgespeeld. De politie moest met een antwoord komen. Dat kwam, en het leidde er alleen maar toe dat er nog meer vragen rezen.

Volgens de verklaring van de politie was een groep Satan-aanbidders onder invloed van drugs en alcohol bezig geweest met het vernielen van graven. Als je Gitta en haar groep zo zou willen noemen, oké. Een lid van de groep - een nog onbekend persoon - was doorgedraaid, had alle anderen neergeschoten en had daarna, zoals gebruikelijk bij dit soort zaken, wellicht zelfmoord gepleegd. Alle slachtoffers waren dood. (En Gitta dan?! Volgens pa was ze nog steeds in leven, al werd het door het ziekenhuis ontkend.) De politie verwees er naar dat zoiets in de Verenigde Staten, of recentelijk nog op een school in Duitsland, wel vaker voorkwam.

Het kerkhof ligt weliswaar een stukje buiten het dorp, maar ook weer niet zover. Niemand in het dorp had die avond schoten gehoord. En dat verklaarden de bewoners met alle plezier aan de van heinde en verre toegestroomde journalisten. Het was hun kans om op het heilige kastje te komen. Toch bleef de politie het verhaal van een schietpartij volhouden.

Ook begonnen de journalisten de ouders te ondervragen. Pijnlijk, maar waar. Om het volk te vermaken kent de journalistiek kennelijk een onthutsende ethiek. Hadden hun kinderen schotwonden gehad? Drie paar ouders verklaarden dat ze hun kind helemaal niet hadden mogen zien. Alleen een snelle blik voor de identificatie. De lijken zouden er volgens de politie te erg aan toe zijn. Dat klopte ook wel, de wonden staan nog op mijn netvlies gebrand. Maar dat waren geen wonden die je door een kogel opliep. Je zag de journalisten twijfelen, verminkte lijken door een schotwond? Dat geloofden ze niet.

Anderen hadden hun zoon of dochter - de familie Veenstra verloor beide kinderen - wel gezien. Opvallend was dat zij allen verklaarden dat de nek verborgen werd gehouden met een grote sjaal. Daar zou de kogel doel hebben getroffen.

Het verhaal van de politie werd steeds meer in twijfel getrokken door de nieuwsgagers die hun zinnen hadden gezet om dit groeiende raadsel op te lossen en de doofpot (?) open te breken.

Een bijdehante journalist had plotseling een losse flodder afgevuurd. Hij stond bij de kerk en zelfs de agenten die op het dorpsplein een frietje aten, konden niet ontkennen de knal gehoord te hebben. Het politieverhaal deugde niet, dat was bewezen. Het duurde desondanks nog twee dagen voordat de politie uiteindelijk de waarheid wilde vertellen. Het werd er niet beter op door een blunderende commissaris. Misschien is dat niet helemaal het goede woord, maar dat hij afging is een feit. "Of hij het niet vreemd vond dat niemand schoten had gehoord?" In het nauw gedreven door een vinnige

blonde journaliste gaf hij peentjes zwetend als antwoord: “Er is een geluiddemper gebruikt.”

Toen was het voor iedereen duidelijk dat er hier iets verborgen diende te blijven. Een geluiddemper, zoiets verzijn je toch niet! Ofschoon het best gekund zou hebben, maar maak dat die aasgieren eens duidelijk. Het sloot gewoon niet aan bij wat men wilde horen. Hoe dan ook, als de politie op dat moment openheid van zaken had gegeven, zou ze nog niet worden geloofd. “Een maniak die als een soort Dracula slachtoffers openrijt bij de nek en ze leeg slurpt?” Zeg nou zelf.

De politie zat in het nauw en hulde zich verder in stilzwijgen en dat deed ook de rest van het onderzoeksteam.

Die stilte was in zekere zin slechts schijn. De getroffen ouders wilden de waarheid en openheid van zaken, de journalisten sensationele onthullingen en primeurs. Er ontstond in het dorp een heel samenzweerderig sfeertje. Het mysterie van Nedel begon mythische vormen aan te nemen.

Waren Gitta’s ouders dan niet ongerust? Ik had het geluk dat pa in het ziekenhuis werkte en via deze weg regelmatig wat te horen kreeg. Haar ouders mochten Gitta bezoeken. Maar ze mochten alleen toekijken vanachter een glazen ruit en zagen alleen hun dochters gezicht. Gitta’s toestand was te slecht, aldus de artsen. De schotwonden genazen niet goed.

Over Gitta werd door de politie in het geheel niet gesproken. Geen overlevenden, weet je nog? Om ze te vrijwaren van journalisten - die vervloekte parasieten - had een agent haar ouders gezegd dat ze maar beter hun mond konden houden. En dat deden ze braaf. In een dorp echter blijft nooit lang iets verborgen, in elk geval niet in het onze.

Het startte nota bene met mijn moeder. “Hoe is het toch met Gitta?” vroeg ze. “Je vertelt nooit meer iets over haar.”

Ma wist niet beter dan dat Gitta kerngezond was. Moest ik zeggen dat het uit was? Zeggen dat ze er bij was geweest op het kerkhof, nog leefde maar in coma lag - en hoe wist ik dat dan? Zeggen dat ik het ook niet wist, dat ze van de aardbodem leek verdwenen. Moest ik iets anders verzinnen? Moeder ratelde gelukkig gewoon door. “Ik heb haar ook al een tijdje niet meer in het dorp gezien. Is ze soms op vakantie?”

Mijn moeder zette me op het goede been en ik vertelde vlug dat ze een tijdje bij haar tante in België logeerde. Om bij te komen van de schrik over het verlies van haar vrienden.

“Ze was anders ook niet op hun begrafenis.”

“Ze kon het niet aan ma,” was alles dat ik kon verzinnen.

De eerst volgende keer dat moeder mevrouw Tobias zag, vertelde ze haar dat Gitta bij haar tante in België was. Kon ik weten dat de moeder van Gitta en mevrouw Tobias iedere maandagavond samen een spelletje joker speelden?

“Gitta heeft helemaal geen familie in België. Haar vader was enig kind en de zus van haar moeder woonde een dorp verderop,” aldus mevrouw Tobias.

Die avond loog ik dus maar dat ik niet wist waar ze was. Ik wisselde een veel betekenende blik met mijn vader. De lont zat echter in het kruitvat. Mevrouw Tobias praatte eens hier, vroeg eens daar en voor je het wist, stond er in de krant: TOCH OVERLEVENDE SLACHTPARTIJ? VORMT ZIJ DE SLEUTEL TOT DE ONTRAFELING VAN DIT MYSTERIE? Echter, ook hier liep het spoor dood voor de journalistiek. De artsen vertelden niets nieuws: schotwond. Dat was ook hetgeen wat haar ouders wisten. Verder vertelden ze dat haar conditie zeer zwak - maar stabiel - was. Ze konden haar ook niets vragen omdat ze nog steeds in coma lag. Met het verstrijken van de dagen werd de kans dat ze daaruit zou komen steeds kleiner.

Hoe voelde ik me daar nu onder?

Belabberd, gebroken, ontredderd, maar bovenal was ik wanhopig en werd ik overweldigd door schuld. Het soort schuldgevoel waardoor je bereid bent alles op te geven, alles te doen om de zaak terug te kunnen draaien. Had ik Gitta niet geroepen, dan had ze nog geleefd. Mijn leven was niets minder dan Hel.

MYSTERIE IN NEDEL

NEDEL - Het politie-optreden bij wat nu al "het Mysterie van Nedel" wordt genoemd, roept grote vragen op. De politiewoordvoerder blijft bij het standpunt dat een doorgedraaide tiener naar Amerikaans voorbeeld zijn vrienden - leden van een satanische sekte - heeft gedood met een pistool.

De opmerking dat er dan toch schoten moeten zijn gehoord, wordt simpelweg afgedaan met de mededeling dat er een geluiddemper is gebruikt. Dit verklaart volgens velen nog niet de aard van de verwondingen die de dertien dode tieners hebben opgelopen. De ouders die hun kinderen gezien hebben, hadden niet de indruk dat kogels de oorzaak van die verwondingen waren. Het is zeer onwaarschijnlijk dat schotwonden alleen een lichaam zo kunnen verminken, dat het noodzakelijk is dat ouders de lichamen van hun zonen en dochters - anders dan voor een zeer snelle blik ter identificatie - helemaal niet te zien krijgen. Rijst de vraag: waardoor zijn die lichamen dan wel verminkt geraakt?

En waar kwam al het bloed op het kerkhof vandaan? Deskundigen verklaren dat het zo goed als uitgesloten is, dat kogels de bloederige bende veroorzaakt hebben die op foto's te zien is. Verder: een bron binnen het gerechtelijk apparaat heeft gelect dat er enkele woorden, in bloed, zijn achtergelaten op een grafzerk. Welke dat zijn, wilde deze persoon niet kwijt. Toen de politie met deze informatie werd geconfronteerd, ontkende ze dit ten stelligste. Nu hult de politie zich wederom in stilzwijgen. Het kerkhof blijft vooralsnog voor alle journalisten streng verboden terrein. De afscherming is inmiddels zodanig verhoogd, dat ook teletenzen en verrekijkers geen zicht meer bieden op het slagveld.

De algemene stemming in het dorp, die zowel onrust als ongelooft in zich herbergt, is er een van: wat heeft de politie te verbergen?

Waarom worden simpele vragen niet beantwoord als: Wie is de dader (naam graag)? Heeft hij werkelijk zelfmoord gepleegd? Wat was zijn motief? En welk wapen (merk en type) is er gebruikt?

Waarom mogen wij niet weten wat zich werkelijk op ons kerkhof heeft afgespeeld?

Twentse Algemene

TOCH OVERLEVENDE IN NEDEL

Door: Jan Visser

ZUILEN - Kan het raadsel, dat dit geplaagde dorp nu al geruime tijd bezighoudt, dan toch opgelost worden? Vannacht is bekend geworden, dat er toch een overlevende is van de zogenaamd koelbloedige afrekening op het kerkhof in Nedel. Een meisje, genaamd G. Harkeda, ligt - volgens onze bron - zwaargewond en in coma op de intensive-care afdeling van het ziekenhuis in Zuilen. Volgens de aangeslagen ouders heeft de politie hen aangeraden niet met de pers te spreken: "Dat is in het belang van jullie dochter en zal jullie rust alleen maar ten goede komen."

Het meisje ligt goed afgeschermd in een speciale kamer. Vanachter glas kunnen haar ouders naar haar kijken zonder dat ze werkelijk bij hun dochter worden toegelaten, omdat haar conditie daarvoor te slecht zou zijn. De directie van het ziekenhuis doet verder geen mededelingen. Ze wijzen op hun beroepsgeheim en willen alleen verklaren dat het meisje vanwege haar verwondingen in een ernstig coma is geraakt. Een coma waar deze - enige - getuige mogelijk nooit meer uitkomt zodat er dus een gerede kans bestaat, dat het mysterie nooit wordt ontrafeld.

Rust voor de patiënt en haar ouders. Zou de politie echt geen andere redenen hebben gehad om dit slachtoffer voor de pers verborgen te houden? Steekt er echt niet meer achter? Dat is de vraag die vele journalisten zich nu stellen. Bij mij roept het echter andere vragen op: Wat houdt de politie nog meer voor ons achter? Duiken er straks soms nog meer onverwachte getuigen op?

DE ONTMOETING

“Pieter-Paulus, weet jij wat er op het kerkhof is gebeurd met Gitta?” Deze vraag van mijn vader had ik zien aankomen, toch kwam hij nog te vroeg. Ik had voor mezelf namelijk nog niet uitgemaakt, of ik ook maar iemand iets over deze nachtmerrie wilde vertellen.

“Gitta en haar vrienden hadden een feestje bij de kerk,” antwoordde ik. “Ik mag die vrienden van haar niet zo, daarom ben ik daar niet bij geweest, al had ik wel een uitnodiging.”

“Dan heb je geluk gehad,” zei pa. “Ik ben in opdracht van de politie op het kerkhof wezen kijken. Ze weten eigenlijk wel zeker dat deze slachtpartij veroorzaakt is door onze vriend die dronken automobilisten uit hun auto sleurt. De wonden zijn dezelfde en we hebben ook zijn handtekening op een grafzerk gevonden. Deze keer lijkt de boodschap compleet: “Petrucci Rules”. Ze hebben bij de politie geen idee wat ze ermee aan moeten. De hoge heren binnen het apparaat durven het niet aan om met de waarheid naar buiten te komen; zó bang zijn ze dat het volk in paniek raakt.”

Er schoten twee gedachten door mijn hoofd. De ene was niet meer dan een flits: “Petrucci Rules”. Ergens ging een belletje rinkelen. Ik had het antwoord voor het grijpen, maar m'n hersencellen willen voorlopig de juiste schakeling nog niet maken. De andere was meer een vraag: moest ik pa vertellen wat ik had gezien? Dat ik wist wie, of wat, zijn moordenaar was. Een jongen die in een vleermuis veranderde. Het kon best zijn dat hij me zou geloven. Ik vertelde echter niets, want ma kwam de keuken binnen en daarmee was deze kans verkeken.

De volgende dag, laat in de ochtend. Het was puur toeval - ik kan niet anders zeggen - dat ik hem weer ontmoette. Er was iets meer dan een week verstreken sinds die misselijk makende aanval op het kerkhof. En daar slenterde hij over het stadspan van Zuilen, als een doodnormale jongen van ongeveer mijn leeftijd. Bang voor daglicht was hij in elk geval niet. Ik besloot hem te volgen, onopgemerkt. Hij liep een drukke winkelstraat in. Bang om hem kwijt te raken versnelde ik.

Hij ging rechtsaf. Ik volgde hem de hoek om. Plots stond ik recht voor hem, we botsten nog net niet op elkaar.

“Sorry,” zei hij. “Ik wilde je niet laten schrikken. Je volgt me. Waarom?”

Als aan de grond genageld stond ik daar. Het was stom te ontkennen wat ik deed.

“Ja inderdaad, ik volgde je. Ik meende je te herkennen van vroeger en wilde zeker weten of je het was, voordat ik je zou aanspreken.”

“En ben ik iemand uit je verleden?” vroeg hij.

Uit het zeer recente verleden, maar dat zei ik niet.

“Nee, ik heb me vergist. Ik ken je niet.”

Daarmee was voor mij het gesprek ten einde. Ik draaide me om en wilde weglopen.

“Jammer, ik had graag met iemand gepraat.”

Wat te doen? Had hij me door? Wilde hij daarom met me praten – ’n biertje met me drinken? Met een onbekende? Met iemand die het liefst wraak zou willen nemen? Talloze vragen schoten door mijn hoofd. Het was wel mijn kans om hem beter te leren kennen. Langzaam draaide ik me terug.

“Waarom?” vroeg ik.

“Jij bent de jongen van het kerkhof. Jij zat achter die heg te gluren. Daarom wil je vast met me praten.”

Een ijskoude douche werd over me uitgestort.

We zochten een cafeetje uit en gingen op het terras zitten. Het zonnetje scheen, de terrasjes waren goed gevuld en in de schaduw van een eeuwenoude kastanje, midden op het stadspan, speelde een aantal kinderen. *Schaduw, schaduw, schaduw*, waarom echode dat woord rond in mijn hoofd?

Ik wist me in eerste instantie geen houding te geven en deed mijn best de ander, die kennelijk op zijn gemak was, niet aan te kijken. Ik voelde hoe hij me observeerde. Er bouwde zich een onbestemde spanning in me op. Ik moest wat zeggen. Die druk, ik zou ontploffen. Uiteindelijk stelde ik me voor en vroeg hem hoe hij heette.

“Ik ben Pieter-Paulus.”

“Vroeger noemden ze me Jürgen,” zei de jongen.

Daarna ging het als vanzelf.

“Je hebt geen schaduw,” zei ik.

“Jij bent de eerste die het opvalt.”

“Omdat je dood bent?”

“Nee, dood ben ik niet; voor een gedeelte zeker niet. Ik adem en ik

voed me. Krijg honger ook. Maar voor een ander deel ben ik zeker gestorven. Ik voel niets meer. Ken geen emoties meer. Ik vermoed dat mijn ziel is gestorven.”

“Zou het dan toch zo zijn, dat je ziel in je schaduw huist? Ongrijpbaar, en toch aanwezig. Kijk maar naar Dracula, een vampier, die heeft ook geen schaduw.”

“Geen spiegelbeeld,” verbeterde Jürgen.

“En geen schaduw,” herhaalde ik eigenwijs.

“Dat weet je niet. Vampiers kunnen niet tegen zonlicht. Dat wordt hun dood.”

“Precies en daarom hebben ze geen schaduw.”

“Je bent een stuk eigenwijs. En maanlicht dan, of bij kaarslicht, die werpen volgens mij wel degelijk een schaduw.”

“Ach, wat praten we over vampiers. Die bestaan toch niet. Heb jij trouwens een spiegelbeeld?”

“Ja, kijk maar naar de weerspiegeling in het caféraam.”

“Ik ken trouwens,” zei ik, “een misschien wel heel toepasselijk verhaal, waarin een schaduw een belangrijke rol speelt.”

“Vertel maar. Verwacht echter niet dat ik lach. Dat kan ik niet meer.”

Later heb ik me vaak afgevraagd waarom ik in vredesnaam dat verhaal moest vertellen. De spanning? Om het ijs te breken? Omdat ik tijdelijk ontoerekeningsvatbaar was? Hoe dan ook, ik begon te vertellen: “Drie IJslanders gingen samen naar de school voor Zwarte Magie. Drie of zeven jaar duurden de lessen. Op de dag af, ja zelfs op hetzelfde uur als dat je die school drie of zeven jaar daarvoor was binnengekomen, moest je deze ook weer verlaten. Er was echter een probleem. De laatste die de school verliet, werd zoals de schoolregels voorschreven een prooi voor de duivel.

Ik ga wel als laatste, offerde de ene zich op. De andere twee waren allang blij. Zonder probleem traden zij het zonlicht tegemoet. Toen de derde de deur opende en met de ogen knipperde tegen de felle zon, sprong de duivel te voorschijn. “Je bent voor mij,” grauwde hij. De derde man keek om en zei: “Nee, je moet degene achter me hebben.” De duivel wierp zich op de schaduw en bemerkte te laat zijn vergissing. Snel sloot de man de deur van de school. Sindsdien ging hij door het leven zonder schaduw. Want wat de duivel te pakken krijgt, laat hij niet meer los.”

“Leuk,” zei Jürgen, zonder een spier te vertrekken.

“Je lijkt dokter Spock van het Starship Enterprise wel,” zei ik.

“Jah, ‘Beam me up Scotty’ en bedankt voor het compliment. Denk je dat mijn schaduw is afgepakt door een duivel?”

“Misschien, weet ik veel. Helemaal normaal ben je niet. In feite ben je erg eng en levensgevaarlijk. Ergens zal toch een verklaring moeten zijn voor jouw vreemde toestand. En dat, of degene die deze toestand veroorzaakt heeft, kun je best een duivel noemen.”

“Misschien is het een straf. Ik had echt willen springen, weet je, daar vanaf die rots.....”

Welke rots, dacht ik.

“..... Ik weet alleen niet of ik het ook echt gedaan heb, of echt gedaan zou hebben. Ik heb zelfmoord willen plegen, weet je. Maar diep van binnen geloof ik, dat ik me toen op het allerlaatste moment heb omgedraaid. En nu word ik ervoor gestraft. De beloning van mijn wil te sterven, is wellicht een ondraaglijk eeuwig leven.”

“Welke rots?” vroeg ik.

“Ach, daar bij dat meer in Schotland,” antwoordde Jürgen.

We werden gestoord in ons gesprek. Een meisje kwam vragen of we wat te drinken wilden. Ik bestelde een groot glas witbier, een Korenwolf. Jürgen bedankte.

“Drink je niet?” vroeg ik.

“Soms,” was zijn antwoord.

“Wat gebeurde er op het kerkhof?” was mijn volgende vraag.

“Wanneer het beest het overneemt, weet ik niet precies meer wat er gebeurt. Er was die avond geen prooi genoeg, kennelijk. De honger was uitzonderlijk dus er moesten wel onschuldige slachtoffers vallen. De geur van alcohol heeft me naar het kerkhof gelokt. Toen het voeden begon, raakte ik in een verschrikkelijke razernij. Dat was ongekend, zelfs voor mij. Het had te maken met wat ze hadden gebruikt. Er zaten drugs in hun bloed. Pillen, speed, wiet, coke en wat al niet meer. Tezamen met de alcohol had het een ongekende invloed. Hun bloed was een bruisende hallucinerende cocktail. Daardoor liep het volgens mij uit de hand en werd het een slachtpartij.”

Ik keek naar het glas bier, dat net voor mijn neus was gezet. Was het wel zo verstandig om het leeg te drinken?

“Was het jouw vriendin?” vroeg Jürgen.

“Ja, het was mijn Gitta.”

“Leeft ze nog?”

“Als je dat leven kunt noemen.”

“Ik wilde het niet, echt niet.....”

Alsof excuses zouden helpen.

Stilte.

“Petrucci Rules?” vroeg ik tenslotte om het gesprek weer op gang te krijgen.

Jürgen reageerde niet. Hij staarde vragend terug. Maar ik zag dat hij zijn geheugen druk aan het aftasten was.

“Waarom vraag je dat?” vroeg hij.

“Dat is het teken, dat de politie iedere keer aantreft op de plaats waar jij weer iemand hebt vermoord.”

Ik kon het aan hem zien. Hij wist waar het woord vandaan kwam. Ik zag het aan zijn ogen.

“Ik moet gaan,” zei hij plotseling. “Ik zal je binnenkort opzoeken.”

Hij maakte aanstalten om weg te lopen.

“Wacht,” riep ik.

“Later,” zei hij. “Het is niet veilig. Ik moet echt gaan.”

Langzaam sukkelde hij over het plein en verdween in de menigte. Met een teug leegde ik mijn bierglas. In gedachten liep ik het gesprek nog eens na. Voor mij is het duidelijk dat Jürgen geen weet heeft van de teksten die hij achterlaat, en die steeds langer worden. Is het soms een teken dat de kracht van het beest in hem toeneemt? Waarom ging hij zo plotsklaps weg? Prooi? Zoekt hij een nieuw slachtoffer?

Het antwoord kwam die avond van pa. De politie had opnieuw ’n dronken automobilist met ’n opengereten hals uit een sloot gehaald. Een beter moment zou er niet komen. Ik vertelde pa alles wat ik wist.

Uit een plaatselijke Schotse krant:

HOND VERSCHEURD, BAZIN VERBIJSTERD

Van onze correspondent.

“Ik liep rustig met Kazan te wandelen,” vertelde mevrouw Rufess, “toen....., toen - haar ogen schieten vol tranen - die duivels ineens uit de lucht kwamen vallen. Ze pikten m'n arme dier tot hij rood zag van het bloed en zijn ogen naast de kassen bungelden. Het waren er een stuk of vier. Alles ging ook zo verschrikkelijk snel dat ik het niet precies kon zien. Zo gruwelijk ook. Ze gingen zo vreselijk tekeer dat ik ben gevlucht. Ik vertrouwde het helemaal niet. Toen ik enigszins was gekalmeerd, ben ik teruggegaan naar de plek des onheils. Kazan was verdwenen..... Ik vond alleen nog z'n halsband....”

Mevrouw Rufess barst in snikken uit. Een vreemd verhaal. Mevrouw zit met twee prangende vragen: wie weet wat voor duivelse vogels dat waren? En heeft iemand Kazan - een herder met een opvallend wit oor - nog gezien?

NESSIE LAAT ZICH ZIEN!

Een team van de National Geographic

ZWERVER ZIET UFO

Twee dagen later in diezelfde krant:

PEUTER AANGEVALLEN DOOR VOGELS: DOOD!

Een toevallig passerende vogelaar herkende de vogels direct als slechtvalken. “Zeldzame roofvogels, en dit gedrag past totaal niet bij deze normaal zo schuwe dieren. Het is ongelooflijk. Ooit heb ik eens 'n Noors verhaal gehoord over een zee-arend die een driejarig meisje zou hebben ontvoerd. Dat verhaal liep overigens goed af. Maar slechtvalken die een peuter aanvallen? Het is dat ik het met eigen ogen gezien heb. Zelig voor dat kind trouwens en natuurlijk voor haar moeder.”

WIE MAAKTE DEZE GRAANCIRKELS?

HOOFDSTUK 14

DE BEGRAFENIS

*Where did we come from?
Why are we here?
Where do we go when we die?
What lies beyond,
and what lay before?
Is anything certain in life?*

*They say: "Life is too short",
"The here and the now"
and "You're only given one shot".
But could there be more,
have I lived before,
or could this be all that we've got?*

John Petrucci, 1999

"*Petrucci Rules*", deze woorden van Pieter betekenden een grote schok voor mij. Natuurlijk ken ik hun betekenis en vreemd is het niet, dat de haat in me, ze achterliet op de plaats van rechtvaardigheid. Ik kon me daar echter niets van herinneren.

"John Petrucci is een God." Hoe vaak heb ik dat Tarja niet horen zeggen? "Moet je horen Jürgen," zei ze dan, "die toonladders, die perfectie; luister hoe snel zijn vingers virtuoos over de snaren huppelen en hoor dat zware zoegende geluid als hij traag en log op z'n laag gestemde gitaar tekeer gaat". Ik kon niet ontkennen dat hij gevoelige snaren wist te raken.

Hoe vaak heb ik Tarja niet zachtjes in bed horen huilen, terwijl ze CD's van Johns band, Dream Theater, draaide? "Kon ik, al is het maar een keer in mijn leven maar zoiets moois maken," zei ze dan. Ze had de neiging om bij elke volgende gitaarsolo de volumeknop weer een stukje verder open te draaien. Zou ik dat ooit kunnen vergeten? Tarja speelde zelf ook gitaar en niet

onverdienselijk. Dat is een understatement want eigenlijk barstte ze van het talent en daarmee had ze ver kunnen komen, als haar die kans niet was ontnomen. Vreemd is het dus niet dat ze Petrucci aanbad als een Heilige.

Ook ik kon de muziek van Dream Theater dromen. Perfectie en schoonheid verloochenen zich namelijk niet. Hoe vaak ben ik niet met Tarja naar hun concerten geweest? Vaak, en altijd was het op een speciale manier indrukwekkend. De eerste keer bijvoorbeeld dat ze in Den Bosch in de Maaspoort optraden. Verscheurende ontroering bij: "*Take away my pain*". Ik zag die meisjes huilen. Zag hen door hun tranen heen naar Petrucci kijken. Het lied was voor hen geschreven - net als voor zoveel anderen. Hun vader lag ziek te bed, met pijn - kanker in een vergevorderd stadium. Ik weet niet hoe ik erin slaagde mijn ogen droog te houden.

Herinneringen. Soms, als ik me goed voel, duiken ze op, maar altijd in flarden en later volgt die vlamme haat.

Mijn moeder stootte me aan en ik schrok op uit m'n gepeins.

"Het is jouw beurt," fluisterde ze.

Mijn ogen hield ik strak op de vloer gericht toen ik richting het altaar liep en achter de microfoon plaatsnam. Ik dwong mezelf de kerk in te kijken en realiseerde me dat die stampvol zat.

"Ik wil u allen enige woorden zeggen," zei ik met een gebroken stem. "Het zijn woorden waarvan ik hoop dat Tarja ze zou hebben uitgesproken. Om mij - om ons - moed in te spreken. Of ze het ook werkelijk gedaan zou hebben weet ik niet. Feit is dat ze het uitkomen van de nieuwe cd met daarop deze tekst, net niet heeft mogen meemaken. Hoewel ze er ontzettend naar uitkeek. Wat ik wel weet is dat de woorden zijn geschreven door haar grote voorbeeld, haar eigen gitaarheld en tekstschrijver: John Petrucci."

Ik slikte een paar keer om die vreselijke brok uit mijn keel te krijgen en deed mijn best Petrucci's woorden eer aan te doen.

*“Move on, be brave
Don't weep at my grave
Because I am no longer here
But please never let
your memory of me disappear.”*

En dan de muziek. Ook Tarja's ouders beseften dat "Amazing Grace" en "Dust in the Wind" bij haar begrafenis echt niet konden. Dus lieten ze mij de muziek uitzoeken, omdat ik het beste wist wat zij mooi had gevonden. Dat mocht dan zo zijn, ik had ook te maken met de mensen die naar de kerk kwamen. 'Paradigma Shift' van LTE en die lange en vette gitaarsolo's van John tijdens de concerten van Dream Theater kon ik dus wel vergeten, maar niet helemaal.....

Tijdens het volstromen van de kerk speelden de nummers die Tarja zelf geschreven en provisorisch opgenomen had. En als inleiding op de dienst plukte ik uit een lange solo Johns versie van het: 'Gladiator Theme'. Als je van die indringende uithalen geen kippenvel krijgt, heb je geen gevoel. En het werkte. De kerkdeuren werden gesloten en het werd doodstil op wat kuchen en vroeg gesnotter na. De misdienaar drukte op play. Ai, dit ging echt door merg en been. De galm in de kerk versterkte de jammerklacht nog eens en ik voelde iedereen om me heen verstijven. Kom op John, laat hem janken. En janken deden we.

Om het rustig te houden en om James' gevoelige stem te laten excelleren vervolgden we met een covertje van Rush.

Tears

*All of the seasons and all of the days
All of the reasons why I've felt this way
So long...
So long*

*Then lost in that feeling I looked in your eyes
I noticed emotion and that you had cried
For me,
I can see*

*What would touch me deeper...
Tears that fall from eyes that only cry?
Would it touch you deeper
Than tears that fall from eyes that know why?
A lifetime of questions, tears on your cheek
I tasted the answers and my body was weak
For you,
The truth.*

*What would touch me deeper...
Tears that fall from eyes that only cry?
Would it touch you deeper
Than tears that fall from eyes that know why?*

Rush, 1976

De keuze van '*Take away my pain*' was niet verrassend. Tarja hield van dit nummer. Het raakte een snaar en - zoals gezegd - niet alleen bij haar. Het nummer is afkomstig van een verder niet bijster interessante cd, en ik koos voor een bootlegversie.

*Take away my pain
leave the cold outside
please don't let it rain
don't stumble on my pride
take away my pain
I'm not frightened anymore
just stay with me tonight
I'm tired of this fight
Soon I'll be knocking at your door*

John Petrucci, 1997

Een akoestische versie van '*Wait for sleep*'. En om mee af te sluiten '*Another Day*', gewoon de studioversie. Hadden we samen nog maar een andere dag. In elk geval is het James, de zanger, op zijn best.

En *What the fuck* het was tenslotte haar begrafenis. Zou je je zelfs na je dood nog moeten aanpassen? Ik heb de misdienaar die de geluidsinstallatie bediende een stapel euro's gegeven en toen wij met de menigte de kerk uitliepen, knalde - in plaats van het *Ave Maria* - alsnog '*Paradigma Shift*' uit de speakers. Verrassend was het zeker.

De kerkdienst was verder prachtig en de pastoor had goed gesproken, zoals dat heet. Voor mij voltrok het zich in een waas. Op één ding na: ik stond naast haar broer toen we op het kerkhof afscheid namen van Tarja in haar witte kist. "Over twee jaar ben je de mijne. Zo makkelijk kom je er niet van af. Niet van mij in ieder geval. Je zult met mijn recht kennismaken. Over twee jaar; op de dag dat je vrijkomt." Hij mompelde, maar ik verstond het glasscherp. Haar was onrecht aangedaan en haat en wraak zijn sterke emoties. Het moet toen begonnen zijn. Ook bij mij.

Op haar gedenksteen hebben ze gezet: "te vroeg is zij ons ontvallen". Ik had liever gezien: "het leven werd uit haar geramd door een mislukkeling". Haar ouders vonden dat te ver gaan.

Nachtenlang heb ik op Tarja's graf gezeten. Urenlang heb ik daar, dicht bij haar, de nieuwe cd (maar ook oude) van Dream Theater gedraaid: 'Scenes from a Memory' ongetwijfeld de beste cd ooit gemaakt, al dringt ook dat maar nauwelijks tot mij door. De pastoor heeft me verscheidene keren van het kerkhof weggestuurd. Hij vond dat ik die herrie veel te hard had staan. Wie heeft daar 's nachts nou last van? En wat nou herrie?

Zelf werd ik er niet beter op. Ik voelde mezelf wegglijden. Het draaien van Tarja's muziek, eigenlijk onze muziek, werd me teveel. De herinnering aan haar te pijnlijk. Wat deed ik hier alleen? 'Move on, be brave' ik kon best dapper zijn, maar niet zo. Niet in mijn eentje. Niet voor mijzelf. Vluchten kon toch ook? Het was in elk geval makkelijker. En zo gleed ik weg, zag het gebeuren, wist precies wat er aan de hand was, maar kon er niets tegen doen. Waarom zou ik? Voor wie zou ik? Voor wie zou ik 's ochtends mijn bed nog uit komen? Het leven, dat zinloze fenomeen.

Soms zag ik dat sijsje weer voor me. Het was tijdens de vogeltrek op Falsterbo. Ik vond het hulpeloze vogeltje; er was iets met zijn vleugeltje. Het betekende onherroepelijke het einde van zijn Aardse bestaan. Zou hij het beseffen? Ik zag wel

Where did we
from? Why
we here?
do we go
we die
lies be
and w
lay be
Is any
retain
They
is too
"The her
now" and
only given one
But could ther
more, have
lived befo
could
be all
've

come
are
When
When
What
yond
hat
fore?
thing ce
in life?
say life
short"
and the
you're
shot"
be
I
or
thi
we
got.

?

dat hij het niet opgaf, probeerde het keer op keer, zocht zijn plekje in de zon, om te genieten, voor zolang het hem restte. Ik wist dat hij de volgende morgen niet zou halen. Eigenschuld, had hij maar niet ergens tegen aan moeten vliegen. Of was het gewoon pech, een ongeluk? Een automobilist met haast? Het Noodlot...

Door het sijsje putte ik bij vlagen weer moed. Dan onze hond. En of zo'n beest weet dat zijn einde nadert. Ze weten wanneer ze dat spuitje gaan krijgen en je ziet ze hun best doen dat moment uit te stellen. Blijven leven, overleven. "Het ging vandaag best goed met Wodan, misschien hoeven we nog niet....." Maar het valt niet vol te houden. Niets bestaat voor eeuwig.

Dus geef me een reden om het vol te houden. Is sterven dan toch zinlozer dan leven? Je bent hier tenslotte toch. Niemand sterft graag, toch?

Ik ben weer geweest, gisteren. Het concert deed me niets. De menigte was echter dolenthousiast. Het beste concert ooit, een orgastische ervaring van tweeënhalve uur. Vanaf het begin lag de zweep erover. Een zuivere notenbrij die als een muur op je afkwam en je in je macht had. Ik zag het aan het publiek. Ik zag hem, John Petrucci. Hij stond er als een standbeeld. Slechts zijn vingers bewogen, de snaren op zijn gitaar trilden en dat was genoeg: hij is God. Had Tarja het maar mogen zien. Ik zat daar gevoelloos, emotioneel, een buitenstaander die naar de uitzinnige toeschouwers keek en niet in staat was in de vreugde te delen. Zelfs de emotie in James' stem raakte me niet meer. Dat betekende maar een ding. Ik was dood.

Victoria, reïncarnatie, *'death is not the end, but only a transition'*. Het zijn James' woorden die mijn gemoed binnen zweven en daar in de Heineken Music Hal besef ik het: het is tijd om ook lichamelijk te sterven. Als het beest het toelaat, tenminste. Alles beter dan dit. Misschien gaat het 'n volgende keer beter.

HOOFDSTUK 15

HET PLAN

“..... out that, on one occasion I tried to kill him for the purpose of strengthening my vital powers by the assimilation with my own body of his life through the medium of his blood, relying of course, upon the Scriptural phrase:

*The blood is the life!
The blood is the life!
For the blood is the life.*

Though, indeed, the vendor of a certain nostrum has vulgarized the truism to the very point of contempt. Isn't that true, doctor?”

Dracula, Bram Stoker, 1897.

Het duurde niet lang voordat Jürgen me opzocht. Ik zag hem staan voor de poort bij school. Zoals hij daar stond: een wolf in schaapskleren, een Dr. Jekyll & Mr. Hyde; niets onderscheidde hem van mijn schoolgenoten. Na een korte groet, liepen we samen het centrum in en zochten we hetzelfde terras op als voorheen. Wij hadden heel andere zaken te bespreken dan de dames aan het tafeltje naast ons. Ondanks dat ze gedempt spraken, konden we goed volgen, dat het manvolk, dat ze vanachter hun zonnebrillen begluurden, grondig over de tong ging. Jürgen zette meteen de toon voor ons gesprek.

“Geloof jij in die onzin van reïncarnatie en zo? Van die mensen die onder hypnose beweren dat ze in een vorig leven soldaat in het leger van Napoleon waren? Of van die mensen die geen halsketting kunnen dragen, omdat ze in een vorig leven zijn opgehangen?”

“Ik weet het niet,” antwoordde ik. “Er gebeuren rare dingen in de wereld. Neem jou, bijvoorbeeld.”

“Weet je wat ik ook zo gek vind,” vervolgde Jürgen onverstoord, “die mensen herinneren zich wel al hun vorige levens, maar niet wat er daarna

gebeurde. Wat gebeurde er na hun dood? Waarom vertellen ze daar niet over? Dat moet toch veel dichterbij in hun geheugen liggen.”

Was het een vraag, of stelde hij het alleen vast? Het was voor mij duidelijk: Jürgen wilde om de een of andere reden over de dood praten.

“Je hebt van die mensen met een bijna dood ervaring,” bracht ik naar voren.

“Je bedoelt dat verhaal van het heldere witte licht en die lange tunnel waar aan het eind opeens oude bekenden opduiken, die je wenken naderbij te komen? Ik weet het niet. Is het geen chemische reactie in de afstervende hersenen? Maar misschien gaat het echt wel zo. Dat zou toch mooi zijn. Die ervaring heb ik echter niet, ik zag slechts duisternis.”

Er moeten toch ook mensen naar de Hel. En het is al een veeg teken dat zelfmoordenaars niet op gewijde grond begraven mogen worden. Voor de kerk is het dus duidelijk. Dit alles flitste door m'n hoofd en ook dat het verstandiger was, om deze gedachten voor me te houden.

“Aan de andere kant: wie zegt dat ik in de hemel zou zijn gekomen?” vervolgde Jürgen kennelijk zonder een antwoord te verwachten. Alsof hij gedachten kon lezen!!

En koud was de vorige vraag gesteld of de volgende vlogen uit zijn mond. Het zat hem duidelijk erg hoog.

“Begraven of cremeren? Wat zou jij doen? Hoe lang moet je eigenlijk dood zijn om door archeologen interessant genoeg gevonden te worden om te worden opgegraven? Honderd, vijfhonderd, duizend jaar? Ik denk dat ik liever gecremeerd en uitgestrooid zou worden dan te worden opgegraven door een peuterende archeoloog. Respectloze nieuwsgierigheid onder het mom van wetenschap. Professionele grafschenners zijn het, niet meer en niet minder. Rust tot in de eeuwigheid zoals het bedoeld is, maar niet als het aan de wetenschap ligt. Compleet van de aardbodem verdwijnen zou verreweg het beste zijn...”

“Daar heb je wel een punt. Ik moet je echter eerlijk bekennen Jürgen dat ik daar nog nooit over heb nagedacht. Dat is nog zo ver weg.” Hier wilde ik het eigenlijk bij laten en het gesprek een andere, wat positievere richting geven. Bovendien moest ik hem iets vragen. Om hem alvast van dit onderwerp af te leiden, vroeg ik iets heel anders.

“Zal ik eens wat te drinken halen? Ik krijg dorst van het gepraat in de zon en er is geen serveerster te bekennen. Of euh, drink je weer niet?”

“Ik zou nu best wat lusten,” zei hij met een vaag glimlachje.

“Een Bloody Mary voor jou dan.” Het floepte eruit, voordat ik er goed en wel erg in had.

“Pas maar op dat ik jouw bloed niet drink,” klonk het dreigend.

“Het was maar een grapje hoor.”

“Dacht je soms dat ik het serieus meende?”

Dat wist ik zo net nog niet. Ik weet tenslotte waartoe hij in staat is. En ik ben de enige getuige van dat bloedbad. Als je Gitta even niet meetelde, en waarom zou je? Zij ligt immers nog steeds in coma. Als hij mij uit de weg zou ruimen, was er niemand meer die kon vertellen wat er op het kerkhof was voorgevallen, mijn vader daargelaten. Die zou echter totaal niet serieus worden genomen. Door dit gedoe wist ik nog altijd niet wat hij drinken wilde. Ik besloot tot een opzette, want ik wilde iets weten.

“Wil je iets met alcohol erin?” vroeg ik hem quasi nonchalant.

“Zij die hun geld aan Bacchus offeren, offeren hun leven aan Jürgen,” kreeg ik als antwoord.

Het was zonneklaar dat Jürgen een alcoholprobleem had.

“Ach doe maar een cassis,” zei hij vervolgens. “Zonder ijs, want daar krijg ik de hik van.”

Toen ik met twee glazen cassis terugkwam, werd snel duidelijk dat Jürgen het gesprek op dezelfde voet wenste te vervolgen.

“De goeden sterven jong, zeggen ze weleens,” zei hij.

“Ja, dat is een gezegde,” beaamde ik, zonder er verder op in te gaan.

“Het is waar,” zei Jürgen even later. “Tarja en ik; Gitta en jij. Dood, of zo goed als dood.”

Tarja, wie is dat? vroeg ik me af. Zijn vriendin soms?

“Je bent pas dood, als er niemand op de wereld meer is, die aan je denkt,” zei ik, om er ook eens een spreuk tegenaan te gooien.

“Nee hoor, Tarja is dood, onbereikbaar, hoeveel ik ook aan haar denk.”

“Tarja, was je vriendin?”

“Ja, zij is de reden waarom ik de Dodenrots heb beklommen.”

“Hoe?”

“Auto-ongeluk.”

“Drank?”

“Ja.”

“De schuldigen?”

“Moeten sterven.”

Ik rook mijn kans en verbrak de stilte: “Gitta is nog niet dood en zij is onschuldig.”

“Zolang de hersenen functioneren, mag je hopen,” zei Jürgen. “Al is het tegen beter weten in.”

“Boven de wolken schijnt altijd de zon,” zei ik. Ik had ook kunnen zeggen: hoop doet leven.

“Dat is niet waar.”

“Hè?”

“Als het nacht is, dan niet.”

“Ach zeikerd, dan schijnt hij aan de andere kant van de wereld boven de wolken. Erg positief ingesteld ben je niet.”

“Misschien was dat vroeger anders,” zei Jürgen.

Ik vond het tijd om hem te confronteren met mijn vraag.

“Jürgen, het is misschien dom wat ik nu ga zeggen, maar ik vroeg me af of jij Gitta niet zou kunnen of willen helpen.”

“Dat wil ik met alle plezier, als ik maar zou weten hoe.”

“Ik dacht..... Tja, hoe moet ik je dat nou uitleggen? Je kent natuurlijk het Dracula verhaal.”

“Ik heb het boek nooit gelezen,” zei Jürgen, “maar in grote lijnen ken ik wel de opzet.”

“Dat moet voldoende zijn,” zei ik. “Okee,” zo begon ik, “als je door een vampier gebeten wordt, verander je langzaam in een ondode en word je een soort slaafje of hulpje van de graaf.”

“Dat helpt je dus niets,” onderbrak Jürgen me meteen, “want de mensen die ik heb aangevallen, zijn echt morsdood, op jouw vriendin na dan.”

“Dat bedoel ik ook niet. De graaf kan namelijk ook iemand onsterfelijk maken die wel zijn gelijke is. Hij doet dat door zijn uitverkorenen van *zijn* bloed te laten drinken.”

“Ah, het recyclen van levensvocht; denk je daaraan?”

“Ik had het zo bedacht,” zei ik. “Wat als we Gitta eens een beetje van jouw bloed gaven? Zou dat haar niet kunnen redden?”

“Een bloedtransfusie?”

“Ja.”

“Ik weet het niet,” zei Jürgen, “tenslotte ben ik graaf Dracula niet. En bovendien is het verhaal over de graaf ook maar een verzinsel. Ik zou niet weten op welke manier mijn bloed haar kan redden. Ik heb bloed nodig om mezelf te voeden, dat ligt toch iets anders.”

“We kunnen het toch proberen?” opperde ik, behoorlijk aangeslagen door het gebrek aan enthousiasme van Jürgens kant.

“Waarom? Het is waarschijnlijk toch zinloos. Daarbij, hoe zou je het voor elkaar willen krijgen?”

Kennelijk had Jürgen de deur nog niet helemaal in het slot gegooid.

Of was het een retorische vraag van hem?

“Wacht effe,” zei ik, “een ding tegelijk. Laat me even nadenken om het voor mijzelf weer op een rijtje krijgen.” Met andere woorden, dacht ik: ik moet het schijnbaar logische verhaal, dat ik vannacht in bed in elkaar had gedraaid, toen ik lag te piekeren, weer voor de geest halen.

Ondertussen dronken we wat van onze limonade.

“Jij was eerst een heel normale jongen,” zei ik, “dat heb je zelf gezegd. Op de een of andere manier heb je een nogal vreemde ziekte opgelopen. Die ziekte zit ergens in je lijf, wellicht in je genen. Ik neem aan dat jouw afweersysteem niet meteen plat lag, toen je besmet raakte. Daarom denk ik - eerlijker gezegd hoop ik dat - dat er in jouw bloed afweercellen tegen die ziekte rondcirkelen. Misschien kunnen die cellen Gitta's afweersysteem helpen bij haar strijd.”

“Je bedoelt als een soort vaccin?”

“Ja zoiets.”

“Er is natuurlijk maar een kleine kans dat het werkt,” zei Jürgen.

“Tenslotte heeft mijn lichaam het gevecht verloren. Aan de andere kant: wat hebben we te verliezen? Als we niets doen ligt Gitta misschien nog twintig jaar in een coma weg te kwijnen, voordat ze sterft. Anders.....”

“sterft ze meteen,” maakte ik de zin voor hem af, “of wordt ze beter.”

“Misschien.....”

Durf jij die beslissing te nemen?” vroeg Jürgen uiteindelijk.

“We zullen wel moeten,” antwoordde ik. “Ik zal toch iets moeten ondernemen om haar te helpen.”

“Goed, stel dat we het doen. Hoe zie je dat dan voor je? En wat dacht je van de bloedgroepen? Die moeten om te beginnen al overeenkomen.”

“Gitta heeft bloedgroep O negatief,” zei ik. Dat wist ik, omdat ze een hondenpenning als halsketting droeg, zoals in het leger, waarin haar belangrijkste medische gegevens waren gegraveerd.

“Dat is alvast een meevaller. Ik heb dezelfde.”

“Dus je doet het?”

“Zover ik weet, heb ik niets te verliezen,” zei Jürgen, “een halve liter bloed kan ik best missen. Al zal het mijn hongergevoel wel danig aanwakkeren. En dat zal in ieder geval tot nieuwe slachtoffers leiden.”

“Dat hoeft helemaal niet,” zei ik enthousiast. “Ik kan je een halve liter van mijn bloed geven, als dat je honger kan stillen. En mijn pa kan ook best wat missen. Misschien kan hij zelfs wat bloed uit het ziekenhuis regelen.”

“Van de doden?”

“Ja.”

Jürgens gezicht betrok.

“Of misschien kan hij ergens wel een vers zakje bloed ritselen.”

“Dat klinkt al beter,” zei Jürgen. “Ik zie eerlijk gezegd niet in hoe jouw plan kan werken, maar ik wil best meewerken. Ik weet wat het is om een vriendin te verliezen. Ik zie aan jou wat het aanricht om iemand anders vriendin te nemen; al kon ik er niets aan doen. Ik zal je helpen, omdat ik weet hoe jij je voelt. Vertel maar, wanneer heb je mijn bloed nodig?”

Ik vertelde Jürgen mijn plan en daarop verdween hij in slow-motion in de drukke winkelstraat. Nu moest ik alleen mijn vader nog overtuigen.

Zoals gewoonlijk zaten mijn vader en ik nog wat aan de keukentafel na te praten, toen mijn moeder aanstalten maakte om televisie te gaan kijken. Ik kon nauwelijks wachten tot ze in de kamer was verdwenen en de deur dichtging.

“Pa, moet je luisteren. Ik heb iets bedacht waarmee we Gitta misschien kunnen redden. Ik heb het er vanmiddag met Jürgen over gehad en ofschoon hij er niet zo van overtuigd is dat het zal werken, wil hij best meedoen.”

“Waarom moet dat duivelsjong, zoals jij hem ooit eens noemde, hieraan meedoen?”

“Alles draait om bloed,” zei ik tegen mijn vader.

Ik vertelde hem hetgeen ik met Jürgen besproken had en legde mijn plan uit. Hij luisterde aandachtig en nadat ik uitgesproken was, keek hij zeker vijf minuten zwijgend voor zich uit.

Uiteindelijk sprak hij: “Dat we bloed aftappen van onszelf om Jürgen te voeden lijkt me geen probleem. Dat geeft ons tijd om voor die jongen een echte oplossing te zoeken zonder dat er slachtoffers vallen. Misschien is genterapie wat voor hem, al staat die techniek nog in de kinderschoenen. Dat we bij Jürgen bloed afnemen lijkt me ook niet verkeerd. Ik wil zijn bloed graag onderzoeken, want wat ik van jou heb begrepen is hij een medisch wonder. Het afnemen van al het bloed kan ik zonder moeite hier thuis doen. Het kan morgenavond al als je wilt, dan is je moeder toch kaarten bij mevrouw Tobias en de spullen die we nodig hebben, kan ik zo meenemen uit het ziekenhuis. Het toedienen van bloed aan Gitta ligt echter een stuk moeilijker.”

“Morgen is perfect,” zei ik. “Daar was ik al vanuit gegaan en heb dat ook afgesproken met Jürgen.”

“Jij zegt dat ze dezelfde bloedgroep hebben, dat is een meevaller. Het probleem is dat Gitta geen bloed nodig heeft. Daar is geen medische noodzaak voor. Ze verliest, zover ik weet op het moment namelijk geen bloed meer. Haar wonden lijken geheeld. Dus het zal op de artsen die haar behandelen heel vreemd overkomen, als ik voorstel haar bloed toe te dienen. Het zou anders hebben gelegen als ze wel bloed nodig had gehad. Dan had ik gewoon het bloed van Jürgen kunnen gebruiken. Helaas, dat zit er niet in.”

Ik was bang dat mijn vader het hele idee wilde laten varen en legde hem nogmaals mijn vaccintheorie uit.

“Wetenschappelijk gezien is die hele theorie van jou klinkklare onzin,” zei mijn vader onomwonden. “En de kans dat het werkt, lijkt me bijna nul. Maar goed, het is wel zo dat het bestaan van iemand als Jürgen wetenschappelijk gezien ook niet kan. Dat is godsonmogelijk en wie weet zit er inderdaad iets in het bloed van die jongen dat Gitta beter kan maken. Het toedienen van Jürgens bloed zal in elk geval onopgemerkt moeten gebeuren. Met een beetje mazzel kan ik dat wel organiseren tijdens een nachtdienst. Het is normaal gesproken ’s avonds en ’s nachts erg rustig op de afdeling van comapatiënten. Die bouwen geen feestjes.”

Wat nou, mijn vader die een grapje maakte? Hij leek voor het plan gewonnen, en mijn hart maakte een vreugdesprongetje. Pa was echter nog niet uitgesproken.

“Het probleem is Gitta. Wat wij van plan zijn en waar ik de verantwoordelijkheid voor moet dragen, kan leiden tot Gitta’s dood. Stel dat ze niet goed op zijn bloed reageert en terstond overlijdt. Ze ligt aan allerlei bewakingsapparatuur waarvan ik tot voor kort het bestaan niet eens kende. Wanneer ze direct overlijdt, staat er vermoedelijk binnen twee tellen een zuster voor mijn neus. Ik heb geen tijd om te verdwijnen en eventuele sporen uit te wissen. Stel dat ze dood gaat, dan ben ik een moordenaar en ik weet niet of ik dat wel wil zijn.”

Hierbij keek m’n vader me indringend aan. Hij trachtte mijn gedachten te lezen.

“Als we het bloed vertraagd kunnen toedienen, zodat jij ver weg bent, in het geval er iets fout gaat, zou dat soms een oplossing zijn?” vroeg ik. “Anders gezegd: zou het vraagtekens oproepen wanneer Gitta ’s ochtends dood zou worden gevonden?”

“Nee,” antwoordde pa, “in haar toestand waarschijnlijk niet. Al kan ze misschien nog wel twintig jaar, of nog langer doorleven, zoals ze daar nu ligt.”

“Als je dat leven noemt,” mompelde ik.

“Tja, dat zijn moeilijke vragen jongen. En ik moet je zeggen, ik weet

zo gauw niet hoe we het bloed vertraagd en ongemerkt kunnen toedienen. Echt, er wordt uitzonderlijk goed op haar gelet.”

“En als er vragen rijzen,” vroeg ik, “wie zal die dan moeten beantwoorden en wie zal haar doodsoorzaak moeten vaststellen?”

“Hoogstwaarschijnlijk zal ik die opdracht krijgen. Zeker is het echter niet, vanwege al die vreemde artsen die bij Gitta rondhangen.”

“Nou, dan is er toch niets aan de hand. Je vult gewoon de formulieren in en er is geen haan die er verder naar kraait.”

“Daar heb je gelijk in, *als* ik haar dood mag onderzoeken.”

“Dus.....?”

“Ik weet het nog niet, jongen. We spelen met het leven van Gitta. Als het mislukt hebben we een soort euthanasie gepleegd zonder toestemming van haarzelf en zonder goedkeuring van haar ouders.”

Moord dus, dacht ik.

“Zijzelf zal ons geen goedkeuring kunnen geven,” vervolgde vader. “En haar ouders inschakelen lijkt me een moeilijke zaak. Hoe kunnen we die ooit uitleggen wat Jürgen voor iemand is, wat zich op het kerkhof heeft afgespeeld en hoe dat in vredesnaam hun dochter zou kunnen redden? Toestemming vragen aan haar ouders maakt de zaak nodeloos ingewikkeld, en tevergeefs als ze zouden besluiten niet mee te werken.”

“Maar,” zo vroeg ik mijn vader, “wat is de kans op complicaties bij het toedienen van een halve liter bloed aan iemand met dezelfde bloedgroep?”

“Dat risico is niet groot.”

“Nou dan,” zei ik, “dan loopt Gitta toch niet zoveel gevaar om dood te gaan? Dan is de kans toch niet echt groot, dat je iemand vermoordt, die, zoals je zelf ook zegt, eigenlijk al geen leven meer heeft. En wiens kans op herstel met de dag kleiner wordt en eigenlijk al uitzichtloos is.”

“Ik slaap er een nachtje over, jongen. Morgenvroeg krijg je mijn antwoord of ik het doe - of niet.”

Daarmee was het gesprek teneinde.

Die nacht hoorde ik mijn vader verscheidene keren de trap op- en aflopen. Een paar keer ging hij naar het toilet, maar ik hoorde ook dat hij liep te ijsberen in de huiskamer. Hij vergat zelfs de lamp op de overloop uit te doen. Hij worstelde met de vragen van vanavond, zoveel was duidelijk. Ook ik kon de slaap niet vatten. Ik dacht aan Gitta, en hoe fijn het was om iets voor haar te doen, om iets van m'n schuldgevoel kwijt te raken, al was de kans groot dat het niets uit zou halen. Ik dacht er aan hoe fijn het zou zijn, wanneer we weer echt bij elkaar waren. Hoe we net als in het begin gearmd op het bankje in

het park bij de vijver zouden zitten. Om te genieten van elkaars aandacht.

In gedachten hoorde ik de tak weer knappen, waardoor Jürgen haar in de gaten kreeg en haar aanviel. Het was mijn schuld.... Had ik haar aandacht niet getrokken, dan was ze stilletjes achter de coniferen blijven zitten, totdat Jürgen echt weg was. Als..... Maar ik moest zo nodig haar aandacht trekken. Oh, dat schuldgevoel. Terugdraaien kon ik het niet, maar ik moest haar nu wel proberen te helpen. Voor mij was de keus niet moeilijk. Gitta moest dat bloed krijgen en als mijn vader het niet wilde doen, dan zou ik zelf wel gaan.

Onrustig telde ik de tikken van de klok. Ik zat aan de keukentafel en wachtte op de komst van mijn vader. Wat duurde wachten toch lang. Toen hij eindelijk - ongeschoren - de keuken binnenstapte was hij niet erg spraakzaam.

“Ik doe het,” zei hij vlakjes. “Zorg dat Jürgen hier vanavond is. Dan kunnen we de bloedzaken afhandelen. Ik zal proberen een dienst met Van Zanten te ruilen, zodat, als het meezit, ik morgennacht moet werken. Dat zal wel lukken, want de nachtdienst op zaterdag is niet erg geliefd. Dus zondagochtend weten we of we iemand vermoord hebben.”

“Of het leven hebben gered.” Probeerde ik pa moed in te spreken, want waarom zou je alles van de negatieve kant bekijken?

Achteraf vertelde mijn vader, dat een van de redenen, om aan mijn plan mee te werken, zijn nieuwsgierigheid was. Hij wilde dolgraag het medische wonder Jürgen onderzoeken, daarbij was hij ook erg benieuwd naar hetgeen Jürgens bloed met Gitta zou doen. “Het was een ongezonde experimenteerdrijf van me, en ik ben er niet trots op, dat ik daaraan heb toegegeven,” zei hij later.

HOOFDSTUK 16

TRANSFUSIE

Zoals gewoonlijk vertrok mijn moeder klokslag acht uur naar mevrouw Tobias. Ik zette de kaars voor het raam, zodat Jürgen wist dat de kust veilig was. Het duurde niet lang voordat hij aanklopte bij de achterdeur. Als een dief in de nacht glipte hij naar binnen. Het was beter ook dat de mensen in de buurt hem niet zagen. Achter Jürgen deed ik de deur van de berging op slot. We hadden vanavond geen behoefte aan onverwachte visite.

Mijn vader was ondertussen bezig de keuken te veranderen in een operatiekamer. Nou ja, met veel fantasie kon je dat er in zien. Jürgen en ik stapten de keuken binnen. Pa keek op en liet een nieuwsgierig blik over Jürgen glijden. “Ik heb veel over je gehoord, Jürgen,” zei hij toen.

“Niet veel goeds, ben ik bang,” antwoordde Jürgen.

“Mmwa, je hebt inderdaad een aantal zaken op je geweten die niet door de beugel kunnen, en dan druk ik me heel voorzichtig uit. Ik denk dat er de nodige mensen zijn die je het liefst direct aan de hoogste boom zouden willen hangen, als ze erachter kwamen.”

“Dat kan ik me best voorstellen. Ik heb dit ook niet gewild. En ik zou er alles voor over hebben om het ongedaan te maken. Misschien kan ik vanavond iets goedmaken en wie weet kunnen we daarna een oplossing voor mijn probleem vinden.”

“Tja, wie weet,” zei m’n vader. En vervolgens: “Ik ben klaar met mijn opstelling. Jij gaat eerst,” zei hij tegen mij. Een beetje angstig keek ik naar de dikke holle naald die mijn vader in de hand had en die hij zo dadelijk in mijn arm zou steken.

“Het doet niet veel pijn,” zei hij, toen ik op de geïmproviseerde operatietafel ging liggen. Eigenlijk was het niet meer dan de keukentafel die tegen de koelkast was geschoven en waar voor de sier een wit laken op lag. De prik viel inderdaad mee. Langzaam maar zeker zag ik het rode vocht door de doorzichtige slang kruipen richting de nog lege bloedzak. Een halve liter, dat moest genoeg zijn.

Het werd een beetje krap op de keukentafel, toen mijn vader bij

zichzelf de katheter inbracht en naast me kwam liggen. “Jij komt zo dadelijk aan de beurt als wij een halve kilo lichter zijn,” zei hij tegen Jürgen. “Ik wil dat je, voordat ik bij jou bloed ga aftappen, eerst ons bloed drinkt. Dat lijkt me een stuk veiliger voor ons. Ik wil het toch niet meemaken dat je hier in de keuken een hongeraanval zou krijgen.”

“Het lijkt me een goed plan,” zei Jürgen.

Gestaag liepen de zakjes vol bloed. Ondertussen vroeg mijn vader Jürgen honderduit. Waar hij leefde? Waar hij dacht de ziekte te hebben opgelopen? Hoe hij dacht aan de ziekte te zijn gekomen? Of hij slaap nodig had? Of hij weleens gewond raakte en of die wond snel genas?

“Ik heb nooit een schram opgelopen,” antwoordde Jürgen hierop.

Hoe het voelde om te veranderen? Hoe vaak hij zich moest voeden? Of hij een idee had hoe we hem konden helpen?

Het antwoord op de laatste vraag, trof ons hard.

“Er is maar een manier om mij te helpen: jullie moeten mij doden.”

Doodse stilte.

“Ja, ik meen het. Ik moet dood. Ik wil dood. Wat is het voor leven dat ik leid? Ik vermoord mensen om een lichaam in stand te houden dat het mijne niet is en ik ben beroofd van alle emotie. Wanneer ik mezelf ben, voel ik niets meer. Neemt het beest het over dan voel ik alleen maar haat en geniet ik van de jacht. Ik kan niet blij en niet verdrietig zijn. Ik ben al zo goed als dood. Verlos me maar uit mijn lijden.”

“Laten we het daar vanavond nog maar niet over hebben,” zei m'n vader. “Aan het redden van een leven heb ik voorlopig genoeg. Ik moet er even niet aan denken om jou, zoals je zelf zegt, uit je lijden te verlossen.”

Het zakje van mijn pa was vol. Hij trok de katheter uit zijn arm ontsmette met een propje watten gedrenkt in alcohol het wondje en deed er een pleistertje op. “Dit is voor jou,” zei hij, en hij overhandigde Jürgen de zak met de kostbare inhoud. “Drink het.”

Begerig keken Jürgens ogen naar de zak. Daarna zette hij de opening aan zijn mond en dronk de inhoud in een teug weg. Als mijn vader al niet overtuigd was door de verhalen die ik hem had verteld en de antwoorden die Jürgen op zijn vragen had gegeven, dan was hij het nu wel. Gespannen en verbaasd keek hij toe hoe Jürgen zijn voedsel verorberde. Het is onnodig om te zeggen dat hij zoiets nog nooit gezien had. Pa keek alsof hij voor het eerst van zijn leven jonge lammetjes in de wei zag dartelen.

Ondertussen had ook ik voldoende bloed gegeven. Pa verlostte mij van de naald en ontsmette het wondje. Toen ik overeind wilde komen, werd ik

overvallen door een aanval van duizeligheid. En terstond ging ik weer liggen.

“Voel je je niet goed?”

“Duizelig.”

“Dat komt weleens voor. Even rustig aan doen, dan komt het wel goed.”

Daar had pa gelijk in. Terwijl Jürgen mijn bloed dronk, slaagde ik erin overeind te komen. Ook deze halve liter was in een ommezien verdwenen. Tot dusverre verliep alles volgens plan. Tot dusverre.....

Nu was het de beurt aan Jürgen om plaats te nemen op de tafel. Hij rolde de mouw van zijn sweater op tot boven de biceps. Pa pakte zijn elleboog en maakte een plekje op zijn huid schoon. Jürgen vertrok geen spier toen de naald in zijn arm werd gedreven. Maar hij werd meteen lijkkleek.

“Doet het pijn?”

Jürgen schudde zijn hoofd. Nee.

Zo makkelijk als bij ons het bloed had gestroomd, zo moeilijk ging het bij Jürgen. Met moeite persten zich enkele druppels door de slang. Het zou uren duren voordat we een halve liter bij hem zouden hebben afgetapt. Pa zag ook dat het niet goed ging.

“Bal je hand eens tot een vuist?” beval hij Jürgen.

Jürgen deed wat hem gezegd werd. Eventjes stroomde het wat sneller. Toen begon Jürgen over heel zijn lijf te trillen. Alsof hij onderkoeld was en het lichaam in een uiterste poging warm te worden al zijn spieren samentrok. Daarna begon hij met zijn ogen te rollen. De scene werd zeer onprettig om naar te kijken. Ik schatte dat er ongeveer 100 milliliter in de zak zat, toen mijn vader besloot de naald eruit te trekken. “Het gaat niet goed met hem,” zei hij tegen me.

Jürgen hoorde het niet meer. Hij was bewusteloos of zo, of in een soort trance. Wij weten het in elk geval niet. Pa probeerde ook het wondje in Jürgens arm te verzorgen. Maar wat hij ook deed. De wond wilde niet dicht. Tergend langzaam bloedde Jürgen door.

Opeens begon zijn lichaam heftig samen te trekken. “Stuipen,” zei pa. “Ik heb hier geen goed gevoel over,” zei hij vervolgens, met een mengeling van ongerustheid en angst in zijn stem. Hij sloeg Jürgen met de vlakke hand hard in het gezicht. Pets. Jürgen reageerde niet.

Ik weet niet wie ’t het eerste zag, pa of ik. Van het ene op het andere moment veranderde Jürgen. Een angstaanjagende vleermuis lag luid jankend op de tafel. Schokkend, kreunend en het leek net alsof het moest kotsen.

Ik stond als versteend. Pa was nog wel bij zinnen. Maar wat moest hij doen? Het gegil werd ondraaglijk. Erger nog dan dat van een varken dat

levend wordt gevild.

“We moeten hier weg, jongen. Dit loopt uit de hand. Het wordt gevaarlijk. Wie weet wat dat beest van plan is.” Opmerkelijk rustig sprak mijn vader deze woorden. Een koele kikker, die vader van mij. De kortste weg naar veiligheid leek die naar de huiskamer. Pa greep mijn hand en trok me de kamer in. Hij gooide vervolgens de driezitsbank voor de deur om deze te blokkeren. Alsof dat de vleermuis zou tegenhouden! Daarna renden wij naar de voordeur om eventueel naar buiten te kunnen vluchten.

Ondertussen werd onze keuken afgebroken. Een razende gedaante maakte korte metten met het interieur. Geluiden van pijn en woede klonken. Ziedende razernij. Toen het geluid van brekend glas. Het keukenraam was gesneuveld. Daarna was de stilte oorverdovend. De vleermuis, Jürgen, was weg. Dat moest wel. Toch duurde het even voordat pa de bank aan de kant schoof en de keukendeur opende. Jürgen was inderdaad verdwenen. De keuken was toe aan een grote opknapbeurt. Wat zouden we tegen mijn moeder moeten zeggen?

Pa hield het erop dat we vol moesten houden een inbreker betrapt te hebben en dat daarop een worsteling ontstond met deze ravage als gevolg. Ik geloofde nooit dat ma hierin zou trappen, maar wist ook niets beters. Ik fatsoeneerde de keuken een beetje, terwijl pa zijn doktersspulletjes bij elkaar zocht en opruimde. Ik zag dat hij voorzichtig het zakje bloed van Jürgen in de koelkast legde. Dat was in elk geval gered. Het kon nog aan Gitta worden toegediend. Als pa daar na al deze consternatie nog zin in had.

INVAL IN FRANKENSTEIN LABORATORIUM

Door: Elizabeth Curley

Leger en politie hebben gisteren tijdens 'n gezamenlijke actie een inval gedaan in een - kennelijk - geheim Schots onderzoekslaboratorium. Op het rustieke landgoed - grenzend aan het koninklijk domein hier in de Highlands - werd de idylle wreed verstoord.

“Schokkend”, “In en in triest”, “Walgelijk”, dit zijn enkele woorden die het Hoofd van de faculteit “Experimenteel dieronderzoek” van de Universiteit van Edinburgh, doctor McPiersson sprak, toen hij uit het goedogende gebouw naar buiten kwam. “Dit soort praktijken kan dus echt niet.” Helaas bleef het bij deze kreten. Inhoudelijk werd niets medegedeeld.

De in hoog aanzien staande professor Lind, een van de twaalf gearresteerden, zweeg in alle talen en maakte na zijn aanhouding een aangeslagen indruk. Opmerkelijk genoeg slaakte hij vlak voor hij in de auto verdween nog een laatste kreet: “Dit is niet het einde. Mijn Koninkrijk zal komen”.

Wat zich precies heeft afgespeeld in het laboratorium is nog onduidelijk. Onze informant meldt dat het gaat om een onderzoeksruimte waar genetische experimenten werden uitgevoerd. Tot op mensen aan toe.

Met een dierenambulance werden - achter groene schermen - verscheidene kooien afgevoerd. Naar de inhoud blijft het voorlopig gissen. “Geen commentaar”, lijkt het devies te zijn. Een van onze collega's meent echter het geluid van een schreeuwende chimpansee te hebben herkend.

Lees verder op pagina vier.

Enkele ongepubliceerde aantekeningen van E. Campbell, journalist bij de Highland Journal.

..... Over de dierenambulance is het laatste woord nog niet geschreven. Bij het natrekken van het kenteken door ons team, bleek het nummer niet geregistreerd. Dit roept onder meer de volgende vragen op:

Tot in welke - hoge - kringen reikt dit schandaal? De premier?!

Hoe diep is deze beerput?

Hoe groot is deze doofpot?.....

HOOFDSTUK 17

HET AFSCHEIDSBRIEFJE

*Goodbye cruel world
I'm leaving you today
Goodbye
Goodbye
Goodbye
Goodbye all you people
There's nothing you can say
To make me change
My mind
Goodbye*

Roger Waters, 1979

*If I die tomorrow
I'd be all right
Because I believe
That after we're gone
The spirit carries on*

John Petrucci, 1999

Maandagavond laat. De hele familie zat lui onderuitgezakt voor de tv te hangen. Wat zich daarop afspeelde drong waarschijnlijk alleen tot m'n moeder door die klaarwakker van haar zoveelste kaartavondje was teruggekeerd. Ik had zo mijn beslommeringen en ook m'n vader leek diep in gedachten. Jürgen had al dagen niets van zich laten horen. Pa en ik konden alleen maar raden wat er met hem gebeurd was, of wat hij van plan was. Ik had zo m'n vermoedens maar sprak ze niet uit.

De werkelijkheid drong bruut in mijn schemerwereld door toen de telefoon ging. Mijn moeder nam op en een paar tellen later riep ze m'n vader: "Het is voor jou, iemand van de politie en hij zegt dat het dringend is."

Het kon eigenlijk maar een ding betekenen en gezien de snelheid waarmee pa opstond, wist ik dat hij hetzelfde dacht. Hij nam de hoorn over, riep een paar keer "ja" en "goed" en keek mij ondertussen veelbetekenend aan.

“Ik moet weg,” zei hij tegen m’n moeder, terwijl hij de hoorn op het toestel legde. “Ze hebben mij nodig voor een of ander identificatie werkje.”

Ma was het er niet mee eens. Lijdzaam keek ze toe hoe pa z’n jas aantrok.

“Je bent de laatste tijd wel heel erg met je werk getrouwd,” zei ze. “Je moet er eens wat aan doen.”

“Er bestaat een grote kans dat het vanavond voor de laatste keer is,” zei vader. Waarom hij dat dacht, liet hij achterwege.

Nadat hij afscheid van ma had genomen, wenkte hij me mee te lopen naar de auto.

“Je weet dat je niet mee kunt Pieter-Paulus. En ik weet hoe graag je mee zou willen. Het heeft inderdaad met Jürgen te maken. Twee doden, in één auto. Beiden waren straalbezopen en ook het teken is gevonden: ‘Petrucci Rules’. Onze vriend heeft weer toegeslagen.”

Die avond in bed heb ik erover liggen piekeren. *Twee doden*, dat moet meer dan genoeg zijn. Ik denk dat m’n vermoeden juist is.

De post bracht de volgende dag alleen een brief voor mij. Ik krijg doorgaans niet veel post en nieuwsgierig maakte ik hem open. De inhoud was kort. Twee regeltjes slechts:

Piet,

Controleer of de trein van 23.15 van Zuilen naar Groningen vertraging heeft gehad. Zo ja, dan weet je dat m’n plan is gelukt.

"The spirit carries on"

Jürgen

p.s.

Het spijt me voor de machinist. En:

Remember that death is not the end but only a transition.

Duidelijke taal, nietwaar? Een telefoontje naar de Nederlandse Spoorwegen bracht de bevestiging. Inderdaad, vertraging. Toen ik naar de reden daarvan vroeg, werd de dame aan de andere kant van de lijn duidelijk nerveus en zenuwachtig klonk haar stem toen ze zei: "Daar kan ik geen mededelingen over doen."

Pa kwam naar beneden voor het ontbijt.

"Ik denk dat Jürgen," zei hij tegen mij, "er een....."

Hij zweeg toen ik hem het briefje gaf.

"Je wist het al," zei hij vervolgens.

Ik knikte ja, en zei: "Ik had het wel verwacht."

"Ik wist het gisteren op het moment dat ik zijn merkteken zag," zei m'n vader. 'Petrucci *Rulet*' stond er, en het handschrift was ook duidelijk anders. Het was Jürgen die de woorden had geschreven, niet het ding dat in hem zat. Kennelijk leverden de twee doden genoeg voedsel voor hem om het beest terug te kunnen dringen. De tekst kon maar op een ding wijzen en nu, door dit briefje, weten we het zeker. Had de trein vertraging?"

"Ja," antwoordde ik.

"Ik zal eens informeren of ik nog wat voor Jürgen kan doen."

Haastig pleegde pa een aantal telefoontjes, ondertussen vroeg ik me af wat hij bedoelde.

"Het was een zeer bloedige toestand gisteravond," zei pa, toen hij zijn belronde had beëindigd. "De politie kon niet geloven dat er maar een persoon was gesprongen. Alles zag rood en zat onder de stukjes vlees. Onherkenbaar. Het enige stukje dat nog mens leek, hebben ze gevonden in de eerste klasse. Door een open raampje zijn drie vingers van Jürgen naar binnen gevlogen. Precies op schoot van een truttige dame. Ze hebben haar in een shock moeten afvoeren. Hoe dan ook, ik krijg die drie vingers om onderzoek op te doen voor m'n werk. Ik heb ze gezegd dat ik aan de hand van wat DNA-tests de identiteit van de persoon wil proberen te achterhalen."

"Geloofden ze dat?" vroeg ik.

"Dat weet ik niet," antwoordde hij, "maar het is een feit dat ik ze krijg. Het is toch wel handig die contacten met de politie, zo af en toe. Al denkt de commissaris dat ik ze niet helemaal op een rijtje heb."

"Hoezo dan?"

"Nou, gisteravond wees ik hem op de tekst die Jürgen had achtergelaten. 'Zie je dat?' vroeg ik hem.

'Ja,' antwoordde hij. 'Ik zie het duidelijk en we zijn er mooi klaar mee.'

‘Precies,’ zei ik. ‘Dit zijn de laatsten.’
De commissaris keek me heel verbaasd aan.
‘Ja,’ zei ik, en wees hem op de letter *D*. ‘De moordenaar stopt ermee.’ Het werd echter duidelijk dat hij het niet met me eens was.
‘Luister,’ zei hij, ‘maar mondje dicht hè.’
Ik knikte.
‘Dit is het werk van een koopie killer,’ zei de commissaris.
Ik wist niet wat ik hoorde en zei oprecht verbaasd: ‘een wat?’
‘Een koopie killer. Je weet wel zo iemand die ’n andere moordenaar nadoet.’
‘Oh, je bedoelt een *copycat-killer*.’
‘Ja, zoals jij het zegt, klinkt het op tv ook,’ beaamde de commissaris.
‘Iemand van ons team heeft blijkbaar gelekt. Er moet iemand hebben gekletst over de handelwijze en handtekening van onze eerste moordenaar. Ik vind wel uit wie dat is geweest en die kan een flinke douw verwachten. De commissaris slaakte een diepe zucht. Ik ben er mooi klaar mee. Nu zit ik met twee moordenaars.’ En wanhopig hief hij zijn handen ten hemel.
Ik vroeg hoe hij daar zo zeker van kon zijn.
‘Je ziet toch dat de tekst niet klopt,’ antwoordde hij.
Ja, dat moest ik natuurlijk toegeven.
‘En,’ zei hij, ‘het zal niet veel mensen opvallen maar jarenlange ervaring bij de politie heeft mij geleerd op details te letten. Als je goed kijkt, zie je dat het handschrift anders is. Deze woorden zijn door een ander geschreven.’
Ik complimenteerde hem met z’n inzicht, deed m’n werk en ben naar huis gegaan.”
“Was dat dezelfde commissaris als die van de blunder met het pistool?” vroeg ik m’n vader.
“Ja, precies hetzelfde licht. En hij zal een stuk slechter geslapen hebben dan ik vannacht, dromend van twee beestachtige moordenaars waaronder ’n koopie killer.”
We moesten allebei lachen.

Pa had met de nodige overredingskracht, allerlei vage toespelingen, insinuaties en vermoedens de ouders van Jürgen zover gekregen om hun DNA met dat van de vingers van Jürgen te vergelijken. Natuurlijk kwam het DNA niet overeen. Dat van Jürgen had een hele vreemde structuur. Pa echter vervalste en verzon wat resultaten, en vertelde ze dat het inderdaad hun zoon was.

Hevig geëmotioneerd zijn die mensen naar huis vertrokken, naar

Groningen. En plotseling zag ik het voor me. Jürgen had zelfs bewust die trein uitgezocht. Het was zijn boodschap aan zijn ouders geweest.

"Pa en ma, ik ben op weg naar huis."

Jürgen.

De actie van m'n vader maakte in elk geval een einde aan de twijfel bij zijn ouders. Het was nu zeker dat hun enige zoon dood was en men zegt dat met die zekerheid een soort opluchting en berusting volgt. Het is echter ook nogal wat om de resten van je zoon mee te kunnen nemen in een sigarenkistje. Ik weet niet wat beter is. Pa ontnam die mensen wel dat laatste beetje hoop dat ze ongetwijfeld nog hadden. En ik heb altijd zoiets van: hoop doet verder leven. Maar wie ben ik? Jürgen was in ieder geval het leven, of de dood (zo je wilt) toch nog te slim af geweest. Zijn straf, zoals hij het noemde, was voorbij.

DE SERIEUZE BRITSE MEDIA BERICHTEN

Een beknopt overzicht van citaten uit een aantal gerenommeerde kranten.

..... Er ontstaat een massahysterie. Het aantal onverklaarbare en vaak zeer gewelddadige gebeurtenissen grijpt als een inktvlek om zich heen. Het centrum lijkt in Schotland te liggen. Dus daar moet de oorsprong ergens gezocht worden. De regering houdt nog steeds vol dat deze verschijnselen berusten op een merkwaardig toeval. “Er is niets aan de hand. Mensen ga gewoon rustig slapen.”

..... Achter de schermen wordt hard gewerkt. De pizzabezorgers rond belangrijke overheidsgebouwen doen goede zaken. Overal in het land duiken witte busjes op met mannen in ruimtepakken. De reeks gebeurtenissen houdt aan en lijkt zelfs te versnellen. Inmiddels heeft ze de omvang van een epidemie bereikt.

..... Het volk eist uitleg. De premier zal een toespraak houden. Onze wetenschappers - volgens een zichtbaar aangeslagen premier - staan vooralsnog voor een raadsel - en parelend van het zweet: “We moeten ons voorbereiden op zware tijden. We hebben de zaak echter volledig onder controle.”

Highland Journal

JOURNALIST VAN DE HIGHLAND JOURNAL SPOORLOOS

DOLLE HERDER DOODT ZEVEN SCHAPEN

PEUTER VERDWENEN UIT MORTUARIUM

HOOFDSTUK 18

GITTA

Via m'n vader wist ik op welke afdeling, diep weggestopt in de kelder van het ziekenhuis, Gitta werd verzorgd. Het was nog altijd zo, dat uitsluitend enkele hooggeplaatste artsen en Gitta's ouders haar mochten zien. Zelfs m'n vader mocht officieel niet naar haar toe. Gezien zijn autoriteit werd hij gedoogd. Aangezien zijn kantoortje toevalligerwijze aan dezelfde gang lag als het kamertje waarin Gitta in haar uppie wegwijnde, glipte hij zo nu en dan toch bij haar naar binnen.

“Ze heeft nog steeds dat dikke verband om haar nek,” vertelde hij me. “En ze ligt ook nog steeds aan die hele electronicawinkel om haar situatie nauwlettend in de gaten te houden. Het is normaal dat haar hartslag wordt gecontroleerd en dat haar hersenactiviteit wordt geregistreerd. Ook is het logisch dat ze aan een infuus ligt waarmee ze voeding en vocht, en eventueel medicijnen krijgt toegediend, maar er staan diverse apparaten waarvan ik de betekenis absoluut niet ken. Daarbij, overal op haar lichaam hebben ze elektroden aangebracht. Het lijkt er inmiddels sterk op dat ze dienst doet als proefkonijn voor die geleerden.

Maar Pieter, jongen, luister: het is dat de meters van die apparatuur uitslaan en zo vertellen dat ze leeft, anders zou je het niet geloven. Ze reageert op geen enkele prikkel van buitenaf.”

“Een coma, dus,” zei ik.

“Ja, zoiets dergelijks,” beaamde vader.

Na het debacle met Jürgen afgelopen vrijdag had m'n vader geen trek meer in verdere avonturen wat betreft het toedienen van Jürgens bloed aan Gitta, had hij gezegd. Wat wil je? Hij had als Brugman moeten lullen en ontzettend z'n best moeten doen om voor moeder een of ander acceptabel verhaal te verzinnen en op te dissen. Toch had ik het vermoeden dat dit niet de ware reden was. En zeker niet de doorslaggevende. Ofschoon pa bevestigd zag dat Jürgen “iets” bijzonders was, durfde hij het waarschijnlijk niet aan diens – naar verwachting – wonderbare bloed aan Gitta te geven uit angst dat ze sterven

zou en hij zich een moordenaar wist. En er bestond natuurlijk altijd nog de kans dat hij werd betrapt op het moment dat hij het bloed toediende. Wat dat zou betekenen hoef ik je verder niet uit te leggen.

Daarbij had Van Zanten, tegen de verwachting in, zijn nachtdienst niet willen ruilen. Kennelijk heeft hij geen bijster interessant sociaal leven en vindt hij het wel best zijn centen lui onderuit gezakt te kunnen verdienen. Het betekende in elk geval dat we, of liever gezegd ik, moest afwachten tot zich een andere geschikte gelegenheid voordeed.

Wat mij betreft: zoals de zaken er nu voor stonden, was Gitta voor mij al dood. Ik mocht niet naar haar toe. Wat! Ik mocht haar niet eens zien. Zelfs smeekbeden van haar ouders aan de artsen mochten daarin niet baten.

Een enkele keer, als ik zogenaamd op weg was naar mijn vader, kreeg ik de gelegenheid even door een raampje te gluren en zo een glimp van haar op te vangen. Eens, toen ik de deurklink van haar kamertje al naar beneden had, om naar haar bed te gaan, kwam er net zo'n speciale dokter aan. Ik was zo dichtbij! Ik deed alsof mijn neus bloedde en liep richting de kamer van pa's secretaresse aan de andere kant van de gang. De dokter keek me, dat zag ik aan de weerspiegeling in een ruit, wantrouwend na maar zei niets.

Van m'n vader hoorde ik zojuist dat er niet meer zoveel artsen rond Gitta's kamer hingen als voorheen. Zo tussen neus en lippen door vertelde hij dat ze tussen 12.00 en 12.30 nagenoeg altijd alleen lag. Vertelde hij me dit om me aan te zetten Jürgens bloed toe te dienen? Of wist hij sowieso wel dat ik dat van plan was en wilde hij me op deze manier helpen? Hoe het ook zij: ik wist genoeg. Dankzij mijn gegluur in haar kamertje kende ik de situatie en nu wist ik ook de beste tijd om in actie te komen. Morgenmiddag om twaalf uur zou het gaan gebeuren.

Vanzelfsprekend kon ik die nacht niet slapen. Wat had jij dan gedacht? Allerlei scenario's vochten om voorrang in mijn gedachtewereld, met elk z'n voor- en nadelen. Hoe kreeg ik het bloed in haar? Spuiten? Door haar mond? Of toch via het infuus? Uiteindelijk besloot ik, hoe ik het zou aanpakken. Het was niet de makkelijkste manier, maar het kon gewoon niet anders. En als de boel fout liep? Wel, *shit happens!* Ik had er wat aan gedaan en daarna moest ik maar in het reine zien te komen met m'n geweten. Hetzelfde geweten dat me er nu voortdurend aan herinnerde dat het in de eerste plaats mijn schuld was geweest dat Gitta op het kerkhof door Jürgen werd ontdekt en aangevallen. En die beelden waren ook niet echt geschikt om rustig bij in slaap te vallen.

Om 11.00 haalde ik het zakje bloed uit de koelbox die pa had "geregeld" op zijn werk en die verborgen voor ma op mijn kamer stond.

Ik vulde een speciaal door mij ontworpen grote spuit met de 100ml bloed die we uit Jürgen hadden geperst. Het uiteinde van de spuit paste precies op het t-stuk - eigenlijk heeft het meer de vorm van een Y - dat deel uitmaakte van de slang van Gitta's infuus. Via dat t-stuk werden haar zonnodig medicijnen toegediend - en wie kon controleren wat al niet meer? Jürgen's bloed bijvoorbeeld.

Om 11.55 stapte ik met bonkend hart het ziekenhuis binnen. Ik probeerde zo normaal mogelijk te doen. Ondanks dat vroeg een van de zusters: "Scheelt er wat, Piet?"

"Eh, nee, alles is goed; ik ben op weg naar m'n vader."

"Je kent de weg."

En lichtvoetig dartelde ze weg.

De gang was leeg. Ik voelde van alle kanten ogen op me gericht - die er natuurlijk niet waren. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, glipte ik om 12.05 Gitta's kamertje binnen.

Wat was ze mooi! Haar zwarte haar lag in golven om haar hoofd. Zelf zou ze het ook prachtig gevonden hebben. Haar huid zo bleek dat ze haast doorschijnend leek. Ze hoefde zich in ieder geval niet te schminken voor haar image. Ik pakte haar linkerhand, die koel aanvoelde, in beide handen. Het topje van haar rechterwijsvinger lichtte rood op. Zo stond ik een tijdje te kijken. Helemaal gegrepen en bijna vergetend waarvoor ik was gekomen. Ik schrok op uit m'n trance. Iemand klopte op het raampje. Betrap! Shit! Gelukkig had ik nog niets gedaan. Ik keek om, en zag het lachende gezicht van vaders secretaresse. Ze zwaaide en liep vervolgens door.

Poeh, maar goed dat zij van onze relatie wist. Desondanks brak het koude zweet me uit.

Ik stak vliegensvlug de mond van de spuit in de vrije plek van het t-stuk - ik had thuis geoefend met spullen die pa had meegebracht - en draaide de afsluiter open zodat het bloed de slang in kon. Nu moest ik zorgen dat ik op het t-stuk de toevoer vanuit de infuuszak afsloot, door de afsluiter daar dicht te draaien. Om tijd te winnen had ik echter iets anders bedacht. Ik knelde met mijn linkerhand de slang boven het t-stuk af door deze eenvoudigweg te knikken. Veel makkelijker en het resultaat is hetzelfde. Met mijn rechterhand spoot ik het bloed in de slang. Maar dat viel zwaar tegen. Ik kon duwen wat ik wilde maar de spuit liep slechts tergend langzaam leeg. Haar lichaam kon die toevloed die ik Gitta toediende niet zo snel verwerken. Ik had veel, maar geen tijd. Koortsachtig dacht ik na wat te doen. Een stommitieit van mij bracht uiteindelijk de oplossing.

Met mijn rechterduim drukte ik zo hard ik durfde de spuit leeg.

Als ik te hard drukte dan zou misschien de naald waarmee het infuus in haar onderarm zat eruit schieten; duwde ik te zacht, dan stond ik hier met Sint-Juttemis nog. Kortom, het was een secuur werkje en ik begon er hevig van te zweten. Zonder erbij na te denken veegde ik met mijn linkerhand snel een paar druppels van mijn voorhoofd. Een fractie van een seconde slechts knelde de slang niet meer en in een oogwenk was de spuit leeg. Het bloed spoot echter niet richting lichaam, maar schoot omhoog de zak van het infuus in.

Ik dreigde een paniekaanval te krijgen. Het stroperige bloed mengde zich in banen met de heldere vloeistof van het infuus. De zak kleurde daarna roze-rood. Dit zou opvallen. Zeker voor het getrainde oog van een zuster. Als er nu iets misging zou bekend worden dat er was geknoeid. Tenzij alle vloeistof zou zijn verdwenen tegen de tijd dat de eerste zuster of dokter verscheen. Gebeurd is echter gebeurd. Ik moest maken dat ik wegkwam. Stel dat Gitta's apparatuur ineens zou beginnen te piepen en gealarmeerde artsen zouden toesnellen! Ik draaide - dat ik daar de tegenwoordigheid van geest nog voor had! - de afsluiter van het t-stuk dicht voordat ik de spuit eruit trok. Anders was de ramp helemaal niet te overzien geweest. Vervolgens maakte ik dat ik wegkwam.

Voorzichtig sloot ik de deur en stak ik de lege gang over naar pa's secretaresse.

"Kreeg je eindelijk je kans, Piet?" vroeg ze. "Het is ook niet normaal dat ze jou niet bij haar laten. Nou, van mij geen woord hoor. Kom maar zo vaak je wilt, wat mij betreft."

Ik luisterde met 'n half oor en geloof dat ik zelfs nog enkele woorden heb teruggezegd in de lange monoloog die ze afstak. Het was iets over het komende weekend met allerlei zogenaamd belangrijke feestjes.

Geroepen door onze stemmen verscheen even later mijn vader. Waarschijnlijk zag hij aan mijn gespannen gezicht hoe laat het was en hij knikte begrijpend met zijn hoofd.

"En?"

"Het is gelukt," antwoordde ik.

"Ja, ik heb hem betrapt toen hij haar hand vasthield," zei de secretaresse. "Geweldig hè, zo'n jongen."

"Ja, da's een ding dat zeker is," zei vader.

We bleven 'n uur met z'n drieën zitten kletsen over van alles en nog wat. De secretaresse genoot en wist niet waaraan ze deze plotselinge aandacht te danken had. Ondertussen hielden pa en ik de gang nauwlettend in het oog. Geen rennende verpleegsters of bezorgd kijkende artsen. Tot nog toe bleef

m'n actie onopgemerkt. Gitta leefde nog steeds, anders had de machinerie allang alarm geslagen. Die spanning ebde wat weg en ik zag dat pa ook steeds makkelijker begon te kijken. Toch zat ik niet lekker op mijn stoel. Kon ik hem maar vertellen over het gekleurde infuus.

Die kans kreeg ik toen vader aanstalten maakte om verder te gaan met z'n werk en ik met hem meeliep. - *Junkie met een overdosis; eigen schuld?* (zelfmoord) *Of door iemand ingespoten?* (moord) *Of was het verontreinigde heroïne?* (slechte dealer). *Pa mocht het uitzoeken.* -

“Tja, dat is inderdaad 'n probleem,” vond ook m'n vader die eens flink fronste en door zijn haren streek. “Waarschijnlijk zit er gewoon een zoutoplossing in dat infuus. Ga eens kijken hoever het al leeg is.”

Ik gluurde door het raam, zag de secretaresse alweer naar me lachen en zag ook dat driekwart van de roze vloeistof verdwenen was. Dat leek me erg snel; kennelijk zoog Gitta's lichaam het bloed gretig op.

“Het gaat inderdaad veel en veel sneller dan gebruikelijk,” zei pa. “Ik denk dat ik er iets aan moet doen.”

Ik zag dat hij 'n soort gelijk infuus aanmaakte.

“Ga, je ze omwisselen?” vroeg ik.

“Ja, ik zal proberen je sporen te wissen. Ze heeft inmiddels genoeg bloed van Jürgen binnen. Als deze hoeveelheid niet werkt, dan werkt ook een hogere dosis niet. Ga, en kijk eens of de kust veilig is.”

Terwijl ik langzaam de gang afliep, stapte pa uiterlijk beheerst Gitta's kamer binnen. Ik was net de hoek om, toen er een witte jas naderde. Dokter! Kende ik hem? Nee, shit. Dit was vast en zeker zo'n speciale. Had pa voldoende tijd gehad? Ik dacht van niet. Het ging als een flits. Zonder na te denken. Ik deed alsof ik struikelde en kegelde de dokter omver. Ik verontschuldigde me zeker vijf minuten lang bij hem, terwijl ik zag dat hij haast had. Had hij niets bezeerd? Ik kon er niets aan doen et cetera. Tenslotte moest ik hem laten gaan. Pa had voldoende tijd gehad. Nu konden we niets anders dan wachten.

Pa bracht me dagelijks op de hoogte. Het aantal witte jassen was weer toegenomen en hij zag verpleegsters regelmatig met zakjes bloed Gitta's kamer binnen gaan.

“Toen ik aan een verpleegster vroeg,” zei m'n pa, “waarom ze dat kreeg toegediend, keek ze me heel samenzweerderig aan en zei fluisterend: ‘Ik behoor niet met u te spreken maar een van de artsen kreeg een briljante

inval en denkt dat ze aan bloedarmoede lijdt. Ze lijkt er in ieder geval van op te knappen. Haar hartslag wordt sterker. Maar echt, mondje dicht, hè!”

“Er is wat gaande,” zei pa vervolgens peinzend. “Ik weet alleen niet wat. Uiterlijk lijkt ze onveranderd. Al hebben haar lippen een opvallend rode kleur gekregen.”

“Misschien heeft haar moeder Gitta opgemaakt,” opperde ik.

“Ja vast,” zei vader.

Ik had het toen reeds kunnen weten. Je zult echter begrijpen dat bepaalde emoties op dat moment de overhand hadden.

Een dag later kreeg ik Gitta's moeder aan de lijn. Ze huilde.

“Oh, het is zo wonderbaarlijk,” zei ze met overslaande stem en ongetwijfeld door haar tranen heen. ‘Mijn meisje, ze opende haar ogen. Ze is terug! Hoor je dat Pieter-Paulus? Mijn meisje is terug! En weet je wat ze als eerste zei? “*Pieter-Paulus,*” zei ze. “*Is alles goed met hem; en de anderen, hoe gaat het daarmee?*” Toen zakte ze weer weg. Het gaat goed met haar Pieter. Kon je haar maar zien. Ze is zo mooi.’”

Ik bedankte haar voor d'r telefoontje en ging onmiddellijk op weg. Soms krijg je zo'n gevoel over je dat niemand je kan stoppen. Dat je als een soort Rambo macht uitstraalt. Dat je het gevoel hebt van een groep Hell's Angels die 'n dorpje binnen rijdt. Hier komen wij en niemand houdt ons tegen. Nou, dat gevoel had ik.

Met maar één doel voor ogen en lak aan iedereen stapte ik het ziekenhuis binnen, ging rechtstreeks naar haar kamer en stapte zonder omhaal naar binnen. Ik was klaar om een ieder die me tegen wilde houden van een gepast antwoord te voorzien.

Er was helemaal niemand, behalve Gitta dan.

Direct toen ik haar handen pakte opende ze haar ogen. Haar gezicht, zo volmaakt, zo glad, zo onwerkelijk, zo Gitta. Zij had haar Gothic uiterlijk.

“Kom Pieter, kom geef me eens een kus.”

Natuurlijk, ik was bevangen, onder invloed, niet van alcohol of een andere drug maar door haar. Alsof ze me met die stralende ogen onder een bezwering bracht.

Het was een zoen uit duizenden, nee, miljoenen. Daarna praatten we. Vooral ook over wat ze wel en niet tegen de politie kon zeggen. In elk geval niet, dat ook ik bij het kerkhof was geweest. Het beste was echter om helemaal niets te zeggen. Ze zouden immers denken dat ze gek was wanneer ze de waarheid vertelde. “Ik weet wel beter,” zei ik. “Het is echt gebeurd,

geen nachtmerrie. En ik vertelde haar over Jürgen.”

Uiteindelijk gaf ik haar het volgende advies: “zeg maar dat je er niets meer van kunt herinneren, dan ben je hier het snelste weg.”

De commissaris was er inderdaad als de kippen bij. Ik had ongeveer twintig minuten met Gitta alleen gehad.

“Wat doe jij hier bij deze belangrijke getuige?” vroeg hij bars.

“Euh, sorry, ik ben haar vriendje; ik ben al weg. Nogmaals, sorry dat ik stoorde.”

Hij moest eens weten. Ik knipoogde naar Gitta en zweefde haast van geluk haar kamer uit. Thuis vertelde ik pa het goede nieuws.

“Je plannetje heeft gewerkt Pieter. Ik weet niet hoe. En misschien is het maar beter ook dat ik niet weet hoe dit stomme plan ooit kon werken. Gefeliciteerd jongen, en je brengt die prachtige meid snel een keer mee om voor te stellen, hè?”

“Natuurlijk, natuurlijk. Zo snel mogelijk.”

De politie kreeg niets uit haar. Ze volgde mijn advies: “Opeens werd alles donker. Ik kan me echt niets herinneren.” De commissaris had geen enkele reden haar nog langer vast te houden. Dat hadden ook de artsen niet, al hadden ze graag nog wat nader onderzoek verricht. Ze lieten haar duidelijk met tegenzin gaan. Want het kon niet anders dan dat ze Gitta ’n zeer vreemd en interessant geval vonden, zeker na deze wonderbaarlijke genezing.

“Maar,” besliste Gitta’s vader, “je ziet toch dat onze kleine blakend gezond is. Jullie houden haar geen minuut langer hier, anders haal ik de pers erbij.” Die uitspraak deed wonderen en zo kwam het dat Gitta en ik drie lange dagen na m’n laatste ziekenhuisbezoek samen waren op onze speciale plek.

Hier zaten we dan op ons lievelingsbankje in het park. De stralend witte zwanen gleden met hun grijze jongen traag voorbij. Het was echter niet meer zoals vroeger. Wat uiterlijk betreft was Gitta onveranderd. Wat karakter en gevoelens betreft léék ze onveranderd.

Het is de manier waarop ze “*schat*” tegen me zegt en naar me lacht als ik een grapje maak. Ik herken dat maniertje en gebruik het zelf ook. Ik speel ermee als het sociaal wenselijk is. Wanneer ik op een feestje ben en lach als anderen lachen, terwijl ik er niets aan vind. Wanneer ik op een begrafenis ben en treur als anderen treuren, terwijl ik de dode eigenlijk

een grote klootzak vond. Ik speel het spel mee om er bij te blijven horen voor de buitenwereld.

Zo is het nu ook met Gitta. Ik voel het. Ik weet het. Ze doet haar best mij lief te vinden. Ze weet hoe ze haar rol moet spelen. Maar diep binnenin haar is niets meer, net als bij Jürgen. Geen gevoel, geen emotie.

Hier op het bankje zitten we al uren. Hand in hand. De mensen zullen denken dat we een verliefd stel zijn. We zien de schaduwen van de bomen kalmpjes aan langer worden. Ik kijk naar Gitta - wat lacht ze lief (maar haar ogen lachen niet mee). Ik kijk naar de zon, naar de grond. Nee, ze is er niet. Mijn God wat heb ik gedaan.....

De Groninger Bode 10-09-'99

SCHOLIERE AANGEREDEN

Gisterenmiddag is op de Van Huettlaan, vlakbij het Buijs-Ballot College, de zestienjarige Tarja G. met een auto van achteren geschept. Met haar fiets kwam ze lelijk ten val en vermoedelijk is ze daarbij met haar hoofd op de stoeprand terecht gekomen. De verantwoordelijke automobilist is, zijn middelvinger opstekend, direct na het ongeluk vol gas weggescheurd.

De vriendin waarmee ze van school samen naar huis reed en die ternauwernood zelf aan de bullbar ontkwam, noteerde snel het kenteken en kon de politie een duidelijk signalement van de man verstrekken. Kort daarop werd de verdachte, Hans H., in zijn woning aangehouden.

Zijn advocaat meldde dat de man na het ongeluk in paniek raakte en daarom was doorgereden. Thuis had hij tegen de schrik een paar borrels genomen wat het hoge alcoholpromillage in zijn bloed verklaarde. Omstanders getuigen echter dat het rijgedrag van de man dusdanig was dat het aannemelijk is dat hij al voor het ongeluk dronken moet zijn geweest. Overigens had de man er net een rij-ontzegging van twee maanden opzitten wegens rijden onder invloed en zat hij nog in zijn proeftijd. Het slachtoffer is met botbreuken en hersenletsel opgenomen in het ziekenhuis.

De Groninger Bode 14-09-'99

VERKEERSSLACHTOFFER OVERLEDEN

Tarja Giersbergen, aangereden op de Van Huettlaan, is gisteravond laat, na niet meer uit haar coma ontwaakt te zijn, in het ziekenhuis overleden.

Hans H., de vermoedelijke dader, is in afwachting van de behandeling van zijn strafzaak door de rechter-commissaris onder voorwaarden vrijgelaten. Het Openbaar Ministerie heeft hiertegen bezwaar aangetekend omdat zij de kans op herhaling groot acht, ook tijdens deze tijdelijke invrijheidsstelling. De officier van justitie eist in deze zaak een straf van drie jaar hechtenis, waarvan één jaar voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar, en een onvoorwaardelijke ontzegging van de rijbevoegdheid voor drie jaar.

De aangeslagen familie is geschokt over deze invrijheidsstelling en zegt verbijsterd te zijn over de lage eis van de officier van justitie: "Elke straf is te licht; wij hebben levens-

lang, maar dit is gewoonweg schandalig. Over twee jaar rijdt hij weer iemand dood!

Die man zou nooit meer achter het stuur mogen kruipen. Zo iemand doet het opnieuw, rij-ontzegging of niet. En is onze dochter maar twee jaar waard! Iemand lachend voor dood achterlaten. Dan ben je toch een onmens. Noem je dit een rechtsstaat!"

12 Over twee weken doet de rechter uitspraak.

EPILOOG

Spreading the disease.....

De ramp is bij lange na nog niet afgewend. Voordat boer O' Connel Xander in Kirtorny doodsloeg, had deze net gepaard met honderdvijftig hoefijzervleermuizen in de grotten bij Cape Wrath. Deze ongewoon grote vruchtbaarheid was weer een kinderziekte die professor James Lind niet had voorzien. Bovendien, Xander was toch de enige van z'n soort? Dat sloot voortplanting toch uit? Wetenschappelijk gezien wel...

Het kan mee- of tegenvallen. Gods erfelijke wegen zijn ondoorgrondelijk. Komend voorjaar echter, zullen onherroepelijk Xanders nakomelingen uitvliegen en gaan rondzwerven. Het lijkt zich verdomme te verspreiden als een virus...

Bij HORSE-SHOE Publishing Elden zijn eerder verschenen:

- * “Het Hoefijzer, kroniek van een karperwater”, Tonny Buijs e.a., 1997, ISBN 90-803589-1-6.
- * “Luimelen in Meinerswijk, foto’s en verhalen uit het *nieuwe* rivierengebied”, Edwin Giesbers en Tonny Buijs, 1999, ISBN 90-803589-2-4.
- * “De Saga van Grettir de Sterke”, een Oud-IJslandse Saga, vertaald door Tonny Buijs en Daisy L. Neijmann, 2002, ISBN 90-803589-4-0.
- * “Roep uit de Kauwenhoek”, kinderboek, tekst Tonny Buijs, met tekeningen van Heidi Peters-Horck, 2003, ISBN 90-803589-3-2.

Ook verschenen:

- * “De Saga van Gisli Surszoon”, een Oud-IJslandse Saga, vertaald door Tonny Buijs en Daisy L. Neijmann, 2005, ISBN 90-803589-6-7.

In voorbereiding:

- * “Schaduw over Nedel”, jeugdboek, tekst: Tonny Buijs.
- * “De Saga van Gunnlaug Slangentong”, een Oud-IJslandse liefdesverhaal.

Meer informatie is te vinden op onze websites:

WWW.HORSE-SHOE.NL

★

WWW.IJSLANDSE-SAGA.NL

E-mail: tonny.buijs@horse-shoe.nl

